

Міністерство освіти і науки України
ВП «Лисичанський педагогічний коледж
Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»

Лабораторія «Мовна палітра Луганщини»

26 серпня 2016 року, Лисичанськ

Редакційна колегія:

Мінєнко Г. М. – директор ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Сергієнко Л. В. – к. п. н., викладач-методист, завідувач навчально-методичного кабінету ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Севастьянова О. А. – викладач вищої категорії, голова циклової комісії загальної філології ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Сергєєва І. Ю. – методист ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка».

Мова об'єднує: Матеріали проекту (м. Лисичанськ, 26 серпня 2016 р). Лисичанськ: ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка». – Лисичанськ: ФОП Пронькіна К.В. – **2016. – 149 с.**

До збірника ввійшли матеріали **проекту «Мова об'єднує»** у зв'язку із встановленням рекорду України в категорії «Масові заходи», що передбачав читання поезій, у змісті яких закладено ідею узагальнюючого образу України як соціокультурного феномена. Захід проводився на базі коледжної наукової лабораторії «Мовна палітра Луганщини» й спрямований на реалізацію Концепції національно-патріотичного виховання та відзначення 25-річчя Незалежності України.

*Рекомендовано до друку
навчально-методичною радою Відокремленого підрозділу «Лисичанський педагогічний
коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»
(Протокол № 1 від 16.08. 2016 року)*

© «ВП Лисичанський педагогічний коледж
ЛНУ імені Тараса Шевченка», 2016

© ТОВ «Лисичанська друкарня», 2016

ПЕРЕДМОВА

26 серпня з метою реалізації Концепції національно-патріотичного виховання та відзначення 25-ї річниці Незалежності України на базі коледжної наукової лабораторії «Мовна палітра Луганщини» колектив викладачів, студентів, співробітників представив проект «Мова об'єднує», що передбачає читання поезій, у змісті яких закладено ідею узагальнюючого образу України. Для досягнення поставленої мети, а саме прочитання максимальної кількості віршів відповідною кількістю залучених учасників протягом 8 годин, остронь не залишилася жодна людина. Урочистий захід, який відбувся у святковій атмосфері патріотичного піднесення, відкрила директор Лисичанського педагогічного коледжу Міненко Г. М. Наглядова рада спостерігала, оцінювала, фіксувала результати учасників цього рекорду. До складу ради увійшли

Леценко Лілія Леонідівна – почесний громадянин м. Лисичанськ;

Пінчук Тетяна Степанівна – декан факультету української філології та соціальних комунікацій, кандидат філологічних наук, професор кафедри української літератури імені Тараса Шевченка;

Китаєва Олена Сергіївна – журналіст, головний редактор регіональної громадсько-політичної газети «Новий Путь»;

Олексієнко Анатолій Андрійович – заслужений працівник культури України, голова міського літературного об'єднання «Исток», міжрегіональної спілки письменників України, поет, композитор, співак, соліст народної хорової капели ім. Е. Мануйлова і народного ансамблю «Обрій», неодноразовий переможець обласних, всеукраїнських конкурсів авторської й виконавської майстерності, міжнародного фестивалю мистецтв «Слобожанський спас»;

Саніжак Михайло Степанович – відмінник освіти України, заслужений працівник культури України.

Кабінет музею українознавства, де відбувався неперервний процес животворчої поетичної феєрії, сам надихав у творчу ідилію живого слова патріотичної лірики. Ланцюг живої мови в потоці декламування не зупинявся ні на мить. Кожен вірш, прочитаний заявленими учасниками проекту, був неперевершеним і неповторним у перебігу цієї урочистої рекордної події протягом восьми годин. Упродовж восьмигодинного реального часу було

прочитано 337 віршів. Зміст поетичних творів, їх тематика дуже ретельно були відібрані. Класичні твори поетів-класиків українського слова, нашого земляка В.Сосюри, мелодія віршів сучасних поетів, авторські твори студентів – вся ця палітра лірики надихала у кожного віру в сильну, квітучу, вільну Україну, надавала можливість і дорослим, і юним читцям заходу відчувати себе громадянами, учасниками державотворення у такий складний час для своєї малої батьківщини – Луганщини. Поетичне слово, яке лунало сьогодні, було духовним джерелом невичерпної любові до рідної землі, нашої соборної України. Сьогодні наше слово було віщим, бо в ньому відчувалася надія, заповітним, бо воно закликала до волі.

Ця рекордна подія не тільки історична сторінка в житті Лисичанського педагогічного коледжу, не тільки демонстрація іміджу й утвердження авторитетності на освітянській ниві Луганщини. Рекорд довів небайдужість молодого покоління до історії своєї держави, патріотичну зрілість викладацького складу, мрію всіх учасників про припинення кривавих подій на сході країни.

Відкриває проект «Мова об'єднує» Міненко Г.М., директор Відокремленого підрозділу «Лисичанський педагогічний коледж ЛНУ імені Тараса Шевченка», Заслужений працівник освіти України

З привітальним словом звертається Пінчук Т.С., декан факультету української філології та соціальних комунікацій, кандидат філологічних наук, професор ЛНУ імені Тараса Шевченка

Наглядова комісія працює

Мово рідна! Мово невмируща!

Нездоланна в просторі віків!

1. Моя Україна. Микола Верещака

На світі багато чудових країн,
Мені наймиліша, найкраща країна,
Яка піднялася, мов Фенікс, з руїн,
Безсмертна моя Україна.

Ти з давніх віків непокірна була
І волю свою боронила невпинно.

Нарешті збулося – її здобула
Звитяжна моя Україна.

На землях твоїх неозорих степів
Живе працювита і чесна родина,
Хвилюється колосом стиглих хлібів
Моя золота Україна.

В садах і дібровах в вечірні часи
Чарує нас пісня дзвінка солов'їна
І чути співочі дівчат голоси, –
Пісенна моя Україна.

Тепер ще не легко живеться тобі,
Є в тому, мабуть, особлива причина.

Та все подолає в тяжкій боротьбі
Незламна моя Україна.

Квітуй, мов калина, на плесах вод,
Будь в дружбі і праці міцна та єдина.
Хай буде щасливим твій вільний народ,
Прекрасна моя Україно!

2. Слава тобі, Україно! Микола Верещака

Радій, Україно, прекрасна і сильна!

Нарешті ти долю свою здобула:

Постала державою – вільна і рівна,
Під сонцем свободи, як цвіт розцвіла.

Зазнала ти голод, війну і розруху,
Та все подолає твій вільний народ,

Бо сила незламна козацького духу
Для тебе – надійний і вірний оплот.
Тернисту дорогу до щастя народу
Тобі ще не скоро судилось пройти.
В єднанні і дружбі, за мир і свободу
Ти впевнено йдеш до святої мети.
Живи, Україно, могутня державо
Славути воз'єднаних двох берегів!
Квітуй, наша Ненько, у сяєві слави,
Яка не померкне навіки віків!

3. Калина. Микола Верещака

Стоїть над водою червона калина...
Віками про неї складають пісні, –
Це образ твій світлий, моя Україно,
Він чистий і ніжний, як цвіт навесні.

На битву за волю і честь Батьківщини
Козак воювати далеко іде,
А вдома калина і мила дівчина,
Що довго і вірно коханого жде.

У січах кривавих, де смерть або рани,
Звитяжці кріпили до волі жагу.
І кров їх гаряча горіла багряно,
Мов грона калини, на білім снігу.

Не всі із походів далеких вертались –
Життя їх забрали жорстокі бої,
На їхніх могилах калини зростали,
В зажурі схиляючи віти свої...

Калино, калино, квітуй у долині,
Пишайся рум'яно над синню води,
Ввібрала ти в себе красу України
І будеш у серці народу завжди.

4. Любимо! І знаємо за віщо. Олександр Підсуха

Зроду так не чулися на силі.
І любов доводимо на ділі,
У труді й на димнім бойовищі.
Любимо Вкраїну, та не сліпо,

Щирим серцем, чистою душею.
І не можемо жити, мов без хліба,
Ні вона без нас, ні ми без неї.

Любимо не ту, що поза часом

Ще існує у чийсь уяві.
А й стару, оплакану Тарасом,
І нову – у величі і славі.
Любимо ходу її чудову,

До схід сонця личенько умите.
Карі очі, невмирущу мову,
Серце, добротою оповите.
Любимо не здалеку, а зблизька.

Не заочно – на її роздоллі.
Наша це і мати, і колиска,
І не треба іншої нам долі.
Любимо у радості і тузі,

5. Люблю Україну. Надія Красоткіна

Я люблю кожну квіточку в полі
І струмок, що до річки біжить.
І високі, до неба, тополі
Й чисту-чисту небесну блакить.
І у синьому небі лелеки,
Й журавлину осінню печаль.
Й споришеві стежки, що далеко
Розійшлись по землі в синю даль.
У маленькі свої долоньки
Я промінчики сонця ловлю.
Україну мою, рідну неньку,
Я усім своїм серцем люблю.

6. Моя Україна. Надія Красоткіна

Моя найкраща в світі сторона,
Чарівна, неповторна, Україно!
Для мене в цілім світі ти – одна
І рідна, й мила, дорога, єдина.
Ми всі малі пагінчики твої
Прийшли у світ, щоб в нім добро творити.
Хоч, може, й кращі є на цій землі краї,
Та нам судилось в Україні жити.
Ми – патріоти, дочки і сини,
Для твого блага все в житті здолаєм!
Бо ти найкращий, краю мій ясний,
Вітчизну й матір ми не вибираєм.
А просто любимо, бо ця земля свята,
Вона нас народила і зростила.
Вітчизною зовемо неспроста,
Бо нам вона дала і душу, й крила.

7. У рідному краї. Микола Бакай

Одна Батьківщина, і двох не буває,
Місця, де родилися, завжди святі.
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знайде в житті.

У рідному краї і серце співає,
Лелеки здалека нам весни несуть.
У рідному краї і небо безкрає,
Потоки, потоки, мов струни, течуть.
Тут мамина пісня лунає і нині,
Її підхопили поля і гаї.
Її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.

І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, мов спраглий води.
Без рідної мови, без пісні,
Без мами збідніє, збідніє земля назавжди.

8. З тобою. Петро Осадчук

Послухай, як струмок дзвенить,
Як гомонить ліщина.
З тобою всюди, кожну мить
Говорить Україна.

Послухай, як трава росте,
Напоєна дощами,
І як веде розмову степ
З тобою колосками.

Послухай, як вода шумить –
Дніпро до моря лине, –
З тобою всюди, кожну мить
Говорить Україна.

9. Якщо ти любиш рідний край... Леся Вознюк

Якщо ти любиш рідний край,
Йому душа пісень співає,
І ритми серця відчуває
Діброва сива й зелен-гай.

Якщо ти любиш рідний край,
То уві сні до тебе линуть
П'янкий бузок і та калина,
Що біля хати, пригадай.

Якщо ти любиш рідний край,
Клин журавлиний крає серце,
І по-сирітському озерце
Благає: «Нас не забувай!»

Якщо ти любиш рідний край,
стають нестерпними розлуки,
бо кличе липа й спраглі луки...
Ти їх у спогад заховай.

Якщо ти любиш рідний край,
це почуття в клітині кожній,
і ти прийдеш як подорожній,
що знає, де на світі Рай.

10. Україні. Ярослава Черняк

Україно,
Ти – сонце весняне,
Моя рідна, моя золота...
Твої древні задумані храми,
Старовинні чудесні міста –
Ніби в казці, де час зупинився,
Щоб усе, що було, пригадати:
Тихі співи і танці вогнисті,
Щебетання в садку біля хати,
І тумани, і роси краплисті,
І героїв славетних життя, –
І мале босоноге дитя,
Що біжить радо з піснею в поле
І сміється, хоч ніженьки коле!..

11. Країна моя – Україна. Федір Пантов

Мої нескінченні дороги
Сплелися, мов доля моя,
Я знову вернув до порога,
Де батьківська рідна земля.
Країно моя – Україно,
Ще пращурів пам'ять жива,
Знайома тут кожна стежина,
І сонце мене зігрива.
Хай пісня твоя, Україно,
Злітає, як птах у блакить,
А мова твоя солов'їна
У кожній оселі звучить.
Піду у садочок вишневий,
Послухаю спів солов'я,
Там ранок зустріну рожевий,
Тобі я вклонюся, земля.

12. Малюємо словом. Надія Красоткіна

Малюємо словом красу України,
Безмежні простори, ліси і поля.
Словами збагатимо душу дитини,

Бо це найрідніша і мила земля.
Бо це твоя мова жива, світанкова,
Її ти повинен по світу нести.
Складемо в віночок словечко до слова
Й відкриємо з ними світи.

Заглибимось з ними в історію роду,
У побут прадавній й сучасне буття.
У те сокровенне і вічне народу,
У пісню, у думу, в духовне життя.

Відкриємо велич своєї країни,
Безмежну, чарівну і дивну красу.
Усю мальовничість степів України
І вранішню срібну росу.

У лісу чудового пісню та казку
І неба бездонного вічну блакить.
Народу незборного мудрість і ласку,
До всього хай серце твоє прикипить.

До рідної мови, до рідного краю,
До мудрого слова і до доброти.
Хай серце навіки свій край покохає.
То ж світлим і добрим рости.

13. Любіть Україну. Володимир Сосюра

Любіть Україну, як сонце, любіть,
як вітер, і трави, і води...
В годину щасливу і в радості мить,
любіть у годину негоди.
Любіть Україну у сні й наяву,
вишневу свою Україну,
красу її, вічно живу і нову,
і мову її солов'їну.
Між братніх народів, мов садом рясним,
сіє вона над віками...
Любіть Україну всім серцем своїм
і всіми своїми ділами.
Для нас вона в світі єдина, одна
в просторів солодкому чарі...
Вона у зірках, і у вербах вона,
і в кожному серця ударі,
у квітці, в пташині, в електровогнях,
у пісні у кожній, у думі,
в дитячий усмішці, в дівочих очах
і в стягів багряному шумі...
Як та купина, що горить – не згора,
живе у стежках, у дібровах,
у зойках гудків, і у хвилях Дніпра,
і в хмарах отих пурпурових,

в грому канонад, що розвіяли в прах
чужинців в зелених мундирах,
в багнетах, що в тьмі пробивали нам шлях
до весен і світлих, і щирих.
Любіть у труді, у коханні, у бою,
як пісню, що лине зорею...
Всім серцем любіть Україну свою –
і вічні ми будемо з нею.

14. Рідна мова. Юлія Косинська

Велична, щедра і прекрасна мова.
Прозора й чиста, як гірська вода,
Це України мова барвінкова,
Така багата й вічно молода.
Рідна мова, мов гірська вода,
Рідна мова вічно молода,
Рідна мова, в серці зраних літ
Гордо лине мова у політ!
Вона, як ніжна пісня колискова,
Заходить в серце й думи з ранніх літ,
Це мова, наче пташка світанкова,
Що гордо лине у політ!

15. Молитва за Україну. Олександр Коннський

Боже великий, єдиний,
Нам Україну храни
Волі і світу промінням
Ти її осіни.
Світлом науки і знання
Нас, дітей, просвіти,
В чистій любові до краю,
Ти нас, Боже, зрости.
Молимося, Боже єдиний,
Нам Україну храни,
Всі свої ласки-щедроти
Ти на люд наш зверни.
Дай йому волю, дай йому долю,
Дай доброго світу,
Щастя дай, Боже, народу
І многіє, многіє літа.

16. Мати-Україно! Микола Сингаївський

Перше наше слово з нами повсякчас,
Мати-Україно, ти одна у нас!
Ниви і діброви, і садів окрас –
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж одна у нас!
Хай же мир і дружба поєднують всіх,

І дзвенить дитячий безтурботний сміх.
Нам зоріє доля світла і ясна.
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж у нас одна!

17. Я дитина українська. Юрко Шкрумеляк

Я дитина українська,
Вкраїнського роду,
Українці – то є назва
Славного роду.

Україна – то край слашний,
Україна – то лан пишний
І степи і гори.

І як мені України
Щиро не кохати?
Мене ненька по-українські
Вчила розмовляти.

І як мені України
Щиро не любити?
Мене вчили по-українські
Господа молити.

За свій рідний край і нарід
Я Господа молю:
Зішли, Боже, Україні
І щастя і долю!

18. Пісня. Олександр Олесь

Живи, Україно, живи для краси,
Для сили, для правди, для волі!..
Шуми, Україно, як рідні ліси,
Як вітер в широкому полі.
До суду тебе не скують ланцюги,
І руки не скрутять ворожі:
Стоять твої вірні сини навкруги
З шаблями в руках на сторожі.
Стоять, присягають тобі на шаблях
І жити, і вмерти з тобою,
І прапори рідні в кривавих боях
Ніколи не вкрити ганьбою!

19. Моя Україна. Микола Ткач

На росах, на водах,
На всіх переходах
Курличеш мені в журавлиних ключах,
Моя Україно,

Родима країно,
Ясні небеса в материнських очах.
Я чую твій голос,
Пшеничний твій колос
У душу мені засіває зерно.
Моя Україно,
Колиско-каліно,
Пізнати тебе мені щастя дано.
З тобою розлука –
Гірка моя мука,
Печаль журавля без гнізда в чужині.
Моя Україно,
Білявко-хатино,
З твого вікна світить доля мені.

20. Україна – це моє життя, моя душа, мій біль, моя надія. Вікторія Рутковська

Моя Україна – це сивий Дніпро,
Що котить нестримним потоком,
Це правда сувора, це віра в добро,
Це істини поступ широкий!
Моя Україна – подільські гаї,
Волинські озера, діброви.
Моя Батьківщина – це діти мої
І мова моя калинова.
Моя Україна – це букова віть,
Мереживо синіх серпанків,
Народної пісні омріяний світ
І квітів, що пахнуть так п'ярко!
Моя Україна – свобода в серцях
І щирість у вчинках і діях,
Це запал, натхненний вогонь у очах
Й на краще майбутнє надія!

21. Моя земля. Надія Кишеня

Там де небо торкається гір,
Де поля, де лани, і калина.
Це земля де родилась й живу,
Це велика моя Україна.
Де славетні герої віками,
Здобували нам волю і славу,
Дух який не зламати нікому,
Не закути вже нас у кайдани.
На цій землі зробила перші кроки,
Моя Вкраїно! Так тебе люблю!!!
Бо тут мій рід, бо тут моє
коріння,
Бо тут є все, чим мрію і живу.
Моя земля, що зветься Україна,
Це синє небо, й жовті колоски,
Моя любов до тебе не загине,

В душі моїй, і в серці завжди ти!

22. Українська мелодія. Володимир Александров

Чисте небо ясно сяє,
Поле все, як ярь, зелене ...
Здрастуй, степе – рідний батьку!
Здрастуй, Україно-нене!
Обійми мене, мій степе,
Обгорни мене навколо:
Я стою посеред тебе,
Опустивши сумно чоло. Ой повій, повій ти, вітре,
Од Дніпра, од Запоріжжя
Та розвій мій жаль і тугу
По степу, на бездоріжжя.
Хай повіс тихий холод
На мої гарячі рани, Хай думки мої остудить,
Хай у мислях тиша стане,
Щоб одстало все од мене ...
Степе рідний, рідний батьку!
Україно, рідна нене!..

23. До України. Віктор Баранов

Побачитись знов з Україною рідною
Бажав на чужині я в тяжкій дні, –
Додому вернувсь, а немає спокою
Од болісті давньої й горя мені
Усе дожидаюсь я з острахом ночі,
Бо серце заснути ніяк не дає.
Заплющить хотів би утомлені очі,
Щоб тіло могло одпочити моє.
Родино, святая та любая мати!
Од смерті врятуєш мене тільки ти,
Поможеш на працю вільную стати
І втрачену силу, і долю знайти!

24. Маленька Українка. Ульяна Федасюк

Я маленька українка –
Треба всім це знати,
Українець є мій тато,
Українка – мати.
Українкою вродилась,
Українка буду,
Та про рідну Україну
Ввік я не забуду.

25. Українські квіти. Ганна Черінь

Вийшли зрання на гуляння
Українські діти,

Їх стрічали і вітали
Українські квіти.
Ось волошки, сонні трошки,
Синім шовком шиті,
Ясноокі, чисто вмиті,
Розбрелись по житі.
Ось рожева конюшина,
А на ній і ко машина,
Що, не дивлячись на ранок,
Їсть солодке на сніданок.
На горбочку мак,
В шапці, як козак.
Він яскравий, мов вогонь!
Там росте холодна м'ята
Там шовковая трава
Щось шепоче, мов жива.
А з травички – ніжні личка:
То вже Братик і Сестричка
У тих самих кольорах,
Що на наших прапорах.
Розбрелись по полю діти –
Більші, менші і малі –
Молоді яскраві квіти
Української землі.

26. Так любимо Україну. Микола Терен

Матері ласкаві очі
і долоні рідні-рідні
вперше ти побачив, хлопче,
тут, у нашій Україні.
Білу хату, вікна сині,
сонце, ліс, потоки рвійні –
вперше ти побачив, сину,
теж у нашій Україні.
І стежина прибережна,
шлях широкий, друзі вірні –
все тобі відкрилось вперше
тут, у нашій Україні.
І тому, як рідну матір,
дорогу твою, єдину,
як весну, пісні крилаті –
так любимо Україну.

27. Країна моя – Україна. Федір Пантов

Мої нескінченні дороги
Сплелися, мов доля моя,
Я знову вернув до порога,
Де батьківська рідна земля.

Країно моя – Україно,

Ще пращурів пам'ять жива,
Знайома тут кожна стежина,
І сонце мене зігрива.

Хай пісня твоя, Україно,
Злітає, як птах у блакить,
А мова твоя солов'їна
У кожній оселі звучить.

Піду у садочок вишневий,
Послухаю спів солов'я,
Там ранок зустріну рожевий,
Тобі я вклонюся, земля.

28. Як ти любиш Україну. Олесь Лупій

– Як ти любиш Україну,
Мій маленький друже?
– Нашу рідну Україну
Люблю дуже, дуже!

– З Україною нікого
В світі не боюся.
І щоранку я до Бога
За неї молюся.

Щоб була щаслива, дуже,
Щоб була багата.
Я люблю її так дуже,
Як маму і тата.

29. Джерело надії. Анатолій Алексієнко

Так було в дитинстві, лиш відкрию очі
І лечу до річки. Ранок. Обрій спить.
Лиш моє джерельце лагідно шепоче,
І вода-живиця у Дніпра біжить.
Джерело дитинства, джерело надії
Вік тебе не випить і не забруднить.
Джерело моєї неньки України,
З тебе нам цілющу вічну воду пий.

30. На схід. Анатолій Алексієнко

На сході України – земля трударів,
Найпершою сонце стрічає.
Поля хліборобів, копри шахтарів
Промінням ясним зігриває.
Состави спішать за вугіллям на схід,
На схід - в небі кличуть лелеки.
Тут батько мій жив, моя мати і дід,
Моє тут коріння навіки.

Тримають колеса, копрів, небеса,
Донець напува наші ниви.
Гаї прикінцеві – яка це краса,
Лиш тут я буваю щасливий.
На схід тепловози, лелеки на схід,
Ніхто їх повік не зупине.
Був батько шахтар, хліборобом був дід,
На схід лиш душа моя лине.
Велика моїй України рідня
І велич її від народу.

31. Добрий день, Україно моя! Павло Тичина

Блакить мою душу обвіяла,
Душа моя сонця наиріяла,
Душа причастилася крутості трав –
Добрідень я світу сказав!

Струмок серед гаю, як стрічечка.
На квітці метелик, мов свічечка.
Хвилюють, малюють, квітують поля –
Добрідень тобі, Україно моя!

32. Наш рідний край. Марія Познанська

Щоб довелося мандрувати –
Піти по рідній всій землі:
У кожне місто завітати,
У кожному побувати селі, –
То навіть би за сотню років
Цього б не встигли ми зробити:
Простори в нас такі широкі,
А міст і сіл – що не злічить!

33. Наша славна Україна. Володимир Самійленко

Наша славна Україна,
Наше щастя і наш рай,
Чи на світі є країна
Ще миліша за наш край?
І в щасливій й злій годині
Ми для неї живемо.
На Вкраїні й для Вкраїни
Будем жити й помремо.

34. З Альпів. Кесар Білиловський

Ой, там моє серце, – не тут, на горах,
Ой там, на Вкраїні, в безкраїх степах ...

Туди, до могил, моя думка летить,
Де здавна покоїться, тихо лежить
Батьків моїх слава і лицарів прах.
Ой, там моє серце – на нивах, полях,
Ой, там мої думи в густеньких садках,
Де пташка щебече удень і вноч
Співає дівчина, по воду йдучи,
У плахті червчатій, голівка в квітках.
Ой, там моє серце, де лірник співа
Про те, як живе безталанна вдова,
Де в полі за плугом іде хлібороб
Ой, там моє серце, де квітний, мов рай,
Стоїть над Дніпром зеленесенький гай.

35. До мови серцем пригорнись. Надія Красоткіна

О, мово рідна, ти чудова!
Мов теплий подих вітерця.
В тобі чарівне кожне слово,
Бо заворожує серця.
Ти розмаїта і багата,
В тобі легенди і казки.
Жива, співуча і крилата...
В тобі – історії стежки,
Що ними йшов народ до волі,
Ішов крізь терни до зорі.
В тобі на все є слів доволі,
Ти, наче сонечко вгорі.
То ж вчи, дитино, рідну мову,
З дитинства мовою гордись.
Не забувай її, казкову,
До мови серцем прихились.
Бо рідна мова, наче мати,
Тебе не зрадить у житті.
А буде вік оберігати
Й допомагати на путі.

36. Не забудь! Віктор Терен

Ще малий, але ж сміливець –
Сам біжить у гай...
Ти, мій хлопче, українець –
Те запам'ятай.
Ще мала, а по барвінок
Вже ходила в гай...
Ти, дівчатко, українка –
Тож не забувай.
Вирина стежина рідна
З теплої трави...
Мати наша – Україна,

Не забудьте ви.

37. У рідному краї. Микола Бакая

Одна Батьківщина, і двох не буває,
Місця, де родилися, завжди святі.
Хто рідну оселю свою забуває,
Той долі не знайде в житті.
У рідному краї і серце співає,
Лелеки здалека нам весни несуть.
У рідному краї і небо безкрає,
Потоки, потоки, мов струни, течуть.
Тут мамина пісня лунає і нині,
Її підхопили поля і гаї.
Її вечорами по всій Україні
Співають в садах солов'ї.
І я припадаю до неї устами,
І серцем вбираю, мов спраглий води.
Без рідної мови, без пісні,
Без мами збідніє, збідніє земля назавжди.

38. Україна. Володимир Сосюра

Дужче і дужче кругом
Пісня гримить солов'я.
Гори мовчать над Дніпром
Це – Україна моя.
В небі шумлять літаки,
Коні залізні – в полях.
Гордим розливом ріки
Цвіт весняний по садах.
Світлі ідуть матері,
Зір їх красою сія.
Сонце і пісня вгорі,
Це – Україна моя.

39. Мій край. Роман Купчинський

Україна – край мій рідний
Від Кавказу по Карпати,
І веселий, і вільний,
І великий, і багатий.
Де є в світі кращі ріки,
Як Дністер, Дніпро-Славута?
Хто покине їх навіки,
Тому в серці вічна смута.
Де є в світі кращі гори,
Де таке повітря свіже?
Де шумлять так гарно бори
І хвилює спіле збіжжя?
Де ясніше сонце світить,
Де гарніше зорі сяють?

Де ж солодше пахнуть квіти –
Як у нашім любім краї!

40. Вірю в майбутнє твоє, Україно! Ілона Константинова

Вірю в майбутнє твоє, Україно,
Що високо в небі зорею сія.
І де б не була, та до тебе лиш лину
Душею і серцем, і думкою я.
Хотіли з обличчя Землі тебе стерти,
У ярма тяжкої народ запрягти.
Та доньки й сини не дали тобі вмерти,
Поклали життя, тільки б далі йшла ти.
І сяйвом величним засяяла знову
На цілу Європу, на весь білий світ.
Розквітла і наша співучая мова,
Неначе калини весняної цвіт.
Ми будемо жити у нашій країні,
Плекати свою солов'їну мову.
І будемо гордо іти у майбутнє
В братерстві, єднанні й любові.

41. Про нашу Україну. Марія Познанська

Ми дуже любим весь наш край,
І любим Україну,
Її лани, зелений гай,
В саду – рясну калину.
Там соловейко навесні
Співає між гілками:
Та й ми співаємо пісні -
Змагається він з нами!

42. Мати-Україно! Микола Сингаївський

Перше наше слово з нами повсякчас,
Мати-Україно, ти одна у нас!
Ниви і діброви, і садів окрас –
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж одна у нас!
Хай же мир і дружба поєднають всіх,
І дзвенить дитячий безтурботний сміх.
Нам зоріє доля світла і ясна.
Рідна мати Батьківщино,
Ти ж у нас одна!

43. Прапор. Наталія Поклад

Прапор – це державний символ
Він є в кожній державі;
Це для всіх – ознака сили,
Це для всіх – ознака слави.

Синьо-жовтий прапор маєм:
Синє – небо, жовте – жито;
Прапор цей оберігаєм,
Він – святиня, знають діти.
Прапор свій здіймаєм гордо,
Ми з ним дужі і єдині,
Ми навіки вже – народом,
Українським, в Україні.

44. Садок вишневий коло хати. Дмитро Луценко

«Садок вишневий коло хати,
Хрущі над вишнями гудуть...»
Так тільки він умів сказати
І до глибини душі збагнуть
Терплячу вдачу України,
Віками писану красу.
Її хороми і руїни,
Її веселощі і сум.
Так тільки він умів кохати-
Кобзар, борець, громадянин.
Вона для нього-рідна мати,
А він для неї- рідний син.
І їх житті не роз'єднати,
Як не спинити часу плин.

45. Я живу на Україні. Ганна Комісарова

Де річки, озера сині, –
Чиста в них вода, прозора,
В дно глибинне світять зорі.
Найгарніші наші села,
Люди мудрі і веселі,
Хати білі, чепурненькі,
Діти всі такі гарненькі...
Маки в полі червоніють,
І волошки ген синіють,
Всі сади таки плодючі,
Огороди всі родючі.
Наша Україно мила,
Донька я твоя щаслива.

46. Український віночок. Володимир Кленц

Зробила я віночок
Із квітів та стрічок,
Піду в нім танцювати
Веселий гопачок.
Віночок український
У райдужній красі.

У нього в нашій школі
Закохані усі.
Хоч квіти паперові,
Та їхні кольори
Дарують гарний настрій
Всій нашій дівчорі.
Я лагідно торкаю
Цю ніжність і красу.
Свою веселу вдачу
До кожного несучу.

47. Вірю я, що зацвіте калина! Людмила Максимлюк

Ти думаєш – я стала на коліна?
Я тільки зав'язала берці!
Жіноче ім'я в мене – Україна!
Любов і гордість оповили серце!
Ти думаєш – мене здолати? –
І грози, й гради ранять мої груди...
Не раз приходилось мені вмирати,
Щоб знову відродитися і бути!
Та вірю я, що зацвіте калина,
І кануть в небуття на схід тумани...
Що мати дочекається на сина!
А я схилилася перев'язати рани...
Стою на краю прірви і молюся –
І сум, і віра, і надія в серці!
А ти чекаєш, що я похитнуся?!
Ні! – Схилилась тільки зав'язати берці!

48. На цій землі я народився. Дмитро Ткаченко

На цій землі я народився.
В дитинстві бігав по стежині,
В молодших класах добре вчився,
Любив дивитись в небо синє.
Я так люблю твої світанки,
Поля, шляхи біля калини,
Та пісню соловейка зранку,
Моя чудова Україно!
Твої міста такі красиві
Хоч під дощем, хоч в сонце ясне.
І люди наші особливі:
В них серце щире і прекрасне.
Та зараз я не біля тебе,
Обставини так склались лихо.
Чуже над головою небо,
Так сумно інколи і тихо.
Моя ти мила Україно!
Про тебе я не забуваю.
Моє до тебе серце лине,
За тебе гордість відчуваю.

Життя б за тебе я віддав,
Твій син, твій воїн-українець.
Моя земля! Мій рідний край!
Струмок з прозорою водою!
Я повернусь. Ти лиш чекай!
Знай, Україно, я з тобою!

49. Яюсь каже мати сину. Емілія Саталкіна

– Я молюсь за Україну,
Щоб народ щасливим був,
Про негоди позабув,
Із домівок, хат усіх,
Хай луна дитячий сміх,
Хай шанують стариків,
Скрізь звучить веселий спів,
Хай обходить всіх ненастя,
Серце хай тремтить від щастя!
І я вірю, Матір Божа
Україні допоможе!

50. Фарби дасть мені матуся. Емілія Саталкіна

Малювати я навчуся.
Намалюю рідний край –
Дім в селі, ставок і гай,
Синє небо, жовте сонце
Загляда до нас в віконце,
Чорнобривці тут на гряді,
Полуниці в палісаді,
І хліба вже чималі,
В небі линуть журавлі.
Тут і гори, і долини,
Тут річки, моря, рівнини,
Тут тварини і птахи,
Ось струмок сховавсь у мхи.
Мати в аркуш подивилась,
Посмішка в очах з'явилась.
І сказала мати сину:
– Як люблю я Україну!
Ця країна чарівна
І єдина в нас вона.

51. Який цікавий світ навколо. Наталія Козленко

Ти, друже, тільки придивись!
На небі сонця жовте коло,
А поруч з домом – сад і школа,
Живи, дорослішай і вчись!
Дивись на квіти, на дерева,
Вивчай птахів, комах, тварин,
Ти станеш кращим і, напевно,

В життя підеш сміливо й певно,
Та пам'ятай, ти не один!
З тобою вся твоя родина:
Батьки, бабусі та діди,
З тобою друзі, Батьківщина,
Тож, уперед, мій друже, йди!

52. Все буде добре, я це знаю. Юрко Шкрумеляк

Все буде добре, я це знаю
не у ві сні, а на яву.
Одне бажання лише маю,
кохати хочу і люблю.

Весь світ тримається коханням
і без кохання ми ніщо.
Нехай ми вибухнем бажанням
і всі пізнаєм, що Воно.
Не буде в світі місця війнам,
не буде зла і ворогів.

Весь світ заллемо ми любов'ю,
весь світ купатиметься в ній.
Як в чистих водах, світлім Сонці
в любові, щасті і добрі.
Ми УКРАЇНЦІ у своїй сторонці
і щастя буде на Землі !

53. Святковий день – двадцять четверте серпня. Юрко Шкрумеляк

Так хочеться усмішок і пісень.
Віднині Україна незалежна.
Запам'ятайте, люди, світлий день!
Здійснилась давня заповітна мрія,
Бажання і надія поколінь.
Це почуття свободи серце гріє
І піднімає думи височінь.
Давайте ж станемо пліч-о-пліч всі народи,
Щоб славу України відродить.
Щоб дружно жити, в радості і згоді,
Ми України сестри і брати.

54. Мить сокровенна. Валерій Бойченко

Якось засяють шляхи золоті
За небокраї, в безмежні долини.
В душу впаде, наче вперше в житті:
Ти народився на Україні!
Аж задихнеться душа молода.
Комір тужавий рвонеш в нетерпінні.
Груди наповнить польоту жада:
Ти народився на Україні.

На небесах, де з води та з роси-
Скіфські вітрища, тугі та полинні,
Гостро напишуть козацькі списи:
    Ти народився на Україні.
Через віки, крізь немеркнучий день
Зрине в ридаючі далі чайні
Піснею, кращою поміж пісень:
    Ти народився на Україні.

55. Рідна земля. Людмила Ясна

Бреду по золотому полю –
пшениця стигла шелестить.
На серці солодко – до болю.
Промінчик сонячний бринить.
Буття творить звичайне диво.
    Налиті сонцем колоски
    лоскітно, ніжно, полохливо
    чолом торкаються руки...
Я серед світлого роздолля
на землю ляжу горілиць:
    синіє неба щедра воля,
    і лине щебетання птиць.
Волошка у лице загляне,
здригнеться хмарки сиза тінь.
Повітря чисте і духмяне,
земля гаряча, мов черінь.
І я всім тілом відчуваю,
як сила вироста в мені
і як здоров'я набираю
від життєдайної землі.

56. Я живу на Україні. Ганна Камісарова

Я живу на Україні.
Де річки, озера сині, –
Чиста в них вода, прозора,
В дно глибинне світять зорі.
Найгарніші наші села,
Люди мудрі і веселі,
Хати білі, чепурненькі,
Діти всі такі гарненькі...
Маки в полі червоніють,
І волошки ген синіють,
Всі сади такі плодючі,
Огороди всі родючі.
Наша Україно мила,
Донька я твоя щаслива.

57. Рідна мова моя. Іван Світличний

Незнищенна, барвінкова

Рідна моя мова,
У тобі я чую знову
Пісню колискову.
У тобі я відчуваю
Висоту блакиті
І красу свого краю,
Й шумовиння жита.
В ній я чую крок народу,
Серце України,
Українська мова зроду,
Повік не загине.
У ній кожне ніжне слово
В душу проникає..
Ні на яку іншу мову
Свою мову калинову
Я не промінюю

58. Україно, живи! Вікторія Цимбал

УКРАЇНО, ЖИВИ!
Я – маленький листочок
на дереві життя України.
Я – дрібненький корінчик
добірного колосу нив.
Я – краплинка прозора джерельця,
що поїть калину.
України ж нема без калини й верби,
ти повір!
Я всі сили віддам
аби дерево ніколи не всохло!
Я дощем упаду на поля,
аби колос буяв!
Я очищу джерельце,
сам від спраги засохну,
Аби лиш Україна цвіла – процвітала,
Жила!

59. Благословенна у віках земля. Юрко Шкрумеляк

Благословенна у віках земля
З хлібами щедрими під небом синім.
Велично й впевнено зійшла зоря
Нової України!
Вона в моїй душі, в серцях людей,
У радощах та у скрутну годину.
Ім'я її прекрасне і святе –
Повіримо в Україну!
Вона добро несе в новітній світ,
Довічну віру й пісню солов'їну.
Тож пам'ятаймо пращурів завіт –
Любити Україну!

60. Моя мова. Василь Симоненко

Все в тобі з'єдналося, злилося –
Як і поміститься в одній! –
Шепіт зачарований колосся,
Поклик із катами на двобій.

Ти даєш поету дужі крила,
Що підносять правду в вишину,
Вченому ти лагідно відкрила
Мудрості людської глибину.

І тобі рости й не в'януть зроду,
Квітувать в поемах і віршах,
Бо в тобі – великого народу
Ніжна і замріяна душа.

61. Любов до України. Валентина Зорік

Джерела веселі, струмки невеличкі,
Водою повнять океани та річки.
Любов до України. Матері й слова
Віками живить нашу рідну мову!

Ми з нею відомі усюди,
Усе в ній, що треба нам, є,
А хто свою мову забуде –
Той серце забуде своє.
Є щось святе в словах: мій рідний край.
Для мене це матусі пісня ніжна
І рідний сад від квіту білосніжний.
І той калиновий у тихім лузі гай.

62. Усе моє, все зветься Україна. Ліна Костенко

Буває, часом спіпну від краси.
Спинюсь, не тямлю, що воно за диво, –
оці степи, це небо, ці ліси,
усе так гарно, чисто, незрадливо,
усе як є – дорога, явори,
усе моє, все зветься – Україна.
Така краса, висока і нетлінна,
що хоч спинись і з Богом говори.

63. Квітка-Україна. Ігор Калиниченко

Як радісно ввечері стежною йти
У синім степу поміж трав кучерявих,
І квітку чарівну у лузі знайти
В сріблястім вбранні діамантів яскравих.

Наповнює душу п'янкий аромат,
В гаю солов'їна мелодія ллється.

У тиші ночей і в грому канонад
Ця квітка ясна Україною зветься.

Я ніжно до серця її притулю,
Відчую кохання і болісну муку,
Побачу село й рідну хату свою,
Криницю, садочок і мамині руки.

Як вогник у нашім нелегкім житті
Ця квітка для нас неповторна, єдина.
Як сонце, сплелись пелюстки золоті,
Немов пресвята українська родина.

Розлогі смереки, квітучі поля,
Блакитний туман і сади яблуневі,
Це все – Україна, кохана земля
З ясними очима джерел кришталевих.

Цвіти, розквітай кольоровим вогнем,
Любов'ю наповнюй серця незігріті.
З тобою ми щастя жадане знайдем,
Для мене завжди ти найкраща у світі!

64. Лише Україна. Ігор Калиниченко

Заніс рідний вітер у серце зернину,
І чисте колосся з душі проросло.
Лише Батьківщина, лише Україна
Покладе надію мені на чоло.

Ідуть місяці і роки без упину,
Й немало сплигло вже тієї води.
Лише Батьківщина, лише Україна
Залишиться в серці моїм назавжди.

За волю стоятиму я до загину
І прапор Шевченка онукам віддам.
Лише Батьківщина, лише Україна
Світитиме вічно прийдешнім вікам.

Не згасне народ, що по вільній стежині
Ітиме до щастя, тепла й доброти.
Лише Батьківщина, лише Україна
Всіх нас приведе до святої мети!

65. Пам'ятай. Олександр Олесь

Коли Україна за право життя
З катами боролась, жила і вмирала,
І ждала, хотіла лише співчуття,
Європа мовчала.

Коли Україна криваві жнива
Зібравши для ката, сама умирала
І з голоду навіть згубила слова,
Європа мовчала.

Коли Україна життя прокляла
І ціла могилою стала,
Як сльози котились і в демона зла,
Європа мовчала.

66. Як не любити... Максим Рильський

Як не любити зими сніжно-синьої
На Україні моїй,
Саду старого в пухнастому інеї,
Сивих, веселих завій?

Як не любити весни многошумної
Меду пахучих суцвіть,
Як не любити роботи розумної,
Праці, що дух веселить?

Як не любити втоми цілющої
Після гарячої гри,
Поклику птаха над темною пущею,
Рідних пісень з-за гори?

Як не любити любов'ю наснажених,
Мудрістю сповнених книг,
Троп невідомих, дерзань ще не зважених
І небосхилів нових?

Як не любити людини, що з атому
Креше добра блискавки,
Як не любить по змаганні завзятому
Дружнього стиску руки?

Як не любити пори, коли ночами
В щасті тремтить соловей,
Як не любить під бровами дівочими
Синього сяйва очей?

67. Люблю України коханої небо. Андрій Стадник

Люблю України коханої небо,
що буде, люблю, й що було.
Живи, моє серце, живи не для себе,
для себе ж бо ти й не жило.

Щасливії люди, щасливих багато.
Живуть для живого живі.
Тому я й повинен про щастя співати,

коли навіть серце в крові!..

68. Україна – земля кобзарів. Іван Низовий

Україна – земля кобзарів.
Її дух нескоримий у барвінковім небі.
Її міць у безкрайньому вирі степів.

Хай живе Україна жаринкою в серці.
Хай цвіте Україна в буянні весни.
І орлиного крику відлунням озветься.
І почують клич Роду і доньки й сини!

69. Вітчизно наша, рідна Україно! Іван Савич

Ти йдеш дорогою до щастя і весни.
Тебе ми любимо так віддано і вірно,
Маленькі й щирі дочки і сини.
У наших серці верби і калини,

І рушники, що в квітах на стіні,
І щирая любов до України
Та колискові мамини пісні.
Ти наша мати, рідна Україно!

В твоїх садах щебечуть солов'ї.
Для нас тир наймиліша і єдина,
Бо ми маленькі паростки твої.

70. Всі ми – діти українські, українського роду. Іван Савич

Всі ми – діти українські, українського роду.
Українці – то є назва славного народу.
Україна – то край славний, аж по Чорне море,
Україна – то лан пишний, і степи, і гори.
І як нам України щиро не кохати?
Адже нас по – українські вчили розмовляти.
І як нам України щиро не любити?
Тут росли ми, тут навчили нас у світі жити.

71. Батьківщина. Катерина Прядко

Живу в Україні я вільній.
Не лякають мене ні морози, ні війни.
Нехай на Сході війна,
Незабаром скінчиться вона!
Військові повернуться додому,
Зрадіють, мов діти, їх матері й дружини,
Бо повернулися захисники живі.

72. Для Вас, хто любить Рідний край. Олександр Крутій

Для Вас, хто любить Рідний край
Не зрікся неба своєї Батьківщини.
Для Вас співає дзвінко водограй
Та світить сонце, сонце України.
Лише для Вас палає новий день
Цвітуть сади, діброви, полонини.
Лише для Вас мелодії пісень
Повітря це, повітря України.
Для Вас сміються нині дітлахи.
І квіти ці, роси ось ці краплини.
Для Вас в гаю цвірінькають птахи
Сини та доньки, діти України.
Для Вас у грудях стукають серця
Живуть у мирі радісні родини.
Ці погляди, ці вирази лиця
Для Вас це щастя, щастя України.
Для Вас цей простір Рідної землі
Слова подяки, вдячної країни.
Курличуть в небі нашим журавлі
Це все для Вас, Герої України!

73. У світі багато країн. Валерія Шаповал

У світі багато країн,
Та з них лише люба одна.
Ти впізнаєш її з-поміж всіх –
Це Україна твоя.

Сонцем кохана земля,
Моря лагідний прибій.
Ти вся у хвилях Дніпра,
Ти вся у карпатській красі.

В світі багато країн,
Може там краще живуть,
Але я народилася тут,
Мене українкою звать!

Тут батько мене зростив,
А мати співала пісні.
На долю мене окрилив,
Щоб були мої мрії ясні.

Я люблю Батьківщину свою,
Вона в світі така лиш одна.
Я у Бога одне лиш молю:
«Захисти Україну мою!»

74. Розцвітай, Україно. Тетяна Смілянець

Розцвітай, Україно,

Ти квітками калини
І рости, Україно, синів,
Щоб вони тебе милу
Захищати зуміли
Від усіх чужаків-ворогів.

А дочкам своїм, рідна,
Ти наказ рознеси всім,
Щоб синочків ростили своїх,
До науки привчали
І добру щоб повчали
Та поваги до рідних батьків.

Хай буде Україна
Багата та сильна,
Та щоб горя не знала вона,
Щоб була вона гарна,
Щоб була вона вільна,
Україно моя чарівна!..

76. Україна. Марина Ачкасова

Рідний край, козацька слава,
Воля соколина,
Мужність, честь, боїв заграва –
Моя Україна!

Лан пшеничний, волошковий,
Пісня солов'їна,
Шелест листя у діброві –
Моя Україна!

Друзі вірні, односельці,
Вся моя родина...
Все, що люблю щиро серцем –
Моя Україна!

Міста і села, вулиці безкраї,
І скрізь гостинне світло у вікні.
Усе найкраще у моєму краї!
Моя Вкраїно, люба ти мені!

77. Пісня про Україну. Петро Засенко

Я йшов лугами навпростець,
Де трави у коліно,
Знайому пісню вітерець
Співав про Україну.
Шуміли в ній бори, ліси
І грали десь цимбали,
Козацькі давні голоси,
Мов з-під землі, лунали.

Ловив я звуки на льоту
В повітрі голубому
І вивчив пісеньку оту
Дорогою додому,
І поки йшов я поміж трав
По молодому листу,
З верби сопілку змайстрував
Зелену, голосисту.
Тоді вдихнув пісенний звук
У дудочку вербову,
Озвався гай, озвався луг
На ту правдиву мову.
Шуміли в ній бори, ліси
І грали десь цимбали...
Уже й пташині голоси
Ту пісню підіймали
Затихнув я, бо йшов здаля.
Дай, думаю, спочину...
Аж чую – вся моя земля
Співа про Україну.

78. Україно, п'ю твої зіниці... Василь Симоненко

Україно, п'ю твої зіниці
Голубі й тривожні, ніби рань.
Крешуть з них червоні блискавиці
Революцій, бунтів і повстань.
Україно! Ти для мене диво!
І нехай пливе за роком рік,
Буду, мамо горда і вродлива,
З тебе дивуватися повік.
Ради тебе перли в душі сію,
Ради тебе мислю і творю –
Хай мовчать Америки й Росії,
Коли я з тобою говорю!
Одійдіте, недруги лукаві!
Друзі, зачекайте на путі!
Маю я святе синівське право
З матір'ю побути на самоті.
Рідко, нене, згадую про тебе,
Дні занадто куці та малі,
Ще не всі чорти втекли на небо,
Ходить їх до біса по землі.
Бачиш: з ними щогодини б'юся,
Чуєш – битви споконвічний грюк!
Як же я без друзів обійдуся,
Без лобів їх, без очей і рук?
Україно, ти моя молитва.

79. Я дуже люблю Україну. Ірина Вельма

Я дуже люблю Україну,

Вона одна в нас Батьківщина,
Люблю я кожну билину,
Люблю і гори і долину,

Люблю і вітер і росу,
І теплу сонечка красу.
Бо все це – наша Україна,
Вона одна в нас Батьківщина.

І я люблю її одну,
Веселу, добру чи сумну,
Люблю, бо кращої немає
Нехай ніхто не забуває,

Де народився і зростав,
Де закохався і кохав,
Де вчив Шевченка і Франка,
Берізка де була струнка,

Бо все це – Наша Україна
Вона одна в нас Батьківщина
Я буду пам'ятать завжди,
Не занесло б життя туди,

Де хтось не знає Україну,
І нашу мову Солов'їну
А все останнє в серці є...
І це ніхто не відбере...

80. Вірш про рідну Україну. Олена Осіпенко

Рідна ненька, Україно!
В моїм серці ти єдина!
Бо твої степи чудові,
Луки різнокольорові,
І вгорі блакитне небо,
І птахів веселий щебет.
Все це моя Батьківщина,
Моя гарна Україна!

81. Про незалежну Україну та патріотів. Олена Осіпенко

Моя славетна Україна,
Земля незламних козаків,
Була ти мужня і нетлінна
На протязі значних років.
І незалежною ти стала,
Майбутнє жде тебе значне,
На цілий світ вже пролунало
Слівце віршоване міцне.
І мова наша солов'їна
Завжди лунає у серцях

У патріотів України
По всіх далеких манівцям!

82. Лебеді материнства. Василь Симоненко

Мріють крилами з туману лебеді рожеві,
Сиплють ночі у лимани зорі сургучеві.
Заглядає в шибку казка сивими очима,
Материнська добра ласка в неї за плечима.
Ой біжи, біжи, досадо, не вертай до хати,
Не пуцу тебе колиску синову гойдати.
Припливайте до колиски, лебеді, як мрії,
Опустіться, тихі зорі, синові під вії.
Темряву тривожили криками півні,
Танцювали лебеді в хаті на стіні,
Лопотіли крилати і рожевим пір'ям,
Лоскотали марево золотим сузір'ям.
Виростеш ти, сину, вирушиш в дорогу,
Виростуть з тобою приспані тривоги.
У хмельні смеркання мавки чорноброві
Ждатимуть твоєї ніжності й любові.
Будуть тебе кликати у сади зелені
Хлопців чорночубих диво-наречені.
Можеш вибирати друзів і дружину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.
Можна вибрати друга і по духу брата,
Та не можна рідну матір вибирати.
За тобою завше будуть мандрувати
Очі материнські і білява хата.
І якщо впадеш ти на чужому полі,
Прийдуть з України верби і тополі.
Можна все на світі вибирати, сину,
Вибрати не можна тільки Батьківщину.

83. Вірш про Україну. Іван Савич

Гарна назва «Україна»
Сенс значний в собі таїть.
«У» – то урожай в країні,
«К» – то Київ, що стоїть.
«Р» – рівнини під степами,
«А» – то армія міцна,
«І» сховалась за лісами,
«Н» – то ненька дорога.
«А» – то агрус, абрикоси,
І акація струнка,
Що розпустить свої коси,
Коли прийде вже весна.

84. Україна моя починається. Петро Осадчук

Україна моя починається
Там, де туга моя кінчається,
Край дороги, як пісня чайна,
Починається Україна.

Україна моя починається
Там, де палуба грізно хитається,
Там, де в клекотах Чорного моря,
Б'є панцерник у царство горя.

Україна моя починається
Там, де панство навіки кінчається,
Де смереки у вільних Карпатах,
Як ракети, стоять на чатах.

Україна моя починається
Там, де доля моя усміхається,
І, як небо, як даль солов'їна,
Не кінчається Україна.

85. Моя Україна. Дмитро Павличко

Моя Україна – казкова країна
Де сонце яскраве й проміння ласкаве,
Де ясні зорі і ріки прозорі,
Де верби плакучі і трави пахучі,
Широкі простори й степи неозорі,
Де чистії роси й поля златокосі.
Моя Україно! Чарівна країно!
Розквітни ж у цвіті.
Найкраща у світі!

86. Україні. Дмитро Павличко

Україно! Ясна зоре!
Рідна матінко моя!
Я люблю твої простори
і поля, й ліси, й моря.
Тихий шепіт трав пахучих
і конвалій запашних,
Ніжне віття верб плакучих
В краплях-росах золотих.
Над полями і садами
сяє райдуга барвиста.
Землю вкрили килимами
диво-квіти пишнолисті.
Розквітай же, Україно,
ніби квіти навесні.
Багатій, моя країно,
в мирі, сонці і красі!

87. Струмок дзюрчить так тихо-тихо. Катерина Кравченко

Струмок дзюрчить так тихо-тихо
Замилувалось навіть лихо,

Таку красиву, ніжню, рідну,
Співає пісню соловей.

Степи, ліси, гаї, сади
Ми вас позбавимо біди
Мир пануватиме навколо,
Лиш потерпіль, вже скоро, скоро...

Я думкою тривожно лину,
До тих, хто там за Україну
Стоїть в негоду, в дощ і сніг,
Сил не шкодуючи своїх.

А край мій гідний жерв таких
Ще залуна дитячий сміх
В сплюндрованих містах і селах
Побачиш ти людей веселих,
Донбасе мудрочолий мій!

88. Моя Україна. Михайло Ткач

На росах, на водах,
На всіх переходах
Курличеш мені в журавлиних ключах,
Моя Україно,
Родима країно,
Ясні небеса в материнських очах.
Я чую твій голос,
Пшеничний твій колос
У душу мені засіває зерно.
Моя Україно,
Колиско-каліно,
Пізнати тебе мені щастя дано.
З тобою розлука –
Гірка моя мука,
Печаль журавля без гнізда в чужині.
Моя Україно,
Білявко-хатино,
З твого вікна світить доля мені.

89. Єдина Україна. Олег Доля

Україно – ти для мене диво!
І звучить мелодія степів
Весняними барвами красиво
Огортає ніжні паростки хлібів.
Любїть її завжди і всюди:
У міському шумі, і в селі.
Бережїть свою країну, люди!
І нехай заплачуть наші вороги.
І кожен українець вірить щиро,
Що переможе правда на землі.
І буде жити Україна в мирі,

Якщо ми об'єднаймося усі!

90. Єдина країна. Іван Шиян

Ледве чути дихання надії,
Дівчини з блакитними очима,
Невгасимі душу гріють мрії
І жага до волі незгасима.

Рвуть серце на малі шматки
Страшні думки, що на землі
Сухій лежать братів кістки
Безгрішні, загрузлі в імлі.

Жах! Та не вдасться війні,
Кривавій судді, зломити її.
Знаю, ще заспівають пісні
Матінці милій герої війни у нашому краї.

91. Добрий день, матусю Україно. Наталія Рубальська

Добрий день, матусю Україно!
Сходить сонце радості й добра.
Україно, я твоя дитина,
Крапелька великого Дніпра.
Україно моя, золоті твої поля,
Небо ніжно-голубе, що під ним усе цвіте.
Яблуневі сади і смерекові ліси,
Ніжна пісня солов'я – рідна матінка Земля.
Не дивись, що я така маленька,
Час мине – я швидко підросту
І усю любов свого серденька
Я тобі в дарунок принесу.
Україно моя, золоті твої поля,
Небо ніжно-голубе, що під ним усе цвіте.
Яблуневі сади і смерекові ліси,
Ніжна пісня солов'я – рідна матінка Земля.

92. Сини України! Згадайте минуле. Микола Чернявський

Сини України! Згадайте минуле
Згадайте славетних гетманів діла,
Змагання народні, – і сонце заснуло
Розбудить, зогріє надія жива!

У нашім минулім – там воля і слава,
У нашім минулім – безсмертні діла.
Цього не украде в нас зрада лукава,
Бо кров'ю Вкраїна все те добула...

93. Ми Українці. Володимир Сіренко

Ми українці – нація Тараса,
Ми – сагайдачні і кармелюки,
Коли прийшли ми – не полічиш часу,
Ми древні і безсмертні, як віки.

Нас мордували, нас тягли на плахи.
О! Скільки потекло кривавих рік!
Хотіли ополячити нас ляхи,
А росіяни зрусити навек.

Та все даремно. Знову ми і знову
Жбурляли всіх у темряву й багно,
Залишилися ми і наша мова
Настояна на сонці, як вино.

І тому їй не зникнути ніколи,
І підкоряти щирістю світи.
Ми живемо – Івани та Миколи,
І всі народи рідні нам брати.
Ми живемо, і нас не подолати,
Не покривити наші язика.
Бо є Шевченки майже в кожній хаті,
Є Сагайдачні і Кармелюки.

94. Україна. Марія Хоросницька

Дзвін шабель, пісні, походи,
Воля соколина,
Тихі зорі, ясні води –
Моя Україна.
Синь гаїв, поля, світання,
Пісня солов'їна,
Ніжний шепіт і зітхання –
Моя Україна.
І в очах твоїх, кохана,
Міниться і лине
Сонцем щастя осіянна
Моя Україна.

95. Про Україну. Марія Сулименко

Щаслива країна,
Моя Україна,
Ти прагнула волі вже безліч століть,
І ворог приходив,
Одягнений в зброю,
Та Київ величний так само стоїть.

Великий народі!
Могутня країна,
Не згасне ніколи Свободи вогонь,
І пісня твоя,

Не втихаючи, лине
Про славу і щастя, про мир і любов!

96. Про Україну. Леонід Кльосов

Ми славимо нашу
Вітчизну єдину.
Співучу колиску –
Святу Україну.
Сплетемо віночка,
Вплетемо калину,
З барвінком рядочком –
Своїй Україні.
Озвучимо пісню,
В таночок підемо.
Разом з Україною,
В мирі живемо.

97. Рідна хата. Олександра Василенко

Різні в світі є країни,
Різні люди є у світі,
Різні гори, полонини,
Різні трави, різні квіти.
Є з усіх одна країна,
Найрідніша нам усім,
То – прекрасна Україна,
Нашого народу дім.
Там шумлять степи безкраї,
Наче вміють говорити,
Там ясніше сонце сяє,
Там солодше пахнуть квіти.
Різні в світі є країни,
Гарні є і є багаті,
Та найкраще в Україні,
Бо найкраще в рідній хаті.

98. Україно, ненька мила. Микола Сагайда

Україно, ненька мила,
в тобі черпаю Силу я.
Ти рідна землячко квітуча,
Святі й безмежні твої
гори, річки, ліси, і поля.
Ти рідна землячко квітуча,
В тобі росте,
в тобі летить – моє життя.
Хай тебе вічно зігрівають
щирі й люблячі серця,
Як сонце ніжне, що над нами.
Хай наші руки прикрашають
тебе вічно... без кінця.

99. Моя Україна! Віта Стронська

Моя Україна встала з колін,
Вона подолає всі стіни.
І стане країною серед країн,
Відродиться під час руїни.

Всі разом – ми сила, єдина сім'я!
Всі разом – майбутнє держави!
Зберемо насіння з святого зерна,
Важливі розв'яжемо справи.

Давай допоможемо відсічі дати,
Щоб не позирали лукаві.
У всесвіті кожному треба сказати –
Живемо у вільній державі!

Якщо пам'ятатиме кожен із нас,
Шевченка слова невмирущі,
Настане нової країни час!
Прозріють усі невидючі...

100. Помолися за сина, Вкраїно. Надія Якубець

Помолися за мене, мамо,
Бо лише слова твої святі
Охоронять нас від муки
На не нашій, мамочко, війні.
Витри, матусенько, лагідні очі
Й листівку мою прочитай.
Бережу я твій сон, бережу твої ночі,
А ти не сумуй і лиш не ридай.
Я в бою не відступлю, кохана,
Я без зброї тебе захищу.
І хай в серці смертельна рана –
До кінця я, матусю, дійду.
Помолися за мене, мамо,
Бо молитва твоя – як вогонь,
Що лікує криваві рани,
Як дотик твоїх теплих долонь.
Помолися за сина, Вкраїно,
Хто зброю у руки узяв,
На твій захист пішов добровільно
Й безсило на землю упав!

101. Моя любов. Іван Франко

Вона так гарна, сяє так
Святою, чистою красою,
І на лиці яріє знак
Любові, щирості, спокою.
Вона так гарна, а проте

Так нещаслива, стільки лиха
Знесла, що квилить лихо те
В її кождіській пісні стиха.
Її пізнавши, чи ж я міг
Не полюбить її сердечно,
Не відректися власних втіх,
Щоб їй віддатись доконечно?
А полюбивши, чи ж би міг
Я божую її подобу
Згубити з серця, мимо всіх
Терпінь і горя аж до гробу?
І чи ж перечить ся любов
Тій другій а святій любові
До всіх, що ллють свій піт і кров,
До всіх, котрих гнетуть окупи?
Ні, хто не любить всіх братів,
Як сонце боже, всіх зарівно,
Той щиро полюбить не вмів
Тебе, кохана Україно!

102. Батьківщина. Микола Бурукин

Я часто думаю про те,
Що є одна земля,
Де вирости батьки,
Де виріс ти і я.

Це та земля, де вперше полюбив,
Де смуток очі радісні залив...
Там мати лагідно співала колискові,
Я через них пізнав світи казкові.
Там батько, посміхаючись мені
Розповідав історії смішні.

Ти ненька наша, рідна Україно,
Нема на світі ріднішої країни,
Ніж ти одна: безмежна і квітуча,
Людьми багата, горда і співуча.

Я українець і я горджусь собою,
Одним майбутнім зв'язаний з тобою.
Майбутнім світлим, бер розбрату й горя,
Де люди будуть дружніми аж від Карпат до моря.

І якщо кожен з нас повірить хоч на мить,
І в серці іскорка любові не догорить
Я знаю, буде користь Україні –
Близькій душі і серцю Батьківщині!

103. Україні. Олесь Гончар

Плюндруються твої сади,

Твоє чужинець поле крає.
Вже лицарів твоїх сліди
У полі вітер замітає.

Та все ж люблю тебе, ясна,
Як гнаний син нещасну матір.
Тобі по краплі, всю, до дна
Готовий кров свою віддати.

І не страшить мене Сибір,
І не страшать кайданів дзвони.
Велика Україно, вір:
За тебе встануть ще мільйони.

І лицемір'я упаде,
І славословіє погине.
Розправить крила молоде
Безсмертне плем'я України.

104. Свою Україну буду завжди кохати! Анна Кулешова

Спасибі за літечко тепле і ніжне,
За осінь барвисту, родючу,
За зиму казкову і сніжну,
За весну таку квітучу!
Спасибі за вроду, за красу дівочу,
За мову солов'їну, за народ співочий.

За синів та дочок України-неньки
– За Лесю Українку і Тараса Шевченка!
За все, що маю – я молюся
І Богу низько так вклонюся
За батька й матір, рідну хату...
Свою Україну буду завжди кохати!

105. Україні. Генріх Акулов

Я знаю, вранці зійде сонце,
Я впевнений, життя трива,
Загляне світло у моє віконце,
І що росте після дощу трава.
Я знаю що весняний вітер віє,
І наді мною небо голубе,
Я знаю – і тому не смію
Забуть і не любить тебе.
Земна весна, буяє черемшина,
Веселка радо сяє в небесах,
Калина, символ України,
Розквітне попід лісом і в садах.
Я так люблю весняну пору року,
Коли в гаях співають солов'ї,
Коли береза пригощає соком

І луг дарує пахощі свої.
Люблю тебе всім серцем і душею,
Бо ти єдина матінко моя,
Я з гордістю зову тебе своєю,
Люблю тебе, як матір немовля.

106. Дивися, безкрайнеє, синєє небо. Іван Савич

Дивися, безкрайнеє, синєє небо,
Стоїть над землею, неначе шатро.
Воно посилає любов нескінченну
І щиро дарує надію й добро.

У цьому шатрі килими золотаві –
Із соняхів, жита, пшениці, вівса.
А десь майоріють, як крапельки неба,
Волошки блакитні. Яка ж то краса!

Тут мешкають люди привітні та чесні,
Хліб-сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата –
Усіх нагодують безмежні лани.

Хай знає весь світ про казкову країну,
Де синєє небо та жовті поля.
Хай квітне щаслива моя Україна!
Найкраща, безцінна, любима земля.

107. Сила родини. Вікторія Русич

Мати для сина щастя просила.
В пісню вплітала віри слова.
Дай йому, Боже, духу і сили,
Розуму в діях, серцю – добра.
Боже Єдиний, храни Україну!
Мову прадавню, землю билинну!
Прагнемо миру, прагнемо волі!
Роду козацькому – гідної долі!
Мати співала пісні колискові,
Донька у мами вродлива росла.
Боже, пошли їй світло Любові!
Щоб не згасало й творило дива.
Сила родини – батько і мати.

Радісні очі, хліб на столі,
Щастя дитяче – батьків зустрічати,
Квітне життя, коли Мир на землі.
Боже Єдиний, храни Україну!
Мову прадавню, землю билинну!
Прагнемо миру, прагнемо волі!
Віримо в Божу Силу Любові!
Прагнемо миру, прагнемо волі!

108. Ми переможемо – вірою й любов'ю. Анжела Левченко

Моя велична й горда Україна,
Свята земля моїх дідів-батьків,
Ніколи не стояла на колінах,
Хоч як би хто в цім світі не хотів!
Чому ж так норовлять її вельможі
Принизити, чужим рукам віддати,
Вона, як мати, все простити зможе,
За всіх молитись буде і страждать.
Воістину, як нерозумні діти,
Без віри, без майбутнього живуть,
Не відають, як бути й що роботи,
І хто вказати має вірний путь.
Життя з плеча чужого приміряють,
А власні десь згубилися сліди,
За сотню літ про нас вже й не згадають
Усі емансиповані світи.
Щоб цього не було – стоять мільйони
Сміливих твоїх дочок і синів,
До бою за свободу кличуть дзвони.

109. Вишивана моя українська душа. Тетяна Яковенко

Рушниками вквітчана господа,
Мальви й чорнобривці у росі.
Мій народе, мій безсмертний роде,
Вічний у любові і красі.
Бо на Україні в кожній хаті
Квітами любові і тепла
Дітям крила вишивала мати.
Щоб душа крилатою була.
Україно моя!
Із туману років
Вишиванії крила летять рушників.
Вишивана любов,
Вишивана печаль
Вишивана моя
Українська душа.
Маминою піснею вітає,
Любий серцю батьківський поріг,
Рушниками серце захищає,
Кожен хрестик – мамин оберіг.
Бо на Україні в кожній хаті
Квітами любові і тепла
Дітям крила вишивала мати.
Щоб душа крилатою була.

110. Будуймо нову Україну. Ганна Черінь

Красується небо блакитне,
Хвилюють пшеничні лани...

Вітчизна зростає і квітне
У сяйві нової весни.
Природа – це прапор Вітчизни –
Блакитно-ясний, золотий...
В ній слава віків сонцебризна –
Це стяг переможний, святий.
Будуймо нову Україну,
Як личить Вітчизни синам!
Виходимо гордо на зміну
Улюбленим нашим батькам.

111. Україні. Аліна Голик

Безмежна велич неба голубого
Золотовусі обійма поля,
Шумлять вони і стеляться шовково
Під сиренади вітра-скрипаля.
Співає соловейко у калині,
Аж сонце забрело в зелений гай,
Й присіло відпочити на вершині,
Послухати пісні про рідний край.
Рясніють мальви і буяють рожі,
О, Україно, квіт твій берегти
Я зобов'язуюся завжди гоже,
Тобі іще віки цвісти.

112. Моя Україно! Леся Приліпко

Україно, я твоя донька!
А ти мати моя сивочола
Ось тобі моя тепла долонька,
Зоре моя світанкова
Я йду босоніж по росі
Милуюсь аквамариним небом
Жовто-блакитну стрічку в косі
Я зробила своїм оберегом
Ненько, я дім твій не лишу
В край чужий журавлем не полечу
Я твоя надія, я майбутнє пишу
Твого життя несучу свічу
Я твоєю захоплююсь красою
І Карпати, фортеця немов
Ти прокинулась цією весною
Сон відібрала дітей твоїх кров
Лани, поля – твоє тіло
А діти – ніжна душа
В устах від горя все заніміло
Взялась за плечі рука чужа.

113. Моя Україна. Марина Крисько

Україно, моя прекрасно Україно!

Яка красива і багата ти
Синами-соколами
І доньками, квіткової краси.
Безмежній, безкраїї простори,
Від шахт прослалися і до Карпат,
Лани, що колосяться при дорозі,
Ліси – рай для малини і маслят.
Батьківська хата, мами колискова,
Що кожного ведуть через роки.
Ні з чим не порівнюються ніколи,
Не згаснуть в пам'яті й не стліють у душі.
Це ти, моя рідненька Батьківщино,
За тебе Бога я прошу щодня,
Щоб лиха минулася година,
Діждалися щасливого всі дня.

114. Притулившись до серця країни, у поезії тіло тремтить. Валентина Люліч

Руки пестять ліси і хмарини,
Як в обіймах усе охопить!..
Притулившись до серця країни,
У поезії тіло тремтить.
Відкриває себе, тендітна,
Перед нами уся стоїть.
Як, Україно, тебе не любити!
Цілувати б тебе кожну мить.
Тільки б слів у душі вистачало.
Ця любов безневинна, проста.
Щоби слово її звучало,
Відкриває у світ вуста.
Де ще є поезія більша –
В поцілунку словами мовчать! –
Як тоді, коли сказані вірші
З вуст країни у пісні звучать!

115. Живу я у своїй країні. Світлана Александрова

Живу я у своїй країні,
Де небо, голубе, як льон,
Де море – шовковисто-синє,
І де лунає кілька мов.
Я хочу в спокою та мирі
Свою країну підіймать,
Де люди – добрі, світлі, щирі,
Де дух свободи не зламать.
Та чорні хмари небо вкрили
Свинцем, нам дихать не дає,
Молюся:” Боже, дай нам сили,
Щоб захистить життя своє!”
Та зірка наша не погасла,
Країна нам – понад усе!
Звучать патріотичні гасла –

Народ на боротьбу встає!
Ми захистимо нашу неньку,
Такий народ не подолати,
У нас бо, як писав Шевченко:
Повстане син та поруч мати.
Кобзар писав-бо нам: "Єднайтесь!",
Країну ми не продамо.

116. Я – українка! І я горда цим званням! Катерина Лук'яненко

Я – українка! І я горда цим званням!
Іду. Пишаюся. Заквітчана барвінком
Моя душа. І прадідів земля
Веде мене в майбутнє. На хвилинку
Я зупинюся, щоб напитися життя
З криниці, щоб набратись сил від сонця,
Відчути серцем пісню солов'я,
Спіймати долю у свої долонці.
Я – українка! Це моє ім'я!
Моє покликання! Моя болюча туга...
Ступаю боса... Зорана рілля
Димить у полі під залізним плугом.
Цвіркун скликає гучно на обід,
У пелюстках квіток бджола працює.
Я хочу відродити славний рід,
Де мир, любов і щастя запанують!

117. Підставляймо волі молоде плече. Лариса Петрова

Україно мила, – благодатний світ,
Мова солов'їна, калиновий цвіт.
Дихає весною запашна рілля,
А козацька пісня душу звеселя.
Козаки-братове, мужні вояки,
Брали Ви наснагу із Дніпра ріки.
Не скорились долі, що тягла в ярмо.
І хвалити Бога вільно живемо.
Україно рідна, мати пресвята.
Хай козацьку силу зміцнюють літа.
Щоб чужинські орди не прийшли з мечем,
Підставляймо волі молоде плече.
Україно люба, – благодатний світ.
Мова солов'їна, калиновий цвіт.
Дихає весною запашна рілля,
А козацька пісня землю прославля.

118. Я – українка! Наталія Крісман

Я – УКРАЇНКА!!!
Ну, стріляй,
Що гірше вже, як дух розп'ято,
Коли рука кривава ката,

Яку народ давно прокляв,
Вбиває брата?
Я – УКРАЇНКА!
Не боюсь
Ні смерті вже, ні ран болючих,
Сьогодні всі кайдани рвуться,
Я з лона світлих революцій
До Волі рвусь.
Я – УКРАЇНКА!
Краще смерть,
Бо після неї воскресіння...
Я вже не стану на коліна,
В моїй душі тризубий герб,
Я – УКРАЇНА!!!

119. Заспіваю – і заплачу. Тетяна Іванчук

Заспіваю – і заплачу,
І зрадію, й засміюсь.
Так печаль свою неначе
Виллю рідному комусь.
Ніби радість довгождану
Поміж друзів розділю,
З дна криничного дістану
Воду - й душу закроплю.
Розів'юся сизим хмелем,
Злину чайкою в зірки,
Де під небом пісня стелить
Вишивані рушники.
І допоки пісня лине
І в полон серця бере,
Не загине Україна!
Україна не помре!

120. Прийшла, прийшла свята година... Віктор Карвацький

Прийшла, прийшла свята година,
Настав жаданий довго час.
Ура! Єдина Україна,
Приходить свято і до нас.

Хай кожен з нас запам'ятає
Цей час, цей день і цюю мить.
Хай слово радісно лунає,
І серце піснею бринить.

Хай рідний прапор освящений
Назавжди в серці майорить.
Запам'ятай же, люд хрещений,
І час, і день, і цюю мить.

Єднайтесь, люди, Батьківщина

Навік єдина у нас.
Любіте неньку Україну
Так, як любив її Тарас.

Нехай же мудрість не покине
Твоїх синів у боротьбі,
За твою вольність, Україно,
Навіки слава хай тобі!

121. Незалежна і Єдина. Наталія Козленко

Що то, діти за країна –
Неба синього блакить,
На ланах у серпні жито
Стиглим золотом блищить?

У якій, скажіть, країні
Клімат лагідний, м'який?
Бог відводить буревії,
Негаразди всіх стихій?

Люди мудрі, працьовиті
У країні тій живуть.
На чуже не зазіхають
І свого не віддадуть.

У якій іще країні
Так земля родить охоча?
Наче пісня солов'їна –
Мова ніжна і співоча?

Гори є і полонини,
Є моря, річки, ліси...
Загалом, то є країна
Невимовної краси!

Будеш їй творити славу,
Розбудовувать державу.
Отже, зветься ця країна,
Незалежна і єдина –
Наша ненька – Україна!

122. Вірші про Україну. Юля Турчина

Дивися, безкрайнее, синее небо,
Стоїть над землею, неначе шатро.
Воно посилає любов нескінченну
І щиро дарує надію й добро.
У цьому шатрі килими золотаві –
Із соняхів, жита, пшениці, вівса.
А десь майоріють, як крапельки неба,
Волошки блакитні. Яка ж то краса!

Тут мешкають люди привітні та чесні,
Хліб–сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата –
Усіх нагодують безмежні лани.
Хай знає весь світ про казкову країну,
Де синєє небо та жовті поля.
Хай квітне щаслива моя Україна!
Найкраща, безцінна, любима земля.

123. Де Україна? Юрко Шкрумеляк

Україна в давній славі,
В козацьких пригодах,
На завітчаних левадах,
В рідних синіх водах.
Україна в тих долинах
І високих горах,
На степах буйних, широких
У гаях, у борах.
Україна в білих селах,
У густих садочках,
У хрещатому барвінку,
У синіх квіточках.
Україна на яворах
Пташкою співає;
На стрілецькій могилі
Голову схиляє.
Україна в чорноземі,
Що родить пшеницю, –
В глибинах, що дають нафту
І сіль-сировицю.
Україна в рідній мові
І в пісні прекрасній, –
Україна в рідній школі,
В майбутності ясній.
Україна в чистих хатах,
В розумній головці,
Україна в ясних зорях,
В сонці, що над нами, –
І в очах добрячих, ясних
Рідненької мами.

124. Слово про Україну. Маріанна Задорожна

Нам долею дарована земля,
Оспівана поетами в віках,
Країна, що прекрасна мов зоря,
Перлина в пишних золотих вінках.

Тут квітнуть трави і шумлять гаї.
Тут ріки кришталеві чистоти.
Поля безкраї, небо й солов'ї

Під місячним корабликом святим.

Це мова в розсипах забутих слів,
Що у серцях будила зір вогонь.
Це клич ключів осінніх журавлів.
Це квітка із розгорнутих долонь.

Зоріє ясно в тих, хто вірить їй,
Хто доєднав себе в цей дивний світ,
Хто бачить в небі сміх її дзвінкий
І відчуває крил її політ.

125. Єднаймося, український народ! Наталія Валько

Брати мої із Заходу і Сходу,
Єднаймося у звитяжній боротьбі,
Здобули ми вже жадану свободу,
Тепер же будьмо разом у ходьбі.
Згадаймо предків наших славних,
Що полягли на полі бою,
Щоб із часів отих прадавніх
Будити пам'ять в нас з тобою.
Усі ми діти матері-України,
Хоч не усім болять її страждання.
Не допустімо до великої руїни,
Хай збудуться одвічні сподівання.
Несімо злагоду у наші лави,
Будуймо храм духовності святий,
Працюймо всі для величі держави,
Щоб діти і онуки гідно жили в ній.

126. Народ мій є, народ мій завжди буде! Василь Симоненко

Де зараз ви, кати мого народу,
де сила ваша, велич ваша де?
На тихі зорі і на ясні води
Вже злоба ваша чорна не впаде.
Народ росте, і множитья, і діє
Без ваших нагаїв і палаша.
Під сонцем вічності древніє й молодіє
Його жорстока й лагідна душа.

Народ мій є, народ мій завжди буде,
Ніщо не перекареслить мій народ!
Пощезнуть всі перевертні й прибуди,
і орди завойовників-заброд

Ви, байстрюки катів осатанілих,
не забувайте, виродки, ніде:
– Народ мій є! В його гарячих жилах
Козацька кров пульсує і гуде!

127. Моя країна. Надія Боровська

Моя країна – жовте поле.
Блакитне небо і річки.
Нехайтебе освятить доля,
Освятить рідну на віки.
Не дасть тобі в огнях палати,
Не дасть плисти у забутті.
Ти Україно, рідна мати.
Отож, шануймо ми оті
Поля, що були вкриті кровю,
Що червоніли на очах
Бійців, що билися з любов'ю,
Переборовши лютий страх,
За нашу рідну Батьківщину,
За ці ліси, поля, гаї,
За те, щоб квіти квітли в лузі,
Щоб не змовкли солові,
Щоб на широкій жовтій ниві
Росла пшениця золота,
Щоб процвітала і раділа Моя країна молода!

128. Тобі, Україно! Надія Боровська

Сміється листячко тендітне,
Дзвінка пташина пісня лине...
Шануймо ж рідну землю, діти.
Свою єдину Україно!

Промінням сонечко яскраве
Лоскоче воду кришталеву..
Де є такі шовкові трави,
Такі лани, такі дерева?..

Зірок яскравіших немає
Під небом волошко-синім,
Ніж у навіки рідним краї,
У Батьківщині солов'їній.

Її, квітучу, калинову,
Довіку нам не оспівати..
Слова дитячої любові-
Для тебе, Україно-мати.

129. Україно моя. Алла Бур

Встає промениста ранкова заря
І сяє край неба над обрієм чистим.
Цети – моя радість і доля моя,
Моя Україно, гірка і пречиста.
Україно моя, Україно моя!
Барвінкова моя Україно!

Ти – нескорена пісня, зоря провідна
І як мати у світі єдина.
А як катували тебе на віку,
Як гнули що раз на чужинських майданах,
Та ти не корилась і землю святу
Сльозами поливала, та рвала кайдани.
І вірила ти, що минеться біда,
Що вільною станеш, розправляється плечі..
Моя Україно, пречиста й гірка!
Ти ранок мій світлий і теплий мій вечір.
Встає промениста ранкова зоря,
Святись, Україно, під захистом Спаси!
Живи, моя радість і доля моя,
Як Лесина пісня, як думи Тараса.

130. Я думаю про тебе проросла.. Алла Бур

Я думаю про тебе проросла,
Моя Вкраїно, краю мій барвінковий!
В твоїй колисці народилась і зросла,
Із вуст твоїх вивчала рідну мову.
З тобою я мужніла і цвіла,
Твоїм цілющим наливалась соком..
Ти гордістю і совістю була,
Моїм сумління, всевидючим оком.
І як зерно, що впавши у рілля
Назустріч сонцю викидає колос,
Так хочу я віддати тебе всю
Тобі на користь і життя, і голос.
Свій голос, що у віршах цих бринить
І пробивається скрізь мури, стіни, ґрати...
Яке це щастя-жити, любить
І Батьківщини всю себе віддати!

131. Вірю в майбутнє твоє, Україно. Едуард Шевченко

Вірю в майбутнє твоє, Україно!
Будеш ти гарна, могутня і вільна!
Будеш, моя золота Батьківщино,
Вільно рости й розвиватись невинно!
Вірю в майбутнє твоє, Україно,
Вірю у розум і силу людини.
Де ще у світі ти знайдеш країну,
Кращу за нашу матусю-Вкраїну?

132. Іду з дитинства до Тараса. Ольга Барбаняга

Живу собі на Україні,
З дитинства чую соловів.
Як тебе краю не любити?
Твоїх пісень, річок, гаїв..
В мені тече кров українки,

Мені співали колискові.
Я чую мову українську,
Я виросла в її любові.
Шевченка знаю я з дитинства,
Це він писав нам заповіт,
Нашадків звав він до єдинства...
Чи не забули? Мабуть ні...
Тарас шанує віршем матір,
А також неньку-Україну.

133. У майбутнє з Тарасом. Світлана Мілюкова

Минають літа – і поглине їх час,
Лише не забудеться славний Тарас.
Кобзар! Ти попереду знову і знов:
Несе у майбутнє народна любов.
Пророцтва твої, мов розгублений птах,
Шукають себе у майбутніх літах.
Коли ж Україна розквітне, мов сад,-
Не буде залежати добро від посад
І сон нескінченний, як промінь тепла,
Зігріє ту світлість, що містять тіла.
Ми разом з тобою побичемо вір!
Все те, про що мріяв,
Все те, що хотів.
Нехай сподівання і сила людська
Дадуть тобі жити
– Я вірю – в віках.

134. Україна. Тетяна Литвинович

Україно моя, україно,
Рідне земле моя.
Україно моя, Україно.
Батьківщино моя!

Бачу рідне поле,
Знову зріють жита.
Україно моя, Україно.
Рідна земле свята!

Ти для нас – дім, родина
І родюча земля.
Україномоя, Україно
Люба ненька моя!

Твої очі – то синє море,
Твої коси-ліси і поля.
Україно моя, Україно,
Любе земле моя!

135. Моя Україно! Валентина Лубенська

Моя Україно! Я донька – донька твоя!
Твої краєвиди – моя земля.
Твої водограї – мої струмки.
І люди твої-мої земляки.

Хай вітер в обличчя, хай небо горить-
Мені з ними йти назустріч зорі.
Чого б не хотіла я в цьому житті,
Вже інших не буде у мене кутів.

Я вірю: засяє над нами зоря!
Моя Україно! Я донька твоя!

136. Україно, калинова доля! Валентина Лубенська

Україно, калинова доля!
І гірка, і солона, і кисла.
Дочекалась нарешті ти волі,
Україно, моя голосиста.
Воля є, та нема тільки тями
Перейти щойно зоране поле.
Ми з тобою, а ти, ненько, з нами,
Україно, калинова доле.
Наша доля – червона калина,
Кучерява, квітуча, рясна.
Будь жива ти, моя Україно,
Будь жива і цвіти, як весна.

137. Впали ранні сніги на калину. Алла Бур

Впали ранні сніги на калину,
Впали ранні сніги на красу.
Лиш до тебе я думкою лину,
Всі тривоги до тебе несучу.
Всі тривоги до тебе несучу.
Де віконце старенької хати,
Там кущів так багато рясних,
І палає калина завзято,
Що очам аж пекуче до сліз.

Ой калино, червона калино!
Я красу твою в серці зберіг,
Ти – кровинка моєї країни
І моєї душі оберег.

Повернусь я до тебе, калино!
Ти – порадниця й доля моя,
Як до неньки, жадано прилину,
І розтане на скронях зима.

Навесні завітніє калина,
Прилетять у гаї солові
І всміхнеться моя Україна,
Бо відступлять морози щемкі.
Стунуть люди щасливі й багаті
На добро, щиру пісню любов,
У калини червоне багаття
Зігріватиме серденько знов.

138. Із роду в рід я – українка. Алла Бур

Із роду в рід я – українка:
Тут народилась, тут живу.
Землі своєї я частинка –
Це знаю в сині і наяву.

Простого чесного я роду,
Співуча вся моя рідня.
Дочка великого народу
Про нього й пісня ця моя.

Народе мій, народе мій!
Чи ти забув, якого роду?
Чом мовчазний ти та смутний,
Народе мій, о мій народе.

Співуча, ніжна твоя мова,
А серце й руки – золоті,
Душа, як пісня колискова,
Амрії – чисті, молоді.

І мати в тебе – лиш єдина,
Красивий, щедрий мій народ,
То – чорноброва Україна,
Люби її, люби як слід!

139. Тобі, Україно. Олександр Твардовський

Який урожай вистигав од границі,
Налитим колоссям шумів з даліни,
Як пахли поля молоді пшениці,
Поглянь, подивися і легко зітхни.

Зітхни, подивися – і в ранки імлісті
Побачиш, як дихає вільна земля:
Поля золотисті, діброви у листі,
Заплависті луки і знову поля.

О землі Вкраїни, луги і долини,
Заводи донбаські і гори Карпат,
Цієї важкої суворі днини
Ти нашому серцю миліша стократ.

Неначе я сам народивсь на Вкраїні,
Топтав ці дороги у шелесті трав,
І мову любив, і пісні солов'їні,
І ніжність коханої вперше пізнав.

Хоч в іншому місці зростав я на світі,
І трави в нас інші, і в мові – своє,
Та тут, на просторі, в дорослому житті,
Неначе проходить дитинство моє.

Я завжди з твоїми синами й з тобою.
Тобі, Україно, життя віддаю,
Не край ми один захищаємо з бою,
А всю Батьківщину, як матір свою.

140. Пісня про Україну. Вадим Крищенко

Твій голос і для мене, і в мені,
Твоїх діянь ловлю я позивні.
Твоєї мови лагідні слова –
Як спраглому студениця жива.

Пече мене вогонь твоїх тривог,
Беру твій біль, щоб розділити на двох.
Я усміхом просвітлений твоїм –
В мені звучиш ти, як весняний грім.

Твою сльозу я виплачу в журі,
Твій день плету у сяєво зорі,
Твій заповіт навіки Збережу,
Не проміняю на любов чужу.

Твій голос, Україно, я беру,
Ним повнитись і в холод, і в жару,
Щоб з образом осяяним твоїм
Возводить правди і любові дім.

Україно моя, отчий зоряний краю,
Бо імення твоє з осяйного тепла.
Україно моя, я тебе обнімаю –
Хай любові вуста пють з твого джерела.

141. А Україна в нас одна. Аліна Рудковська

Україно, матінка кохана,
Розбрату тебе терзає зло.
Прикладу я до твоєї рани
Свого серця весняне тепло.
Затулю ним нашу пісню й мову
Від зневаги, зла і від образ.
Хай же верховоди випадкові

Не ведуть у чорну прірву нас.
Відійдїть з дороги, товстосуми,
Ви не Прометеї-лихварі.
Хай же Кобзарєва горда дума
Нас єднає в злагоді й добрі.
Хай же правди спалахне багаття
І гризня закінчиться сумна,
Бо вождів в нас розвилось багато,
А Україна – лиш одна.

142. В підмуток нашої держави. Вадим Крищенко

... Прошу всіх – будьмо милосердні,
Не киньмо душу в каламуть.
Хай правди паростки мізерні
В новітнім часі проростуть.

Не зубуваймо давній звичай –
Хлібину вбогому подать
Іне хилить своє обличчя
Лише у бік, де благодать.

Не треба, браття, нам змагаться.
Де власне «Я» - то понад все,
Бо не слова, а лише праця
Нас всіх від напасті спасе.

Не проклинаймо день вчорашній
І нинішній теж не кланім.
Нехай без люті руки наші
Возводять України дїм.

Тут не годиться цвях іржавий..
Злість не ховаймо у нутро.
В підмуток нашої держави
Покласти треба лиш добро.

143. Родина. Вадим Крищенко

Може, в житті хтось принаду підкине
У чарівничих звабливих очах..
Тільки родина, як зірка єдина,
Твій порятунок, надійний причал.

Ні, не шукай в своїм серці причину,
Якщо зневіра тебе обпече..
Тільки родина у прикру годину
Схилить надію тобі на плече.

В морі спокуси є хвилі великі,
Та не забудь у захопленні ти,
Що лиш родина – бальзамові ліки,
Ліки від старості і самоти.

Все відцвітає, і жовкне, і гине,
Вітром розноситься, ніби сміття...
Тільки родина – як вічна зернина
Не невмирущому полі життя.

Родина, родина – від батька до сина,
Від матері доні добро передам.
Родина, родина – це вся Україна
З глибоким корінням, з високим гіллям.

144. Лелека з України. Вадим Крищенко

Давно, ой давно попрощалася мати
Із сином, що вже не вернувся назад.
А синові пахнув барвінок хрещатий
І снилися очі в сльозинках досад.
Прослались шляхи так далеко, далеко –
За води, за гори, за неба блакить.
На поклик сердець український лелека
Сьогодні з вітанням нехай прилетить.
Ой, доля ходила у смутку, у горі
Не всох України відірваний корінь,
Проріс він за море кленовим листком.
Вже сотня років коренастому клену,
Від нього нові зеленіють гаї.
Поглянь, Україно, прислухайся, нене:
Той кожний листочок-то діти твої.

145. До України. Михайло Старицький

Моя Україно! Як я тебе любив!
Твої луги, твої степи розлогі,
Дніпра ревучого славетнії пороги
І хвилі золоті твоїх шовкових нив.
Як я любив в садочках вишняку
Твої білесенькі, немов хустини, хати,
Поважну річ старих дідів чубатих
І регіт дітвори в жартливому танку.

Як я любив в ніч теплу, весняну
Чуть пугача з діброви тихий стогін,
Гукання парубків, дівчат веселий гомін
І пісню з-за лугів розкішну, голосну.

Як я любив у осени в стіжках
Хліб коло хат, а ранками сідими
Селян за працею хапливою між ними
І стукіт говіркий ціпів геть по токах.

Як я люблю безрадісно тебе,
Народе мій, убожеством прибитий,

Знеможений і темністю сповитий,
Що вже забув і поважає себе,
Потративши свої колишні сили...
Як я люблю твої сумні могили,
Україно! Як я люблю тебе!

І ось тепер та мучена любов
Мене жене в далеку чужину..

146. До молоді. Михайло Старицький

На вас, завзяті-юнаки,
Борці за щастя України,
Кладу найкращі думки,
Мої сподіванки єдині.

В вас молода ще грає кров,
У вас в думках немає бруду,
Палає в серці ще любов
До обездоленого люду..

Не занежайте ж ви її,
Не розгубіть по світі все,
Нехай вона ваш дух гартує
У чесній, славіній боротьбі!

Поки живий, – мерщій несіть
Сліпому світливо просвіти,
І в серце, смертю повите,
Живу надію закропіть!

Вшануйте рідну його річ,
Назвіть без хитрощів своєю
І розженіте над землею
Ви непрозору, глупу ніч...

Най кат жене, а ви любіть
Свою окрадену родину, –
Й за неї сили до загину
І навіть душу положіть!

147. Україні. Володимир Самійленко

Ти звеш мене, й на голос милий твій
З гарячою любов'ю я полину;
Поки живуть думки в душі моїй,
Про тебе, ненько, думати не кину.
Як мрію чистую з найкращих мрій,
Я заховаю в серці Україну,
І мрія та, як світище ясне,
Шляхом правдивим поведе мене.

Нехай той шлях важкий, нехай тернистий!

Але хіба тоді квіток шукать,
Коли тебе, твій любий образ чистий
Несхнучі сльози тяжко туманять?
Коли твій геній навіть променистий
Онемощів і почина згасать?
О ні, того скарають муки люті,
Хто зможе в час такий тебе забути!

В біді твоїй рідніша ти мені;
Тобі несу я сили всі, що маю;
І працю тиху, і мої пісні
На вівтар твій побожно я складаю.
Натхни ж мене! Нехай у мертвім сні
Я днів моїх даремно не загаю!
Нехай я знаю, що недурно жив,
Що за життя тобі я заплатив.

148. До України. Іван Савич

Побачиться знову з землею рідною
Бажав на чужині я в тяжкі дні;
До дому вернувсь, і немає спокою
Від давнього, лютого болю мені.
І все дожидаюся з острахом ночі,
Бо серце заснути ніяк не дає;
Замкнути хотів би утомлені очі,
Щоб тіло могло відпочити моє.
Україна, святая та любая мати,
Від смерті зратуєш мене тільки ти;
Псобиш на працю свобідную стати
І втрачену силу і долю знайти.

149. Вишня. Володимир Василенко

З дитинства, вишне, доню України,
Ти – диво цвіт і пісня солов'я!
Садок вишневий від Шевченка плине,
З тобою, вишне, ми – одна сім'я!
Іде від тебе стежка до кринички,
Струмочок – до суперниці верби,
А битий шлях – у поле, де сестрички
Ростуть з могил козацької доби.
Уста вишневі. Мов дівчина пишна.
В ясній фаті чи спілому вогні.
Звуть Українкою тебе в нас, вишне, –
Вишневим сонцем світишся мені.

150. Українські пісні. Володимир Василенко

Затуляли, мій сину,
Чужинці нам рот,

Закидали аркан
На святу нашу мову..
Вилив душу в пісні
Український народ
У співучому слові.
Небо зізд золотих
В українських піснях –
Думи сяйвом пречистим
Цілюще уміті.
Море сліз розлилось
У народних піснях –
Є у чому журбу
І печаль утопити.
Воскрешають нам край
Сотні тисяч пісень,
Кажуть, ти – соловей,
Адже ти з України.
Вірю, для солов'їв
Наближається день:
Вивчать всі солов'ї
Українську твою
Соловіну...

151. На луг весняний схожа рідна мова. Надія Красоткіна

На луг весняний схожа рідна мова.
Іде, завітчана так рясно, як в вінку.
Вона чарівна, дивна, світанкова,
Послухай серцем мову гомінку...

Вона звучить і лагідно, й пісенно
Та кольором і звуком вирає.
Із вуст борців у світ летить натхненно
І стільки в ній краси та сили є!

У ній звучить природа України,
Її традиції, минуле й майбуття.
Любов струмує радісно й дитинно.
У рідній мові – наше все життя.

Вона барвиста, чиста, веселкова
І милозвучна, світла, як весна.
На луг весняний схожа рідна мова
І найрідніша, мила нам вона.

На цілий світ – така одна-єдина,
Чарівна мова з ніжністю весни.
Ти рідну мову знай, бо ти – людина!

152. Купаюсь у травах пахучих. Степан Будний

Купаюсь у травах пахучих,

Збиваю ранкову росу.
Свою Україну співучу
у серці юнацькім несучу.

Де гнеться червона калина
І бродять вервечки беріз,
Я слухав пісні голубині,
На вітрі весняному ріс.

І бились прибої пшениці
у стріхову хату мою,
А силу я пив із криниці,
Що небом синіла в гаю.

Узяв я пісенну вдачу
В полів і в прозорості рік
Щоб молодість чисту гарячу
Віддати Україні навек.

153. Україно, в паростках надій. Василь Василяшко

Україно, в паростках надій,
Із широкою, як степ, душею,
В думі сивій, волі молодій
Переймаюсь долею твоєю.

Світло з кобзарем сліпим несла,
Слово із кайданів визволяла,
Всім народом у пісні пішла –

України ж ми не прагнем десь –
На Україні хочем України!
Із пісень не виплесну Дунаю
Бо я душу не ділю навпіл,
Небеса чужі не прихиляю.

Земле рідна, чорний біль гаси,
Щедра будь на колос і колосів.
Усміхайсь веселкою з грози,
Прокидайсь не всльозах, а в росах,

Труд найтяжчий задля тебе – мій,
Шлях найкращий – у струнких раїнах.
Мрій не маю без вишневих мрій,

Весь мій світ – ти, ненько Україно!..

154. Коли ти любиш рідний край... Микола Вороний

Коли ти любиш рідний край,
Радій, співай!
Прийшла пора, прийшла година

Сміється КИЇВ, сяє Львів!
Ярмо одвічних ворогів
Скидає вільна Україна
Але, козаче, позір май,
Коли ти любиш рідний край.
Коли ти любиш рідний край,
В ряди ставай!
Гори відвагою святою!
Бо тільки меч – а не слова –
Здобуде нації права
у ворогів її розвою.
Вперед же сміливо рушай,
Коли ти любиш рідний

155. Ностальгія. Іван Гнатюк

О хмарко грайлива,
Яка ти щаслива,
Що, маючи волю,
У далеч пливеш,
Ти линеш, як меча,
Сріблито-рожева,
Не чуєш ні болю,
Ні туги – без меж.
Колись неодмінно
Мою Україну –
Мою найсвятішу! –
Ти стрінеш в путі;
Побачиш, як мати
Стоїть коло хати
І слухає тишу
В німій самоті.
А я у неволі –
Колимській юдолі –
Караюся, наче
У пеклі на дні;
Я, мов на розп'ятті,
Пригадую матір
І чую, як плаче
Вона по мені.
Я з розпачу млію
І трачу надію,
Що стрінуся з нею
У ріднім краю.

156. Думи про Батьківщину. Олесь Гончар

Здрастуй, мій сонячний краю,
Ти снишся мені і тут,
Серцем щодня я літаю
До тебе, за бистрий Прут.
Як пишуть листи солдати,

Тужливо стає Мені.

Кому ж мені написати,
Якій догукнути рідні?

Той – мамі, а той – дружині,
Той – сестрам, а той – братам:
А я напишу – Україні!

Сонцю її і степам,
Сивим, як згадки, могилам,
Що тонуть в імлі голубій,
Шляхам, окутаним: пилом,
Якими пішли ми в бій.

Бачу далекі вершини
В тумани повитих Карпат.
Може, моя то Україна
Біліє черідкою хат?
Слово, в бою огрубіле,
у тому краю забрини,
Де вишні в убранні білім
Мене виглядають з війни.

157. На полі крові. Галина Гордасевич

На полі, политому кров'ю,
Солодкий хліб не зросте –
Пам'ятаймо про те.

В саду, политому кров'ю,
Де брата вбиває брат,
Не виросте виноград.

На місці, политому кров'ю,
Не можна зводити дім –
Скорше звідси ходім!

На землі, политій кров'ю,
Не буде щасливим життя
Якби-то зарані знаття!

В краю, политому кров'ю,
Де місце знайду собі я,
Україно, мамо моя?

158. Україно - мамо, сестро, жінко. Євген Гуцало

Україно-мамо, сестро, жінко,
в'ється блискавицею твій стан.
Ти ж бо, Україно, українка,
склала серденьком свої уста.

Ти ж бо українка, Україно,
стрічкою в косах твоїх – Дніпро,
ти моє безсмертя солов'їне,
плоть моя калинова і кров.

Україно-жінко, мамо, сестро! ..
Сонце – мов дитя біля грудей
ти несеш і завше будеш нести,
вірячи у свій грядущий день.

Україно-жінко, сестро, мамо
у блакитному вікні небес,
так, як сина, обійми руками,
так, як матір, обійми тебе.

Ти ж бо українка, Україно,
як твої лелеки й журавлі,
у твоїх очах співа барвінок,
і калини гілка на чолі ...

159. Моїй Україні. Андрій Демиденко

Україно.
Не зміряти і віками
Вроду твою журавлину.
Не обезлистити навіть снігами

Мову твою тополину. Україно.
Не стань сиротою при дітях!
Ти - благовіст мій і воля.

Скільки надій в твоїх веснах
розлитих ,
Стільки й журби
в твоїй долі... Україно!

Під небом твоїм
Калинові пливуть острови,
У зелених вітрилах – вишневі гудуть заметілі!
Україно! Я промінь живий

В Твоїм сонячній тілі!
З твого цвіту і грому
Я на світ народивсь, Україно!

Україно!
Ім'ям твоїм не торгую.
Роду твого не цураюсь.
Вірю в тебе, як у правду святу.

160. Вулканний етюд. Іван Драч

Козацькі могили високі –
Незгаслі вулкани України.
Стікають пшеничні потоки
Із їх польової вершини.

В могилах похована мука –
Дідів перемолоті кості,

В могилах – кайдани онука,
Обірвані в праведній злості.

З сльози проростає зернина
І колосом зірку черкає –

В розливі пшениць потопає
Вулканна моя Україна.

161. Україні. Ірина Жиленко

Калино моя – Україно!
В твоїм кущі –
я кетяг багряний!
Це літо горить для мене.
І хмари цвітуть, і гудуть молоді дощі,
і я досягаю в долоні твоїй зеленій,
калино моя, Україно ...
засіявши волю і кров'ю поливши волю!»
Калино моя, Україно!
Рука грози
сваволить в гілках твоїх - струнах.
Говорить бандура про те, що жива єси
і житимеш вічно
в лунких солов'їних бурях.
Ну що я без тебе?
Стеблом, як зеленим ланцем,
прип'ята до тебе, живу, поки ти жива.
щоб нами міцніло
України густе коріння.
Хай смерть наша буде червоним дощем в поля батьківські.
На нашій високій палкій любові,
на праці, на битві, на лагіднім нашім слові
стоять Україні – допоки стоїть земля!

162. Я хочу миру, щастя і світання. Надія Красоткіна

Яка краса тепер на білім світі!
У красне літо перейшла весна.
Ось маки квітнуть, он волошки в житі,
А нам в обличчя дихає війна...

А всюди стільки радості і світла,
Трава уже в покосах запашна.

Уся земля немов вінок розквітла.
А нам в обличчя дихає війна...
Пісні в гаю, чарівне щебетання,
Он річка вся у блискітках ясна...
В серця приходять радість і кохання.
А нам в обличчя дихає війна...

Руками небо там тримають діти –
Пора в нас неспокійна і сумна,
Щоб українцям вижити і жити...
Бо нам в обличчя дихає війна.

А вся земля чарівна і казкова,
Барвіста, ніжна, гарна, осяйна...
Й душа мого народу веселкова...
За що в обличчя дихає війна?

Я хочу миру, щастя і світання,
Щоб у людських серцях жила весна!
Щоб між людьми цвіла любов, кохання...
А нам в обличчя дихає війна...

163. Я вірю. Олександр Завгородський

У нас, на Україні, і колосся співає,
І тополя співає і небо ... Співає все-все –
тільки слухайте!
І почуєте безліч пісень,
різних пісень,
бо тополя, колосся і небо
завше співають по-своєму.
І доведене дивне вченими:
рослини краще ростуть під музику .
Так ось чому на моїй Україні такі пшениці!
І коли розпочинаються жнива,
вся Україна пахне пшеницею,
тоді і квіти пахнуть пшеницею,
тоді і городи пахнуть пшеницею,
і води, м'які дніпрові,
і зорі пахнуть тоді пшеницею.
А коли заспівають дівчата,
я чую, як їм підспівують
і тополя, й колосся, і небо,
і води дніпрові, і зорі ...
Так ось ти яка, Україно,
диво пісенне моє!

164. Моя сердечна Україно. Дмитро Загул

Моя сердечна Україно,
Країно юнацьких мрій!
Не раз я падав на коліна

І кликав: «Я твій! Я твій!»
Про тебе марив я наяві,
Про тебе марив увісні,
Твоїй кривавій давній славі
Складав свої пісні.
А як брати мої вмирили
В останній боротьбі,
В моїй душі гули хорали
На спомин по тобі.
Там, де цвіли ворожі маки,
З братами й ти була, –
Отам без певної ознаки
Любов твоя цвіла.
Ти знала тих, що десь на полі
Ішли за тебе в бій.
А я співав про власні болі,
Я син невірний твій.
Але од зрадників лукавих
Стояв я осторонь,
І не торкнулося криваве
Срібло моїх долонь.
Моя красуне Україно!
Ти зову процвітеш.

165. Мій край. Василь Залізник

Де степ широкий, наче море,
Де дише пахощами гай,

Де небо зоряне, прозоре
То мій святий, чудовий край.

Де житом ниви зеленіють,
Де пісня жалібно луна,

Де хати в вишниках біліють –
То мила, рідна сторона.

Де доля криється в руїнах,

Де звичай, мова йдуть на гній,
Де воля стогне в мурах-стінах –
То край це безталанний мій.
Де люд, забувши власне, скаче
Під лад чужий, де вся земля
Синів на зраду не настаче –
Вкраїна то гірка моя.

166. Вишневі зорі України. Тарас Масенко

Де пролягли поля осінні,
Де знов пливли гусей ключі, –

Вишневі зорі України
Світили хлопчику вночі
Він у жалях, труді, терпінні
Проходив шляхом крем'яним.
І тихі зорі України
В степах журилися над ним.
Дорожній пил, мости камінні
Під ноги воїну лягли
Вишневі зорі України
Як очі матері були.
І через всі шляхи, боління
Він теж творив наш вік добра, –
І нові зорі України
Світив нам простором Дніпра.
Там я шукав сади весінні,
Співав про мир і щастя дні.
Вишневі зорі України,
Світїть ви друзям, як мені!
Під вами – всі скарби безцінні,
Що я в краю моїм зустрів.
Світїть нам, зорі України,
Як очі наших матерів.
Коли ж в осіннім безгомінні
Прийдеться десь прощатись нам, –
Вас, вічні зорі України,
Віддам я в спадщину синам.

167. Свобода і честь. Валентин Мороз

Одвіку жили у народі
Не фраза красива, не жест –
Але ідеали свободи
І честь України, і честь...

За них під козацькі клейноди
Йшли люди, і ліку їм несть.
В серцях – ідеали свободи
І честь України, і честь...
І нас не вигоди і моди
На працю зовуть і протест,
А ті ж ідеали свободи
І честь України, і честь

І жде нас одна нагорода –
Нести на Голгофу свій хрест.
А там – ідеали свободи
І честь України, і честь...

168. Україна моя вишиванка. Василь Данилюк

Україно моя вишиванко
Ти мій біль, моя мука і доля

Я без тебе як день без світанку
Я без тебе як жайвір без поля
Ти по світу ідеш в вишиванці
Відпливають з доріг всі печалі
Над тобою цвітуть сонценосні багрянці
Україна іде по землі
Україно моя вишиванко
Смерекова вишнева жага
Ти далеких Карпат полонянка
Ти Дніпра мого хвиля жива
Україно моя вишиванко
Ти тернова моя голубінь
Хай святиться навіки твій ранок
Найсвятіша твоя височінь
Ти по світу ідеш в вишиванці
Відпливають з доріг всі печалі
Над тобою цвітуть сонценосні багрянці
Україна іде по землі

169. Я плакав у сні. Василь Пачовський

Я плакав у сні, мені снилася мрія:
Десь ніби я пташка, лечу уві сні,
А долом сія Україна, своя, у весні!
Красується вольна, своя, у весні!
Я з радості плакав у сні...
Я плакав у сні, мені снилася слава,
Десь ніби я в тумані, смієся у сні,
А там, на горі, Україно співає,
Весь світ після неї складає пісні –
І ревне ридав я у сні!

Проснувся в сльозах я і рівне заплакав,
Всі люди побачать, здавалось мені,
Вільну Україну! А я ще невольник!
Останній невольник – умру навесні...
І хлинули сльози рясні!

170. Складаємо присягу. Марійка Підгірянка

Складаємо присягу,
Україно, Тобі.
На вірність, на відвагу,
На гарт у боротьбі.

Приходиться вертати
Тернистий шлях орби.
Вкраїно-мати!
Цей шлях благослови.

Розішлем стежі свої
По землях, де наш рід.

Щоб вирости герої
На визвольний похід.

Щоб грала пісень побідна
Й шуміли хоругви.
Україно, рідна!
Ту ціль благослови.

Ми, вчительство народу,
В чегу стаєм одну
За волю, за свободу,
За край, за вітчизну!

Нам ярко сонце сходить,
Нам дзвонить клич борби.
Рідний народе!
У путь благослови.

171. Україно. Михайло Стельмах

В твоїм грозівім полі, Україно,
Посію жито й щастя у ріллю.
Не краю серця я на половини
Усім свій край і славлю, і люблю.

Мені бої не виточили сили,
Я гордий труд зірницею несучу,
Мене навчили попіл і могили
Кресати з мужніх дум вогні, грозу.

Тому я мрію так життя прожити,
Щоб кров і піт віддять землі своїй,
Щоб у плодах мої хилились віти,
Щоб розроставсь в глибинах корінь мій.

172. Знову присягаємо ім'ям. Неоніла Стефурак

Знову присягаємо ім'ям
Матері своєї – України.
Знову, визвільняючись від ярм,
Ярмами хизуємось своїми.
Знову, закасавши рукави,
Очманіло рвемося до влади:
Отамани вилинялих свит,
Юди, фарисеї і пілати.

А вона не зводиться з колін.
А вона не вірить вже нікому.
Полум'ям обпалений полин
Від внучат ховає за ікону.

Неба переораного синь
Тулить до крушиночок хлібних.
«Господи, помилуй і спаси...»
Молиться за тих, корті осліпли.

173. І мову в світ нестимем до кінця. Надія Красоткіна

О, рідна мово, світла і велична!
Тебе забороняли на своїй землі...
Така у тебе доленька трагічна,
Ти не була ніколи у теплі.
Та ти моя, ти материнська мово,
Тебе нікому скривдити не дам!
Нестиму я по світу рідне слово
І не дозволю лютим ворогам
Радіти і торжествувати,
Що нас вони, мовляв, перемогли.
Бо поки мово є – не можна нас здолати,
Та й ми завжди нескорені були!
Віками вміли край свій боронити,
На рушникові друзям хліб несли.
Старалися з любов'ю, в мирі жити,
І добрими та щирими були.
І рідну мову не дамо згубити,
Допоки в наших грудях є серця.
Ми Україну будем боронити
І мову в світ нестимем до кін.

174. Все золото пісень моїх. Сидір Твердохліб

Все золото пісень моїх
Перекою в огнний меч
Ісповню гордий заповіт
Усіх пророків, всіх предтеч –
Спокутую великий гріх
І чином здивую весь світ!

Перед тобою, Україно,
Схилю я скрань, пригну коліно
І славу матері повім...
Буду невіжам всім казати:
Синам Вкраїни – буря мати,
Орли-братами, батько – грім.

Все золото пісень моїх
Перекою в огнний меч –
І сповню гордий заповіт
Усіх гетьманів...

175. Не чіпайте мосі Вкраїни! Павло Тичина

Ах, не смійтеся ви наді мною, –
Не для вас я Україну люблю!
Не для вас виливаю ці сльози з журбою,
Що ніхто їх не бачить нічною добою,
Коли довго від думок не сплю.

Не чіпайте моєї України!
Хай, по – вашому, вмерла вона.
Скажіть: навіщо ці ваші знуцання та кпини?
Не чіпайте – прошу вас – моєї України:
Тільки це ж моя втіха одна!

Хіба можете ви зрозуміти,
Як її я кохаю, люблю?
Та коли б не вона, то для чого б ж жити?
Але що... що вам, бідним, про це говорити...
Чи ви любити матір ?

176. Україна. Микола Удовиченко

Вечірнє сонце, мов таріль червона,
Що впала з рук тополі вдалині.
А коло хат бузкові ніжні грона
Здались мені за голубі вогні.

Жасмин розцвів метеликами в листі –
І їх приспала вечора теплінь..
Вони заснули... А на крильця чисті
Лягла й тремтить рожево-синя тінь.

Любистку дух, як спомин про забуте,
Як пам'ять губ дівочих назавжди...
Моя любов, ровільнена з осмути,
Бажанням щастя дихає в сади.

Я зблизька туту не все колись примітив.
Хіба я знав, що хвірка ця у двір
Тепер найкращим голосом у світі
Мені повторить юності клавір.

Що листям подорожника напроти
Дитячих ніг зазеленіє слід...
На рани всі, що виніс я з негоди,
Він ляже сам, зціляючи прихід.

І кожна туту пульсуюча стежина
В моєму тілі жилою стає,
І кожна жила з мене, Україно, –
Жива стежинка в завтрашнє твоє.

177. В тому, певно, є й моя провина. Сергій Цушко

В тому, певно, є й моя провина,
Що для тебе був не кращий час...
Наша мово, мово журавлина, –
Повернись і є вирою до нас.

Зазвучи! Хай серце відпочине,
Спів хай зачарує рідний край.
Наша пісне, пісне солов'їна, –
Своїх соів крилатих не втрачай!

Де б не був – додому серце лине.
Де б не жив – все українець ти...
Наша доле, горда, соколина, –
Вище хмар насуплених злети!

Удолоні упаде пірїна,
Наче лист жаданий від синів.
Позбирай же, ненько Україно,
Всіх своїх розкиданих птахів...

178. Гімн. Грицько Чупринка

Слава Вкраїні,
Любій Отчині
Слава довіку однині.

Єдність і згода,
Право й свобода –
Доля найкраща народа.

Гніту владики
Край наш великий
Знати не буде вовіки.
Люд роботящий,
Всюди трудящий,
Знатиме роки найкращі.

Працю і зброю
Ми за собою
Маєм, щоб стати до бою.

Єдність і згода,
Право й свобода –
Доля найкраща народа.

179. Чом, козаче молоденький. Маркіян Шашкевич

Чом, козаче молоденький,
Рониш слізеньки дрібненькі,
На всхід сонця поглядаєш
І так тяженько вздихаєш?..
Ой я, козак молоденький,

Роню слізеньки дрібненькі,
На Україну поглядаю,
За Україною вздыхаю,
Бо там моя родинонька
Бо там мила дівчинонька.
На Україні буйнесенькій
Мої друзи милесенькі, –
Як за ними не тужити,
Коли з ними мило жити?
Ах, найліпше при родині
В своїй рідній Україні!
Там-то світить сонце ясно,
Там-то цвітуть цвіти красно,
В степах буйні вітри віють
І травоньки зеленіють,
Небо чисте – все погода
І чистенька в Дніпрі вода.
Чистіша вода в Дунаю,
Як ту, в пустім, скучнім краю.

180. Понад Дніпром. Микита Шаповал

Думи натхнені, думи укохані,
З серця покликані, співом надії,
В даль полетіли, мов птахи сполохані,
Наче розвіяний цвіт конвалії..
Птицею – чайкою будуть цигикати,
Думи, зворушені лихом України,
Будуть до гурту всю братію кликати,
Сіять сподіванки кращої днини...
Будуть літати над бідною хатою,
Будуть прихильників співом будити,
І над Україною, лихом розпятою,
Будуть великими слізьми тужити...
Думи натхнені, думи укохані,
З серця покликані співом надії,
По Україні, мов птахи сполохані,
Вість рознесіте, що дніє вже, дніє!

181. Ти не загинеш, Україно! Микола Чернявський

Ти не загинеш, Україно!
І мова прадідна твоя,
Щоб кожне слово в їй перлина,
Не вмере повік. І світ – зоря,
Твоя свята засяє.
Поглинь – словянство оживає
І сили пробує свої:
Ганебні ярма розбиває,
Докури всіх синів скликає..
А то ж усе брати твої!..
Ні, не умре ніколи мова,

Якою син співає твій,
Якою люд скликав Підкова,
Богдан славетний і Палій,
Якою Січ буйна пишала,
Яка степи опанувала
І міліони обеднала
Людей-братів!..
Хто не чував
Пісень по селах вечорами-
І жартівливих, і сумних?..
То долю рідними словами
Народ виспівує у їх.
О не, Україна не загине!
Коли народний океан
Співа, неначе той орган,
Є сила в нім- душа єдина.

182. Рідний край. Платон Панченко

Чи тихим ранком
В час предзорній
Луною з башти дзвін гуде
І в душу дівчині моторній
Веселу зграю снів веде:

Ти завжди, пишний, любий краю,
Моя Україно чарівна,
Мій злotosяйний, тихий раю,
Для мене в світі – ти одна!
В тобі бо мрії молодії
Дитячих перших літ моїх,
В тобі найкращії надії
Найвищих думок молодих.
Ти силу ллеш мені у душу
І навіваєш супокій:
Для тебе тільки жити мушу,
А може, й вмерти, краю мій!

183. Ой ти, ненька-Україна. Леонід Козорез

Ой ти, ненька-Україна,
Я тебе кохаю,
В світі кращої країни
Я не знаю.
Чорне море, степ широкий,
Зелені Карпати,
І під небом синьооким
Стежина до хати.
Ой ти, сонечко ласкаве,
Світи Україні,
Більше щастя, більше слави
Для дочок і синів.

Вони вчора, позавчора
На Дніпрі і в полі
Через працю, через горе
Добувались волі.
Ой тому сьогодні треба
Нам і нашим дітям
Під блакитним мирним небом
За неньку радіти.
Прикрашати, пестувати
І міста і села,
Гарну пісню заспівати
Для друзів веселих.
Й ти, ненька-Україна,
Я тебе кохаю,
В світі кращої країни
Не шукаю.

184. Пам'яті героя. Тетяна Смілянець

Колоситься в полі жито,
Грає у Дніпрі вода
І не знає дівчинонька,
Що вже жде її біда.

Ой за рідну Україну
Та й поліг її коханий,
І в труні уже лежить
Мертве тіло бездихання.

Ой не плач же ти, дівчино,
Бо поліг він у бою,
Не жалів він крові свої
За Україну свою.

Це "зелені чоловічки"
Відняли його життя,
Катували, мордували
Й відправили в небуття.

Та не плач, дівчино мила,
Пам'ятатимуть його,
Бо не зрадив Батьківщину
І народу він свого.

Небеса його прийняли,
Бог його благословив,
А на рідній Україні
В пам'яті народ лишив!

185. Ми ніколи не зрічемося. Олександр Пономарьов

Ми ніколи не зрічемося

Рідної мови!
Ми ніколи не зрічемося
Рідної землі!
І борітеся – поборите
Будь-які змови!
І борітеся –
Поборите все, що у злі!

Заспіваймо пісню за Україну!
За її незалежність, за волю її!
Заспіваймо пісню за Україну,
Бо потрібна допомога
Моїй рідній землі!

Ми піднімемо наш прапор
Знову і знову!
Слава рідній Україні,
Слава рідній землі!
І борітеся – поборите
Будь-які змови!
І борітеся –
Поборите все, що у злі!

186. Вірю в Україну. Алла Бінцаровська

Україна моя зустрічає світанок,
У промінні ясним усміхається день.
Барви рідного краю – як цвіт вишиванок,
Іх оспівую щиро словами пісень.

Із карпатських джерел я нап'юся свободи
І позичу краси у веснянім саду,
А за подвиги славні героїв народу
Поклонюся землі і подяку складу.

Сяє сонце волі
З Заходу до Сходу,
Вірю в добру долю
Рідного народу.
Колосяться ниви,
Вабить цвіт калини,
Вірю у щасливу
Долю України!

Слава краю мого, наче повість безкрая,
У серцях поколінь крізь століття луна.
Я вустами новітніх героїв співаю:
Україна єдина! Вона в нас одна!

187. Україно кохана. Дмитро Луценко

Ти мене сповивала,
Колискову співала,
Зігрівала з дитинства материнським теплом.
Ти влилась в моє серце
Словом лагідним – «мамо»,
Ти влились в моє серце синьооким Дніпром.
І стеги, і долини,
І червони калини,
Над рясними хлібами – заблакичена даль.
Кров твоя в моїх жилах,
Ти дала мені крила,
Щоб твоїм соколятам не судилась печаль.
Україно кохана,
У садах і курганах,
Я твоєю любов'ю буду вік дорожити.
Ти, як поле зелене,
Не завянеш без мене,
А без тебе на світі я не можу прожити.

188. Україна понад усе. Оксана Дзюба

Небо синє, пшениця у полі...
Раптом залпи – і в полум'ї все.
Та ні кроку назад, бо назавжди
Україна понад усе!
Не зламати мужніх героїв.
Захистить нас надійне плече
Тих, хто нині в бою і для кого
Україна понад усе!
Хто з війною прийшов, той загине.
Ну а хто непомітно втече,
Буде знати: для всіх українців
Україна понад усе!

189. Вставай, Україно! Григорій Іщенко, патріот Донбасу

Підіймайся, Україно, та вставай до бою!
Ворог підлий та підступний навис над тобою.
Вузи братські розірвавши, вдаривши у спину,
То лихий народ сусідній вимага данину.
Нашу землю неподільну розділити хоче.
Його совість спаплюжена заплющила очі.
Гей, вставай, народе вільний, бо настав твій час,
Плаче й кличе Україна кожного із нас.
З нами правда, з нами сила, віра нездоланна,
Йде за землю нашу війна Вітчизняна!
Наша воля та звитяжність в здобуванні мрії
Не дають царю новому дихати спокійно.
Наші землі неосяжні у вогні палають,
А міста і села наші захисту благають.

Тож згадаймо предків наших звитягу і славу,
Що віками прославляли козацьку державу.
Гей, вставай, народе вільний, бо настав твій час,
Кличе ненька Україна кожного із нас.
З нами правда, з нами сила, віра нездоланна,
Йде війна за мрію нашу, війна Вітчизняна!
Ми, сини народу свого, несемо у серці
Те, чого не знають підлі іноземці.
Це любов до Батьківщини до самопожертви,
Непокора й відчайдушність, презирство до смерті.
Вже із півночі на південь, з заходу до сходу
Об'єднались українці за свою свободу.
Гей, вставай, народе вільний, бо настав твій час,
Кличе мати Україна кожного із нас.

190. Дивися, безкрайнеє, синєє небо. Юля Турчина

Стоїть над землею, неначе шатро.
Воно посилає любов нескінченну
І щиро дарує надію й добро.
У цьому шатрі килими золотаві –
Із соняхів, жита, пшениці, вівса.
А десь майоріють, як крапельки неба,
Волошки блакитні. Яка ж то краса!
Тут мешкають люди привітні та чесні,
Хліб–сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата –
Усіх нагодують безмежні лани.
Хай знає весь світ про казкову країну,
Де синєє небо та жовті поля.
Хай квітне щаслива моя Україна!
Найкраща, безцінна, любима земля.

191. Українські простори. Ольга Калина.

Українські простори –
Це безмежні поля!
І річки тут, і гори,
І свята земля!

Житниця наша рідня!
Колосяться жита
І земля така плідна..
Тут зникає журба.

Роботящі люди
В Україні живуть
І завжди вони й всюди
Хліб для світу дають.

Це – моя Україна!!!
Моя рідна земля!

І моя тут родина!
З нею Доля моя!!!

192. Україно моя, Україно! Юрко Покальчук

Україно моя, Україно,
Воронятко з гнізда упало,
Чом забули тебе твої боги,
Чом же мрії твої приспали,
Залишили самі тривоги,
Україно моя, Україно!

Твої вежі, собори і мури
Під пилюкою в сутінках часу
Оповиті туманом заснули
І забули сини твої гасла,
Україно моя, Україно!

Довгий присмерк і ніч без світання...
І в болючих незгоєних ранах
Ми свічками самотніми танем,
І коли той ранок настане!
Україно моя, Україно!

193. До бою. Антоніна Чернишенко

Гей, народе, що схиливсь,
Встань до бою, піднімись,
Чуєш ззаду смерть жене,
Ворогів орда іде.

Ти дівчино заспівай,
Дух народу підіймай,
Хай мужніють наші браття,
Ворогів порвуть на шмаття.

Україно, люба, мила,
Разом ми велика сила,
Ми життям перед тобою
Зобов'язані стоять.

В небі ворон закрутився,
Провіщав лихую долю.
Наші ж браття піднялися,
Й посвітліло над горою.

Й піднялись мечі сталеві,
Стрімко враз усі до бою,
Та й поклали ворогів,
Там у полі під вербою.

Ми ж за землі, честь і славу,

У цім бою відстояли.
Хай же знають тепер хани,
Україна, буде з нами!

194. О, Україно! Микола Вороний

За Україну, з вогнем-завзяття,
Рушаймо браття всі вперед
Слушний час кличе нас,
Ну ж бо враз сповнять святий наказ

За Україну, за її волю,
За честь і славу, за народ!
О, Україно! О люба ненько,
Тобі вірненько присягнем!
Серця кров і любов,
Все тобі віддати в боротьбі

За Україну, за її волю,
За честь і славу, за народ!

Яремні пута ми вже пірвали
І зруйнували царський трон.
З-під ярем і тюрем,
Де був гніт, ідем на вольний світ.

За Україну, за її волю,
За честь і славу, за народ!

Вперед же браття, прапор наш має,
І сонце сяє нам в очах.
Дружній тиск, зброї блиск,
Кари гнів із ним повік нести...

За Україну, за її волю,
За честь і славу, за народ!

195. Вірш про Україну. Володимир Вербицький

Серце моє – це моя Україна
Душу свою віддаю я тобі
Прославляти тебе буду знову і знову
Нехай заздрять мені вороги!
Ти тепер на коліна не станеш,
бо ти маєш найкращих синів
Зацвіте незабаром калина,
бо найкращий той цвіт на Землі!
Буду Бога просити про поміч,
бо він поруч з тобою завжди
Ми всі разом повстанем за волю
і доньки твої і сини...

Твоя мова найщира у світі
Твоя врода найкраща за всі
Твою пісню мелодійну й казкову
заспівасмо ми всі на зорі.

196. Мій рідний, неповторний край. Ольга Барбаняга

Моя маленька Батьківщина!
Мій рідний край, неповторний край!
До тебе думки мої линуть,
Моя ти часточка, краплина,
Люблю тебе, про це ти знай!
Лисиче місто чималеньке,
Нехай ні Лондон, ні Париж –
Ти – батько мій і моя ненька
Красива, тепла і рідненька
Зі мною тихо ти говориш.
Розкажеш ти мені про шахти
І про заводів корпуси.
Я знаю, ти героїв вартий,
Які тут у війну підняли.
Й тебе з руїні підняли.
Пишаюсь разом із тобою
Поетом-земляком моїм.
Це наш Сосюра прямо з бою
Писав про рідний вірші,
Що припадають до душі.
І де не буду я літати,
З тобою радощі ділити –
Душі моєї частка тут!

197. Зелений, рідний краю! Микола Петренко

Ой іде, іде весна –
Наче райдуга ясна!
Сяє сонечко вродливе,
Усміхається блакить,
Зеленіють щастям ниви,
Далеч піснею дзвенить.
А татусь поїхав нині
До лісного у ліс –
На розспіваній машині
Двісті саджанців привіз!
Гей, дівчата, гей, хлоп'ята!
А беріть скоріш лопати:
Бо ж людині кожній треба
Посадити деревце –
Хай росте у синє небо,
Розмовляє з вітерцем!
Хай ростуть дубочки, й клени,

І калина, й горобина, –
Щоб була повік зелена
Наша славна Україна!

198. Наша Батьківщина. Леонід Полтава

Там, де море є глибоке,
Де завітчані Карпати,
Де степи такі широкі,
Що очима не обняти, –
Там є наша Батьківщина –
Україна!

Та, де сонечко іскриться,
Де весняний вітер віє,
Де на горах є столиця –
Наш великий, славний Київ,
Там є наша Батьківщина –
Україна!

199. Солодка земля. Володимир Коломієць

Босоніж стежка побіжить
Левадою, в городи...
Як любо тут, як славно жить
Серед цієї вроди.
Кохаю край наш дорогий,
Що зветься Україна.
Вітчизні хочу я своїй
Зрости достойним сином.
Є в світі зваби немалі,
Цікава стежка кожна...
Але до рідної землі
Збайдужитись не можна.
Люби, шануй, піднось до зір
її пісні і мову.
Нема солодшої, повір,
За неї, пречудову.

200. Пісня про Україну. Дмитро Павличко

До Дніпра я приходжу вмивати свій зір,
Щоб у темряві дух мій не згас.
І вдивляється в очі мені з-понад зір,
Наче батько, суворий Тарас.

Пахне хвиля Дніпрова, мов сіно,
І гойдається в даль степову.
Україно, моя Україно,
Я для тебе на світі живу!

Як зірниця, що впала в нічну не проглядь,

Я без тебе загину в імлі,
А твоєю любов'ю я можу обнять
Всі народи й племена землі.

Над тобою стояла ворожа яса,
Ти ридала в невольничім сні,
Пролетіла крізь мене, мов куля, сльоза,
І лишила безсмертя мені.

Дух мій вільний з тобою, одвічна снаго,
У простори братерства зліта,
Де сіяє дорога народу мого,
Наче пісня твоя золота!

201. Встала мати. Дмитро Павличко

Встала мати Україна,
Сонце засвітила,
Пробудилася народна,
Незнищенна сила.

Сотні літ нас розпинали,
Та не побороли,
Бо не вмерла Україна,
І не вмере ніколи!

Слава тобі, Україно,
Невмируща слава,
Да святиться твоя воля
І твоя держава.

Слава тобі, Україно,
Від роду до роду,
Як накажеш - ми поляжем
За твою свободу.

202. Вона – це Україна. Юлія Тимошенко

ВОНА – це ненька Україна,
ВОНА – це матінка земля,
Що щедро всім плоди дарує,
Пшениці стиглої поля.

ВОНА – це розум, сила волі
І досвід сотень поколінь,
ВОНА – тендітна Берегиня,
Яка крокує вдалечінь.

Ми переможемо всі разом,
Бо Батьківщина в нас одна:
Ми громадяни України,
У серці кожного ВОНА!

203. Україна – то життя моє. Володимир Шабля

Ні, я не чистокровний українець:
Кров багатьох народів в мені є.
Та корінним себе я відчуваю,
Бо Україна – то життя моє!

Бо я люблю її лани безкраї
І дуб зелений, що в гаю шумить.
Її своїм я серцем відчуваю
Й покинути не можу ні на мить!

Я зрісся із її народом любим,
Із мовою, що піснею дзвенить.
І часто уві сні мені здається,
Що шабля і в моїй руці блищить!

Я увібрав у себе влучний гумор,
Завзятість, бережливість є в мені,
Й душа широка і хитринка в вусах,
Люблю відчути радість у вині.

Мені буває соромно і гірко,
Коли шматок собі хтось хоче ухопить,
Коли навіть і чисті українці
Не відчувають, як то: «Гай шумить».

Та хай я і не чистий українець, –
Моя країна в серці в мене є!
Я разом з нею в радості і в горі,
Бо Україна – то життя моє!

204. Я Україні віддаю пошану. Володимир Шабля

За небо. І проміння золоте.
Ця щирість в моїм серці не зів'яне.
Бо Україна – це святе.

Я віддаю свою всю вдячність Україні.
За що? Причин на це чимало є.
Я – листя дерева, що дякує корінню.
Бо Україна – це моє.

Я Україні всю любов віддам і віру.
Бо знаю: світло душ поборе вражу тінь.
Щоб не було життя буденно-сірим.
Якщо не в нас, то хоч в майбутніх покоління.

І я віддам усю себе для України.
Хоча яскраво манять закордон вогні.
Та зрада – це, коли вмира сумління.

А я не можу.
Україна – це в мені.

205. Вишивана моя українська душа. Тетяна Яковенко

Рушниками вквітчана господа,
Мальви й чорнобривці у росі.
Мій народе, мій безсмертний роде,
Вічний у любові і красі.
Бо на Україні в кожній хаті
Квітами любові і тепла
Дітям крила вишивала мати.
Щоб душа крилатою була.

Україно моя!
Із туману років
Вишиванії крила летять рушників.
Вишивана любов,
Вишивана печаль
Вишивана моя
Українська душа.

Маминою піснею вітає,
Любий серцю батьківський поріг,
Рушниками серце захищає,
Кожен хрестик – мамин оберіг.
Бо на Україні в кожній хаті
Квітами любові і тепла
Дітям крила вишивала мати.
Щоб душа крилатою була.

206. Квітка планети Земля. Дмитро Луценко

І тополь чарівна окраса,
І Славути стрімка течія –
Це священна земля Тараса,
Батьківщина твоя і моя.
Пахне степ навкруги полинно,
І в хлібах половіють поля
Україно моя,
Україно,
Пишна квітко планети
Земля!
Я – твоя запальна кровинка,
Де любов не старіє жива
То дарма, що в тонких сивинках
Вже рясніє моя голова.
Як і ти, я цвіту калинно,
Нашу молодість видно здаля.
Україно моя,
Україно,
Пишна квітко планети

Земля!

207. Ми – сила. Анатолій Хропатий

Ця інша осінь, ці люті морози,
Нас не зламають, з нас уже досить!
Ми тепер – інша сила,
Віримо в те, що ми єдині,
Віримо в те, що нас не здолати,
Ми всі – сестри і браття!
Борімося за правду, за слова свободу,
Не пробачимо зраду, ми за щастя народу!
У нас – одна мета
І ми йдемо тільки до неї,
І нехай, стежина важка,
З нами Бог і наші ідеї!
Все що так болить, що нас бентежить,
Досить так жить, треба знати межі!
Ми не боїмося, ми стали інші!
Ми не боїмося, ми стали кращі!
Ми не боїмося, ми стали вільні!
І то є справжнє щастя!
Ми європейці, маємо бути в Європі
І ми зараз прямуємо туди,
Крок за кроком, крок за кроком
До своєї мети!
Ми європейці, маємо бути в Європі
І ми зараз прямуємо туди,
Крок за кроком, крок за кроком,
До своєї мети!
Ми не хочемо війни, не хочемо смерті,
У словах ми вільні, будьмо відверті!
Ми за свою, за свою країну!
Пам'ятай назавжди: ми єдині! Ми єдині!

208. Україно – це я. Тина Кароль. Микола Бровченко

Моє ім'я – Батьківщина.
Лелеки легке крило.
Моє ім'я – Україна.
І сонечка тепло.
Моє ім'я – Вишиванка.
Я хрестик на полотні.
Моє ім'я – синє небо.
Я сонях малий під ним.
Татові слова.
Україна – це я.
Мамині пісні.
Україна – це ти.
Моє ім'я – Степ широкий.
Моє ім'я – Хліба смак.
Останній шкільний дзвіночок.

Над сивим Дніпром туман.
Моє ім'я – то Надія.
Моє ім'я – то Любов.
Моє ім'я – чиста мрія.
И віра, що з нами Бог.
Татові слова.
Україна – це я.
Мамині пісні.
Україна – це ти
Моє ім'я – колискова...
Моє ім'я – то є Воля...
Моє ім'я – то Родина...
Моє ім'я – добре Слово...
Що збереже цей світ.
Україна – це ти...

209. Тільки в нас на Україні. Наталія Май

Тільки в нас на Україні,
Небо синє-синє,
Тільки в нас на Україні,
Сонечко ясне,
Тільки в нас на Україні
Гори й полонини,
Так нехай же Україну лихо омине!

Чорні брівоньки,
Карі віченьки,
Калинові мої вуста,
А я дівчина, наче квіточка,
Україночка молода!

Тільки в нас на Україні,
Небо синє-синє,
Тільки в нас на Україні,
Сонечко ясне,
Тільки в нас на Україні
Гори й полонини,
Так нехай же Україну лихо омине!

210. Україні. Марко Лукенюк

Від душі всієї, від всього серденька
Люблю тебе, рідна Україно-ненько.
Люблю і вас, ниви буйні, колосисті,
І степи, як море синє – розложисті.

Люблю садочки вишневі цвітучі,
І ріки могутні та бистротекучі;
І ті стародавні високі могили,
Що прадідів кості собою покрили

Люблю й ті високі, піднебесні гори,
І гаї зелені, і ліси, і бори.
Люблю й соловейка, що в гаю співає,
Що радощі сіє, тугу розганяє.

Але над усе люблю я мій народ рідний,
Хоч він у неволі, хоч він такий бідний,
Люблю тебе щиро, люблю до загину,
Україно, ненька єдина!

211. Українка. Сидір Воробкевич

Українка я маленька,
Україна – моя Ненька.
В неї щира я дитина,
Добра, люба та єдина.
Вірна я дочка народу,
Бо з козацького я роду;
Щиро я свій рід кохаю,
Роду іншого не знаю.
Так я завжди буду жити,
Рідний край буду любити,
Українцям помагати,
Україна – моя мати!

212. Я хочу. Віктор Якименко

Я хочу, щоб на моїй землі росли щасливо діти,
Щоб кожен з них міг мамі й таточку радіти,
Щоб не бомбили міст та сіл гармати,
Щоб кожен уночі спокійно міг би спати.
Жовтоблакитний колір стяга –
По всіх кутках моєї Батьківщини вітер розвіває,
На українцю кожному, чарівна вишиванка розквітає,
Я хочу жити в дійсно незалежній, вільній Україні,
Й свою любов до Батьківщини
Передать малій дитині.

213. Моє життя цілком пусте без тебе. Надія Гураль

Мій краю рідний, моя Батьківщино,
З стрічками в сонці зрошених полів,
З блакитним небом – зоряним, гостинним,
З піснями струнних трав, полів, лісів.

Моє життя цілком пусте без тебе,
Як та ріка, що вийшла з берегів.
Люблю блакитне незоре небо
Над хлібним подихом завітчаних полів.

Дай, Боже, нам наснаги вогняної
І відверни народ від сатани,

Щоб не душив в дітей душі святої,
Не гнав братів у далеч чужини.

214. Ой у лузі червона калина. Українська народна пісня

Ой у лузі червона калина
Похилилася.
Чогось наша славна Україна
Зажурилася.
А ми тую червону калину піднімемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселимо!
А ми тую червону калину піднімемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселимо!
Не хилися, червона калино,
Маєш білий цвіт.
Не журися, славна Україно,
Маєш вільний рід.
А ми тую червону калину піднімемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселимо!
А ми тую червону калину піднімемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселимо!
Ой у полі ярої пшениці
Золотистий лан.
Розпочали стрільці січовії
З ворогами тан.
А ми тую ярую пшеницю ізберемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселимо!
А ми тую ярую пшеницю ізберемо,
А ми нашу славну Україну,
Гей, гей, розвеселим

215. Молюсь за Україну. Кароліна Осадча

Що вечора молюся Богу,
Благаю я його невпинно:
О Боже, милостивий, чуєш,
Спаси нашу рідну країну!
Не треба нам пострілів гучних,
Не треба нам війн тих лихих.
А треба, щоб серце козацьке билось,
Тай так, щоб гучніше всіх інших-чужих.
Пройшла Україна скрізь все вже,
Але, чи ми Боже, таке заслужили, скажи мені вже?
Як в хлопців коханих, стріляв рідний брат,
За грощі, тріщав його автомат.
Як зараз на Сході йде та війна,
Навіщо скажи мені Боже, Навіщо вона?

Вмирають рідненькі-нема де ховать...
А мати не знає, де сина шукать.
А той, в посадовому кріслі сидить,
Тане він не знає, Яке вино йому пить.
Напийся ти краще вже миш'яку,
Якщо забоявся піти під стрельбу,
Я знаю, закінчиться скоро війна.
І мати зустріне сине, й не одна.
І в день тей у церквах, лунатиме дзвін,
Що наші рідненькі, вдома, живі!
І в кожній хатині,
І в кожному дворі,
Кричатимуть люди: **СЛАВА ГЕРОЯМ!**

216. Не вмивайте кров'ю Україну! Віта Стронська

Не вмивайте кров'ю Україну!
Об'єднайтесь, хто з щитом і без щита.
Стане легше у важку хвилину,
Якщо серце переповне доброта.
Істину не можна приховати,
І народ топтати, як сміття.
Скільки ще за правду воювати?
Поверніть украдені життя!
Вас омийють материнські сльози,
І ненависть за вбитих дітей.
Тут нема ні лірики, ні прози.
Ви вбиваєте людей!
Схаменіться, бо лихо Вам буде!
Божа кара – за найтяжчий гріх!
Не народ-Вас Бог осуде.
Ви відповісте за всіх!!!

217. Ми з тобою одної крові. Віта Стронська

Ми з тобою одної крові.
Ти став рідним мені, солдате!
Я пишаюсь, мій брате тобою.
Ти пішов в бій – всіх нас захищати.
Ти молитву народу відчуєш,
Вона буде, мов щит закривати.
Знаю, зараз в окопах ночуєш
Знаю, мусиш за нас убивати.
Ти пробач, за холодні ночі,
Ти пробач, що недоїдаєш.
Я підтримати тебе хочу,
Сподіваюсь, ти відчуваєш.
Скоро ти повернешся додому
І домівка тебе зігріє.
Зніме тяжкість війни і втому,
Так, як дім тільки рідний вміє.
Повернешся в свою родину,

Та з роками війну не забудеш.
Правду, скажеш на всю Україну,
Бо боятись ти вже не будеш.

218. Україна — Переможе. Олександр Кобиляков

Україно – матінко моя,
Яка ж не легка твоя доля,
Ще не звільнилась від катів,
Як сталося велике горе.
Повзе москалівська орда,
Повзе, як хмара, чорна, клята,
Стріляє «Градами» вона,
У тих, кого вважала братом.
Ховаєш ти своїх синів,
Загиблих в боротьбі з ордою,
Та небо плаче, бо вони – Країни нашої Герої.
Орда надіялась візьме
І знищить нашу Батьківщину,
Не сподівалася вона,
На гідний опір України.
Поразка, втеча та ганьба,
Чекає ворога в країні.
Хто йде зі зброєю до нас,
Від неї сам же і загине.
Здолає клятих ворогів,
Моя рідненька Батьківщина,
І запанує на весь Світ,
Квітуха ненька – Україна.

219. Вишивка. Оксана Вишневська

Я рідний край та мову солов'їну
У вишивку свою вплела, в нитки.
Я прославляю рідну Україну,
Яскраві вишиваючи квітки.

Душею я до полотна пристану
Та настелю на ньому красвид.
Я іншою ніколи вже не стану
Під впливом промайнулих літ.

220. Україно, ти моя надія. Тарас Петрененко

Одягну в неділю рано
Вишиту сорочку,
Вийду з хати, закружляю,
Запалю в таночку!
Засміється, заспіває
Сонце над ланами,
Прийме землю калинове
З дивними піснями.

В кожному серці синьоока мрія,
Що для Тебе розквітає знов,
Україно, ми – Твоя надія!
Україно, ми – Твоя любов!

Ми веселі і завзяті,
Ми – одна родина,
Пригортає нас до серця
Мати Україна.
Під блакитним вічним небом
Розквітають квіти
І зростають у любові
Українські діти!
Батьківщино наша рідна,
Красна і багата,
Тебе люблять українські
Хлопці та дівчата!
І від краю і до краю
Дзвінко пісня лине,
Бо її співає дружно
Наша Україна!

221. Україно. Тарас Петрененко

Мені не можна не любити,
Тобі не можна не цвісти.
Лиш доти варто в світі жити,
Поки живеш і квітнеш ти.

Україно, Україно
Після далечі доріг
Вірне серце твого сина
Я кладу тобі до ніг.

Поки кохаєм до нестями
І ще не скоро наш кінець.
Ще, може, нашими серцями
Розпалім тисячі сердець

Ще свічка наша не згоріла,
Ще наша молодість при нас.
А те, чи варте наше діло,
То скажуть люди, скаже час

Україно, Україно
Після далечі доріг
Вірне серце твого сина
Я кладу тобі до ніг.
Тобі до ніг.

222. Україно. Андрій Кок

Коли будуть питати: ти чий й звідкіля,
Не шукай на даремне ти слів.
Найдорожча у світі дісталась земля,
Нам у спадок від наших батьків.
Україно моя, Україно!
Ти моєї душі колиска,
Не забуду тебе, Україно моя,
Чи далеко я буду, чи близько.

. За краплини дощу і живої води,
І за хліб запашний на столі.
Колосисті поля і квітучі сади,
Я вклоняюсь тобі до землі.

223. Ти моя Україно. Ольга Ткач

Нас розкидує життя по всьому світу,
Але всі ми – України рідні діти.
І коли вже ностальгія душу крає,
Мені пам'ять Україну повертає.

Україно, прихилюся я до тебе
Помолюся за твоє безкрайне небо
Твоя мова калинова солов'їна
Зігриває моє серце, Україно.

Ти моя Україно і до тебе я лину,
Бо моє тут коріння, бо моє тут ім'я
Ти моя Україно, я для тебе дитина
Я для тебе дитина, я частинка твоя.

Ти поклич мене і я тебе почую
Твої болі, твої радості відчую.
Пригорни мене, бо я твоя дитина
Моє серце, моя пісня – Україна.

224. Україна, моя Україна. Микола Мозговий

У гаях і верболозах
Лине пісня солов'я,
Все навкруг у чистих росах
Квітне, бруниться, буя;
Ні, я кращого не знаю,
Ніж весна в моїм краю,
Може тим, що я кохаю
Землю сонячну свою.

Приспів:
Україно моя, Україно,
Присягаюсь тобі знов і знов.
Україно моя, Україно,

Моя віра, надія, любов.

Світла, колосом сповита,
Мов веселка чарівна,
Як тебе та й не любити,
Моя рідна сторона!
Дорога моя землиця,
Рідна матінко моя,
Ти душі моїй світлиця,
Божа віра в майбуття.

225. Україно моя! Мирослав Вересюк

Україно моя! Ти нарешті воскресла,
Позбулася сну та порвала кайдани.
Жага правди і волі, що ті перевесла,
З'єднала народ, привела на Майдани.

Україно моя! В твоїй єдності сила,
Твоя мова прадавня – колиска душі.
Рідну землю ти потом і кров'ю кропила,
Тож блищать однаково мечі й лемеші.

Україно моя! Вже така твоя доля,
У донецьких степах зупиняти біду.
Саме тут, на краю половецького поля,
Цього разу ти знищити мусиш Орду!

Україно моя! Будь готова до бою!
В спокої тебе не залишить ординці.
Знову підло війна розпочата Москвою,
Беруться за зброю брати-українці!

Україно моя! Пам'ятай всіх героїв,
Найдорожче, що мали, віддали тобі.
Щоби душі їх були на небі в спокої
Ти приречена встояти в цій боротьбі.

Україно моя! Всенародна це битва,
Священна війна, піднімайся країно!
З нами правда і Бог, наша віра й молитва,
Ми з тобою – ти в серці, моя Україно!

226. Любов до Батьківщини. Надія Красоткіна

Любов у нас до Батьківщини
Іде із серця глибини.
Ми – патріоти України,
Її ми дочки і сини.

Хоч за походженням людини
Й тече у жилах інша кров,

Ми – громадяни України,
До неї вірна в нас любов!

Тут народились ми й живемо,
Тут щастя випало рости.
Палку любов в серцях несемо
Ми – українці, я і ти!

І сила, й мудрість до людини
Від Матері-Вітчизни йде.
Ми – патріоти України
І кращої нема ніде!

Нам наймиліша і єдина
Вітчизна за усі світи!
Чарівна, рідна Україна,
Ми – українці, я і ти!

227. Люби свій край. Надія Красоткіна

Люби свій край, моя дитино,
Бо тут з'явився ти на світ.
Це місце зветься – Україна!
І звідси ти почнеш політ.

Тут пісня мами колискова,
Чарівна казка перед сном.
І наймиліша рідна мова,
Калина й мальви під вікном.

А на високій тополіні
Лелеча лагідна сім'я.
І небеса високі сині,
І ніжна пісня солов'я.

Люби свій край, моя дитино,
Тут з-під верби джерельце б'є,
А край наш рідний Україна –
Це найдорожче, що в нас є!

228. Ти виріс тут у цій країні. Сергій Тігомир

Ти з кожним роком розумієш,
Що час іде і не спинити,
Що ти частина є землі,
І землю мусиш ти цінити.
Ти виріс тут, у цій країні,
Ти в ній зростав і вчився говорити,
І доля тут твоя живе,
Та патріотський дух, що не скорити.
І навіть чорна ця земля,
Що крізь століття весь народ кормила,

І хоч не раз в крові вона була,
Та Україна все ж велика сила.
Я гордий тим що українець,
Що мова наша солов'їна,
Що всі поля, річки й ліси,
Це наше є, й це Україна.

229. Я – українець. Анатолій Литвин.

Я – українець. Є у мене право
На рідну мову та свою державу,
На гордий прапор золотисто-синій,
На щастя жити у такій країні.
Я – українець. Право знати маю
Про тих, кого героями вважаю,
Що людство рятували від руїни, –
Синів і дочок, гідних України.
Я – українець. Хочу право мати
Завжди усе, що думаю, казати,
На незалежну та міцну державу,
На все, що гарантовано по праву.
Я – українець. І моє це право
Любити землю горду й величаву,
Та дух свободи набирати в груди.
Я – українець. Був ним, є, і буду!
На центральній площі міста, де цвіте акація,
Конституцію держави голосила нація,
Запорізький гетьман Орлик для свого народу,
Постарався, щоб жили по своєму закону.
Не одні ще покоління старались, боролись,
Та про вільну Україну мріяли й молились.
Щоби ми в своїй країні могли вільно жити,
Довелось нашим героям свою кров пролити.
На центральній площі міста, де цвіте акація,
Українську Конституцію знов святкує нація,
Нація нова і вільна, вільна в своїм краю,
Любіть свою Україну!

230. Рідна Україна – мова солов'їна. Анатолій Литвин

Золоте колосся, маки у житах.
Край воріт – калина, верба, яворина,
Храми і світлиці в барвах-рушниках.
Рідна Україна – то душі краплина,
Пісня журавлина у ранковий час.
Рідна Україна – то земля єдина,
Що сходив ногами босими Тарас.
Рідна Україна – пара лебедина,
Озеро бездонне і стрімка ріка,
У саду хатина – біла сорочина,
Стежечка-стежина в зелен-споришах.
Рідна Україна – за столом родина,
Яром-долиною стелиться туман.

Батькова розмова – тиха, вечорова,
Мамина молитва – вічний талісман.

231. Дивися, безкрайнеє, синєє небо. Наталія Козленко

Дивися, безкрайнеє, синєє небо,
Стоїть над землею, неначе шатро.
Воно посилає любов нескінченну
І щиро дарує надію й добро.
У цьому шатрі килими золотаві –
Із соняхів, жита, пшениці, вівса.
А десь майоріють, як крапельки неба,
Волошки блакитні. Яка ж то краса!
Тут мешкають люди привітні та чесні,
Хліб–сіллю гостей зустрічають вони.
Земля наша щедра, родюча, багата –
Усіх нагодують безмежні лани.
Хай знає весь світ про казкову країну,
Де синєє небо та жовті поля.
Хай квітне щаслива моя Україна!
Найкраща, безцінна, любима земля.

232. Люблю України коханої небо. Володимир Сосюра

Люблю України коханої небо,
що буде, люблю, й що було.
Живи, моє серце, живи не для себе,
для себе ж бо ти й не жило.

Щасливії люди, щасливих багато.
Живуть для живого живі.
Тому я й повинен про щастя співати,
коли навіть серце в крові!..

233. Україно моя, моя люба Вкраїно. Павло Тичина

Україно моя, моя люба Вкраїно,
Чим я втішу тебе, чим тебе заспокою? –
Чи про все те розкажу, як тебе я люблю,
А чи піснею горе твоє я присплю,
Чи слізьми розіллюсь, мов сирітська дитина, –
Чим тебе заспокою я – бідна людина, –
Скажи, моя люба Вкраїно,
Вкраїно моя!

234. Україно, любий край. Микола Сингаївський

Україно, любий край,
Щиру пісню заспівай –
Про свою красу Дніпрову,
Про весни живу обнову,
Про зелений цвіт розмай...

Про кохання чорноброве,
Про стрічання вечорове
Щирим серцем пам'ятай.

Гей, наш отчий край,
Наш цвіт – розмай, –
Отчий край, любий край,
Ти свою красу Дніпрову
Та весни живу обнову,
Наче сонце привітай.

Україно, цвіт – роса,
Дзвонкова твоя краса.
Твою пісню веселкову,
Наче ластівку ранкову,
Підніму я в небеса.
Твоє щастя чорноброве,
Твоє серце веселкове
Підніму я в небеса.

Гей, наш отчий край,
Наш цвіт – розмай, –
Отчий край, любий край.
Твою пісню веселкову
Та красу твою Дніпрову
Підніму я в небеса.

235. Моя Україно. Василь Надвірнянський

Душа шукає вихід з тупика,
Я мою тугу на молитву схожу
В собі ховаю. Ти ж одна така,
І я без тебе жити вже не можу.

Моя Україно, мій зелений краю,
Ти і я, ми цілісне одне.
Я тебе сьогодні вибираю,
Бо ти раніше вибрала мене.

Важкі бували на чужині дні,
Бо не буває легкої розлуки.
Ти як сонце сходила в мені,
І зігрівала як матері руки.

Душі в світах спокою не знайти,
У прощах теж нема уже потреби.
Моя Україно, як без мене ти,
Моя Україно, як же я без тебе.

236. Я люблю твої тихі затоки. Віктор Герасимов

З далеких весен, з теплих літніх злив,

Із юності, навіки молоді,
Дніпро в іскринках сонця зашумів,
Рясні схилились верби над водою.
І знов мені ходити у блакить
До берега, де ти мене стрічала,
Де пісня, наче з юності, звучить,
Як давні дні з дніпровського причалу.

Дніпре! Я кричу в твою сонячну далеч,
Дніпре! Шепочу твоїм хвилям услід.
Мій синьоокий,
Я люблю твої тихі затоки,
Весняного вітру політ.

Ми захищали рідні береги,
Зросли будови, де були руїни,
І друзі нам навіки дорогі,
Що полягли в боях за Батьківщину.
А юність піднімає паруси,
Летить назустріч хвилям білопінним.
Славутич відбиває неба синь
І сам у даль тече широким плином.

237. Україно, любов моя. Дмитро Луценко

Як не любить тебе, Україно!
Ніжних світань і прозорих криниць,
Червоних зірниць і пісень солов'їних
В рідних шумливих гаях.

Моя Батьківщино,
Моя Україно,
Вкраїно, любов моя!

Ти простяглась за сині Карпати,
В буйних садах і в розмаї дібров.
Як вірну любов, як лагідну матір,
В серці ношу тебе я.

Ти розцвіла у блакитних барвінках,
В славі й добрі, як веселка ясна.
Співа далина про молодість дзвінко,
В радості й щасті сія.
Де б я не був, а кручі Славути,
Села й міста в подніпровім краю,
Як матір свою, я не можу забути,
Завжди люблю тебе я!

238. Україно моя. Дмитро Луценко

Україно моя,
Отча земле моя,

В чорнобривцях і срібних тополях,
Урожаєм пшениць,
Передзвонами криць
Гомонить твоя щебетна доля.

В кожній пісню твоїй,
В кожній хаті твоїй
Невмирущий батькує Шевченко.
Віддавали тобі
Кров свою в боротьбі
До краплини сини-козаченьки.
І тобі, імені
У боях на війні
Смерть загибель не раз готувала.
Та пройшли ми фронти,
Щоб на радість нам ти
В чорнобривцях віки квітувала.

І шумлять за селом
Колосисті жита,
І вигойдують грона калина.
Кожній квітці цвісти,
Твоїм дітям рости,
Отча земле моя, Україно.

239. Для мене багато не треба. Дмитро Луценко

Для мене багато не треба,
Щоб ласку і добрість пізнати:
Лиш провіток рідного неба
Та затишок теплої хати,
Та житнього хліба шматочок,
Та цвіту, що сяє калинно,
Та іскру твоїх дочок,
Царівен твоїх, Україно.

Для мене багато не треба,
Щоб серце забилося раптово:
Лиш латочку рідного неба,
Та матері лагідне слово,

Та краплю снаги голубої
З Дніпра, щоб у серці лилася,
Та крихту землі дорогої
З могили святої Тараса.
Для мене багато не треба,
Щоб зникла непрохана туга:
Лиш пролісок рідного неба,
Та пісню, та вірного друга, –

Відбили ворожі навали
Ми з ним у воєнну годину,

Коли на Дніпрі прикривали
Серцями свою Україну.

240. На українському лану. Дмитро Луценко

Я набирився талану
На українському лану.
З криниць студених і озер
Здоров'я пив і не помер.

На листях яблунь та беріз
Палав огонь вдовинних сліз.
Ридають глухо голоси
В далеких відбисках грози.
В боях за рідну сторону
Кров проливав у війну.
Тепер у маках і в траві
Палають краплі вогневі.
Де вбиті падали бійці,
Шумлять жита і пшениці.
Кришталь калин, кришталь беріз,
Кришталь гіркий вдовинних сліз.
На українському лану
Я вірних друзів помяну,
Хто за життя в боях поліг,
Не повернувся із доріг.
Я твій, Україно, вірний син.
Увесь- до схованих сльозин.
Піду назустріч всім громам,
А скажеш – то й життя віддам.

241. ПАДАЄ НЕБО... Іванна Осос

Не лякатиму наших, не треба...
Я казатиму – «ПАДАЄ НЕБО...»
Коли бачу, що йде небезпека –
Так просив він гукати з далека...

Небо падало знову і знову –
Окровавивши сотні Героїв,
Забирало у Всесвіту лоно –
Не спасли навіть диму заслони...
Барикади безмовно стогнали,
Криком болю наповнився Київ,
Як на ношах Герої лежали
Й синьо-жовті їх стяги накрили...
Вже не чутно, чомусь, на Майдані –
«Хлопці, знову вже падає небо!»,
Бо й його принесли вже під стягом
А душа полетіла до Неба...
Тільки він, як і завжди, на варті –
Знов волає надірваним криком,

Щоб були обережними справді
«Небо падає!» – смерть не спинити!
Ото ж Ангели наші піднялись –
Небеса підкріпивши собою
І стоятимуть там на сторожі,
Щоб ніхто не пішов вже війною!
Плечі мужні підставити встигли,
Бога молять за нас молитвами
Ми ж повинні за них помолитись,
І пишатись такими синами!

242. Небо падає! Не мовчи!!!! Україну мою рятуй!
Анастасія Дмитрук

Небо падає. Не мовчи,
мільйони нас, ми спіймаєм.
Скільки вистачить сил – кричи.
Нехай кожен у світі знає:
в Україні страшна біда,
земля рідна реве від болю.
Почалася кривава війна,
Україна стає до бою.

Україну мою рятуй!
Хто б не був ти на цьому світі.
Від падлючих російських куль
в сиру землю лягають діти.
Світе, милий, допоможи,
об'єднай свою дужу силу,
Батьківщину нам збережи!
Україну навек єдину.

Небо падає. Не мовчи,
мільйони нас, ми спіймаєм.
Скільки вистачить сил – кричи,
нехай кожен у світі знає.

243. Небо падає. Уляна Дубініна

Знов небо падає, Устиме... Небо падає!
Знов розпинають нашу Україну...
Біда одна не ходить... Боже праведний!
Ще скільки сліз пролити ми повинні?

Біда одна не ходить... Небо падає!
Війна іде... (до слів цих вже звикаємо)
Сто днів, як на землі цій вже немає Вас...
А ми Героїв досі ще ховаємо...

Ще й досі... досі небо падає, Устиме...
Ще й досі ллються сльози матерів...
Коли вже, Боже правий і єдиний,

Даш волю, мир і спокій цій землі?

Коли вже не "сидітимем в новинах"?

Коли не буде смерті, сліз, біди?
Щоб вберегти майбутнє України,
Тримай, Устиме, небо... не впусти...

244. Україно!.. Марія Юринська

Україно, моя ненько!
Україно, краю мій!
Я для тебе, Україно,
Обійняв би білий світ.

Побував у різних містах світу
Та пізнав я лиш одне,
Що один у цілім світі
Рідний край в людини є.

245. Моя Україна. Марія Юринська

Тут під небом моя Україна
І під небом моя Земля
Процвітає моя Батьківщина
Що радіє матінка моя.

Тут на небі райське сонце сяє
Тут під небом є любов
А любов'ю Україна процвітає
Щоб було лише добро.

Там ніколи не сходить сонце
Там ніколи нема біди
Ти відкрий своє віконце
І тоді спробуй зайти.

246. Україно моя, Україно! Юрко Покальчук

Україно моя, Україно,
Воронятко з гнізда упало,
Чом забули тебе твої боги,
Чом же мрії твої приспали,
Залишили самі тривоги,
Україно моя, Україно!

Твої вежі, собори і мури
Під пилюкою в сутінках часу
Оповиті туманом заснули
І забули сини твої гасла,
Україно моя, Україно!

Довгий присмерк і ніч без світання...

І в болючих незгоєних ранах
Ми свічками самотніми танем,
І коли той ранок настане!
Україно моя, Україно!

247. Україна – єдина країна. Штука Софія

Україна – єдина країна.
Нероздільна, як мати й дитя.
Твердо вірю в майбутнє своєї країни.
Такої, як вона, в світі більше нема.
Сонце гарно так сяє, пташечки скрізь співають.
Серце мучить одне лише слово – “війна”.
На Майдані вбивають,
Тільки діти страждають,
У них мир відбирають,
Нам дитинство марнують.
Страшно ночі чекать.
Схаменіться, благаю! Ми – єдина країна.
Нероздільна, красива, як мати й дитя.

248. У єдності – народу сила. Дмитро Посільський

Від Заходу українського й до Сходу
Ми єдності ланцюг протягнем знов,
Посієм між людьми священну згоду.
Ми разом! Це основа всіх основ.

Тепло сердець здолає ворожнечу,
І об'єднає всіх свята мета:
Тримайтесь разом. Ми – велика сила.
Й не забуваймо: Батьківщина в нас одна.

Тут бились прадіди, зросили землю кров'ю,
Чужинців проганяли раз у раз.
Вороже зло ми переможемо любов'ю,
Нам об'єднатись заповів пророк Тарас.

І заспіває знову Україна,
І оживе її свята земля.
І пам'ятаймо: тільки в єдності – народу сила
То ж стали золотими ці слова.

249. Ми – Шевченкова родина. Марія Панчук

Ми – Шевченкова родина,
Ми – єдина Україна,
Ми маєм долю вільну,
Ми маєм Батьківщину неподільну.
Від Чернігова до Криму
Ми хочем жити і мріяти єдино;
Від Донбасу до Карпатських гір крилатих

Ми хочемо пісню єднання співати.
Всі діти України просять:
Ми не хочемо безглуздої війни!
Боже, миру нам зішли,
Україну рідну захисти.

250. Я люблю. Олекса Кобець

Більше, ніж саму себе,
Я люблю свою хатину,
Рідне небо голубе,
Рідну землю – Україну.
Бо ніде, ніде в світах
З неба сонце так не гріє,
І в блакитних небесах
Стільки зірок не зоріє.
Бо земля в нас, як ніде,
Кров'ю прадідів полита,
Родить збіжжя золоте,
– Життєдайне, соковите!

251. Найкраща в цілм світі. Лідія Компанієць

Люблю я в рідному краю
Веселі співанки пташині
І річки бистру течію,
І ругу-м'яту при долині,
Пропахлі вітром колоски,
Гінке-гінке безмежне поле,
І мамин хліб,
І ті стежки,
Якими вранці йду до школи,
І перші проліски в гаю,
І щедре сонечко в блакиті.
Люблю Вітчизну я свою,
Вона –
Найкраща в цілм світі.

252. Гарячих слів не в'яне цвіт. Руслана Безрідна

Гарячих слів не в'яне цвіт
В людських серцях його вірші,
Як болю зойк, як крик душі.
Віддав у спадок нам скарбницю,
Де кожне слово аж іскриться.

Тарас – учитель наш, пророк.
Його життя – святий урок,
Як треба край свій шанувати,
Народ від кривди захищати.

Гарячих слів не в'яне цвіт,

Вони хвилюють увесь світ.
Вони – неначе та криниця,
Що береже святу водицю.
Прийми, Кобзарю, наш уклін!
Ти – України вірний син.
Довіку будем шанувати
Твоїм життям свій крок звиряти.

253. Рідна мова. Руслана Безрідна

Рідна мова
Наша мова України –
Поля рідного зернина, –
Душу кожної людини
Ти бентежиш безупинно.

Мова має цінні скарби:
В них веселки різні барви.
Бережімо, як зіницю,
Мови чистую криницю!

Українська рідна мова –
Милозвучна, барвінкова...
Ви шануйте, друзі мову,
Як дитя, як колискову!

Знаю я , що рідна мова –
Це життя всього основа,
Мова мами і бабусі...
Я багатством цим горджуся.

Доки серце в грудях б'ється,
Мови неньки не зречеться,
Я її плекати буду
І довіку не забуду.

254. Україно моя. Руслана Безрідна

Україно моя, мила серцю Вкраїно,
Найдорожча у світі, єдина – одна,
Я закохана в пісню твою солов'їну,
Україно чарівна, свята сторона.

Україно моя, ти, як рідна мати,
Від усього лиха мене бережеш,
З тобою зумію вершини здолати,
А у скруту, мов ненька, мене пригорнеш.

Україно моя, ти добру научала,
За науку спасибі, за ласку й тепло.
Усе те, що ти щедро мені дарувала,
Понесу землякам я на щастя й добро.

255. Україно моя, Україно. Олесь Ставера

Твій характер і поступ билинний,
Голостій – ніби спів солов'я.
Україно моя, Україно,
Найщиріша ти пісне моя.
Любий простір мені тополиний
І дзеркальна Дніпра течія.
Україно моя, Україно,
Непогасна ти мріє моя,
Славлю я твій політ соколиний
І синів, що упали в боях.
Україно моя, Україно,
Легендарна ти славо моя.

256. Сорочка-оберіг. Леся Вознюк

Вишивала мама синіми ниткам, –
зацвіли волошки буйно між житами.
Узяла матуся червоненьку нитку, –
запалали маки у пшениці влітку.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стали квіти України:
маки та волошки, мальви біля хати.
Долю для дитини вишивала мати.
Шила-вишивали хрестики зелені, –
зашуміло листя на вербі й калині.
Золотилось сонце у розлогій кроні.
Вишивала долю, наче по долоні.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стали символи Вкраїни:
і верба, й калина, сонях біля хати.
Щастя для дитини вишивала мати.
Білими по білім вишивала ненька,
до ниток вплітала всю любов серденька.
Дрібно гаптувала росяні мережки,
щоб не заростали у дитинство стежки.
Оберіг-сорочку вишила для сина.
Візерунком стала рідна Україна.
Мамину турботу збереже сорочка,
захистять від лиха хрестиків рядочки.

257. Одягнімо, друже, вишиванки. Леся Вознюк

Одягнімо, друже вишиванки.
Наш чарівний український стрій.
Не для когось, не для забаганки,
А для себе, вірний друже мій.

Одягнімо вишиванки, друже,
Як одвічний предків талісман.

Хай не буде серед нас байдужих
І один в нас буде отаман.

Одягнімо в свята і неділі,
В будень, за потреби, одягнім
І відчуєм – вороги безсилі
Зруйнувати український дім.
Одягнімо вишиванки, друже,
Хай побачить українців світ –
Молодих, відважних, дужих.

258. Синові в дорогу. Лариса Заміхора

Сльоза бринить...
З батьківського порогу
У вирій відлітає пташеня.
Лети, дитино, хай земні тривоги
Тебе в дорозі обминуть щодня.

Лети скоріш, вже виріс, мій синочку,
Дорослим став, із сильними крильми.
Прийми в дарунок вишиту сорочку
Й не забувай, що на землі є ми:

Твої батьки, твій дім, твоя родина,
Найкращі друзі – мудрі вчителі.
І збережи у пам'яті, дитино,
Що на українській виріс ти землі.

Тобі співала у вишневому садочку
Маленька пташка про найперші почуття...
Лети, моя кровинко, мій синочку,
Щодня молитимусь я за твоє життя...

259. Вишиванка. Григорій Булах

Україно моя, вишиванко!
Ти мій біль, моя мука і доля;
Я без тебе як день без світанку,
Я без тебе, як жайвір без поля
Приспів:
Вишиванко моя вишиванко
Смерекова вишнева жага,
Ти далеких Карпат полонянка,
Ти Дніпра мов хвиля жива;
Я по світу іду в вишиванці
Аж дивуються ген журавлі,
Хай зустрічають в веселій багрянці
Україна іде по землі.

Україно моя вишиванко,
Ти тернова моя голубінь,

Хай святиться навек світлий ранок
І серпневого дня височінь.

260. Я прославляю рідну Україну. Оксана Вишневіська

Я рідний край та мову солов'їну
У вишивку свою вплела, в нитки.
Я прославляю рідну Україну,
Яскраві вишиваючи квітки.

Душею я до полотна пристану
Та настелю на ньому краєвид.
Я іншою ніколи вже не стану
Під впливом промайнулих літ.

261. Вишиванка. Юрій Лазірко

Вишиванка – символ Батьківщини,
Дзеркало народної душі,
В колісанці купані хвилини,
Світло і тривоги у вірші.
Вишиванка – дитинча кирпате,
Що квітки звиває в перепліт,
Материнські ласки, усміх тата,
Прадідів пророчий заповіт.

Вишиванка – писанка чудова,
Звізда ясна, співи та вертеп.
Вишита сльозою рідна мова,
Думами дорога через степ.

Вишиванка – біль на п`ядесталі,
Слава, воля, єдність, віра – ми.
Журавлем курличе, кличе далі,
Стелить вирій взорами-крильми.

Біля річки дитинча кирпате,
Кинуло віночок в часу тлінь –
В плетиві надії, мрії, злато,
Загойдалась пісня покоління.

Колісанки не забудь дитино,
В серці вишиванку залиши...
Не зліпити болем Батьківщину,
Як розбите дзеркало душі.

262. В нас клятва єдина і воля єдина. Микола Бажан

Єдиний в нас клич і порив:
Ніколи, ніколи не буде Вкраїна
Рабою фашистських катів!

Ми сталлю з гармати, свинцем з карабіна
Розтрощимо вщент ворогів.
Ніколи, ніколи не буде Україна
Рабою фашистських катів!..

Вкладає меча в руки вірного сина
Наш край, щоб цей меч пломенів.
Ніколи, ніколи не буде Україна
Рабою фашистських катів!..

263. Україно моя. Марина Брацило

Од минулого кладка,
Невмируща, жива
Пробивається згадка,
Як квітнева трава,
Поривається знову
У весняну блакить,
Ще не мовлене слово
На вустах мерехтить.
Не проспівана пісня, –
Наче поклик живий...
Мов оновлене листя,
Буйноквіт степовий.
Незбагненне і кличне,
Невмируще ім'я –
Моя Мати Велична,
Україно моя!

264. Україно моя! Олег Мартиненко

Україно моя!
Україно моя!
Україно моя, моя стомлена нене,
Чим розрадить тебе, як тобі допомогти!
Не лишилось ні слів, ні можливостей в мене,
Все розтринькав на пошук чудесних світів.
І то ж треба було – десь думками блукати,
Забуваючи рідне змарніле лице,
Щоб нарешті уздріти, як стомлена мати
Усміхнеться лише та й пробачить усе.
Україно моя, моя вірна дружино,
Нам з тобою радіти і лаятись вік.
Та хіба ж одне одного з нас хто покине
Через злі балачки наших сварок дурних?
Та хіба ж я зумів би без тебе прожити,
Хоч які б небокраї відкрились мені?
Врешті, все це слова,
Небокраї закриті,
А відкриті лиш очі, наївні й сумні.
Україно моя, моя доню маленька,

Ти живеш і радієш тому, що жива.
Занедужаю я – ти підйдеш тихенько
І притиснеш долоньку малу до чола.
І хвороба тікає, й тривоги міліють,
І усе наносне маячіння зника,
Й звідкілясь виринає слабенька надія,
Щоб не бути порожнім прийдешнім вікам.
Та отак і живу.
Україно моя, моя совість і доля.

265. Рідний сад. Світлана Гурська

Який чарівний рідний сад!..
Зелені яблуні буяють.
Поплівся тинем виноград
І грона сонцем вигравають.
А край городу, до ставка,
Крислата груша розрослася.
Черешня молода й струнка
До хати віттям потяглася.
Дивлюсь, як розкошує сад,
Залитий сонячним промінням.
Цвіти й буяй, моя краса,
Бо все це – рідна Україна!

266. Дорога ти моя Україно! Олена Річе

Дорога ти моя Україно!
Золота моя ти країна!
Ти дала мені силу і вроду,
Та в життя піти певну нагоду.
Ти дала мені маму і тата,
І сестру ти дала мені й брата.
І луги, і поля і долини,
І навчитись добру у родини.
Ти послала мене у пригоди,
Та зігріла своїм мене родом!
Поважати навчила бабусю,
Шанувати пам'ять дідуся.
Богу душу свою віддавати
І про добрих людей щиро дбати.
Ти – країно моя дорога!
Рідна ненька моя золота!
Хай краса твоя квітне з роками!
Хай пісні твої чують віками!
І земля хай вшанована буде,
Щоб завжди панувало тут чудо!
Діточок щоб всміхалися очі,
Закохалося серце дівоче.
Пароплави Дніпром щоб ходили,
Та Карпатські лунали мотиви.
І нехай запанує тут згода,

Прославляючи душу народу!
Бо одна ти в нас є Україно!
Стародавня моя країна!

267. Україно. Ненько рідна. Оксана Коломійчук

Україно! Ненько рідна! Підними до Неба руки,
Богу розкажи в молитві про свої криваві муки.
Плач, не бійся, не соромся! Плакатись Йому – не сором!
Розкажи, як ворог лютий твою душу рве терором!
Як підкравсь підступно той, хто недавно звався братом,
В час, як зранена була, став жорстоким супостатом!
Пожалійсь на те, що він топче твої ліс та поле,
Де пройде, там сіє смерть, мертвим все стає та голим!
Розкажи, Вкраїно, все, як болить твоє серденько,
Як твої захисники не вертаються до неньки.
Богу розкажи, що ти не чекала окупантів,
Ти гостинна, та не для терористів й диверсантів.
У молитві ти схились перед Богом на коліна,
І до Батька ти звернись, як звертається дитина.
Попроси простити все, що неправильно робила,
Попроси допомогти там, де вже немає сили.
Ти довірся, рідна ненько! Бог у силі все змінити!
Тільки з Ним з руїн повстанеш, зможеш сили відновити!
Як твої сини та доньки будуть Бога прославляти,
То і ненька – Україна буде жити й процвітати.
Ти немало у житті зустрічалась з ворогами,
Недарма Кобзар великий утішав тебе словами:
Борітеся – поборете, вам Бог помагає!
За вас правда, за вас сила і воля святая!
Не здавайся, моя ненько! Не втрачай надії,
Ще здійсняться твої плани, сподівання й мрії!
Перед ворогом ніколи той не стане на коліна,
Хто звертається до Бога, моя рідна Україно!

268. Державо моя, Україно! Євген Кедров

Хай Боженько тобі дає
Цвісти, розквітати, як квітка
Ти серце і щастя моє!
Ти доля моя, моя пиха,
Ти сенс мого всього буття
І хай обминають всі лиха
Тебе, Україно, моя!
Ти скрута моя, моя радість
Ти біль моя, моя печаль
Ти все для мене, моя матір,
По тобі мій смуток і жаль
За тебе болію душею
Тобою пишаюсь, живу
За тебе, Україно, радію
З тобою, у серці піду

Колись із життя, як покличуть
У Всесвіт великий мене
І там, щоб за тебе молитись,
Країно, забувши про все...
Я тебе обожнюю, Земле
Великих і мужніх синів,
Закоханий в тебе, я, Нене,
Тобою, я, рідна, щаслив...
Тече, що в мені, моїх жилах
І змушує вірші творить
Во славу твою, Україно,
Без тебе, ... без тебе не жить!

269. Україні. Григорій Крутько

Тебе не можна не любити, Україно!
Твій Київ у сяйні куполів,
І твій Дніпро, що тихо-тихо плине
Серед своїх квітучих берегів.

Тебе не можна не любити, Україно!
І золотистих нив твоїх розлив,
І ту в Моринцях під соломою хатину,
В якій Тарас тобі на славу народивсь.

Тебе не можна не любити, Україно!
На смертний бій благословляючи синів,
Ні перед ким ти не ставала на коліна,
Не зустрічала хлібом-сіллю ворогів.

Тебе не можна, Україно, не любити,
Твій родовід, що йде з глибин віків,
Бо ти була, ти є, ти будеш жити
В безхмарнім небі співом жайворів!

270. Рідна мова. Григорій Крутько

Яка прекрасна наша рідна мова,
Які співучі, неповторні в ній слова!
Вона, неначе пісня колискова,
Що сни малятам тихо навіва.
Яскрава, наче влітку квітка маку,
Лагідна, як перше слово букваря,
Нею десь в пустелі Мангишлаку
Писались вірші-думи Кобзаря.
Любіть її, як мати любить сина!
Немов зіницю ока, бережіть!
Поки живе на світі Україна,
В ній мові нашій українській жить.

271. Вогнище родинне. Дмитро Білоус

Вогнище родинне
На світі білому єдине,
Як і дніпрова течія,
Домашнє вогнище родинне,
Оселя наша і сім'я.
За звіром кидався вдогонь,
А жінка берегла вогонь,
Й слова житейські необхідні,
Що проростали, як зерня,
Вогнем освячені і рідні:
Горнутись, горниця, горня.
Хоч їх походження і різне –
Немає в цьому дивини.
Та дух вітчизни, материзни
Несуть і досі нам вони.
В щасливі і в тяжкі години –
Куди б нам не стелився шлях –
Не гасне вогнище родинне,
В людських запалене серцях.

272. Хоч дивно це. Василь Сосюрченко

Хоч дивно це, але мене питають,
Чому по-нашому завжди я розмовляю.
І всім таким я мусив одвічати,
Що не люблю нічого позичати,
Ні перед ким схилитись не бажаю,
Що мову я свою чудову маю.
І головне – це мова, мислю я,
Моїх батьків, мого народу і моя.

273. Джерело. Іван Коваленко

Отак воно усе й пішло,
Що на початку було Слово,
Тоді на світ з'явилась Мова,
Назвімо третім – Джерело.
Ви не дивуйтесь!
Все, як треба,
Була такою воля Неба:
Сам Бог послав нам цей струмок,
Що став володарем думок.
Людина в світі б не жила,
Коли б не мала Джерела –
Джерела наснаги,
Джерела відваги,
Джерела натхнень,
Джерела пісень,
Джерела всіх знань,
Джерела кохань,
Джерела тепла,
Віри джерела.
Отак усе життя й пройшло,

Все до ладу, усе, як треба,
Була такою воля Неба –
Знайшов своє я Джерело.
І джерело це – Україна,
Вона не вмре і не загине,
Не знищать підступи і зло
Святе і чисте Д ж е р е л о.

274. Не спи, моя рідна земля. Сергій Фоменко

Я тобі скажу, де квітне дивний сад,
Де срібляста ніч тремтить у темних водах.
У далекий край лежить нелегкий шлях,
Доки хижка ніч кружля по колу.
Не спи, моя рідна земля!
Прокинься, моя Україно!
Відкрий свої очі у світлі далеких зірок!
Це дивляться з темних небес
Загіблі поети й герої –
Всі ті, що поклали життя за майбутнє твоє.
Тільки два шляхи...
Один веде у пекло.
Інший шлях веде
Тебе туди, де світ.
Щоб знайти цей шлях,
Послухай своє серце –
Твоє серце знає,
Як його знайти!
Я тобі повім про мрію золоту,
Що палким вогнем горить в моєму серці.
Про щасливий край, про радісних людей,
Де життя кидає виклик смерті.
Не спи, моя рідна земля!
Прокинься, моя Україно!
Відкрий свої очі у світлі далеких зірок.
Це дивляться з темних небес
загіблі поети й герої –
всі ті, хто так вірив у світле майбутнє твоє.

275. Рідну землю свою я кохаю. Євген Кедров

Рідну землю свою я кохаю
Рідну землю свою я кохаю,
І річки, і ліси і лани,
Я ріднішого краю не знаю,
Україно, зоря моя – Ти...

Ти мене надихаєш на вірші,
І я славлю, і славлю тебе,
Ти дорожча мені за все інше,
Задля тебе готовий на все,

Незалежна моя, суверенна,
Ти душі мої щира любов,
Що клекоче, як сила силенна
Все життя в мені знову, і знов,

І зростає, зростає кохання,
І немає межі йому, ні,
Я не знаю ріднішого краю,
Україно, любов моя – Ти!

276. Люблю я Україну. Катерина Бужинська

Люблю я українське, люблю я українців
Люблю я Україну, люблю я наше все.
Нехай до віку будуть щасливі наші люди
Хай славна Україна навіки розцвіте.
Люблю я рідну мову, казкову і чудову
І посмішку матері і пісню солов'я.
Козацькі шаровари, народні вишиванки
Все наше українське любити буду я.
Люблю твої простори і твої високі гори
Рідні зорі і моря.
Люблю Дніпро могутній і високі кручі
Це моя країна, це моя земля.
Люблю міста і села і людей веселих
Чарівну пісню солов'я.
Твої поля барвисті, наче у намисті
Це моя країна, це моя земля.
Тут небеса безкраї і серденько співає
Піду сходжу нап'юся джерельної води.
Тебе моя країна, рідна і єдина
Тебе кохати буду всім серцем назавжди.
Поділля і Карпати, я буду їх кохати
На наших українців красивих задивлюсь.
Піду до небокраю і пісню заспіваю
За тебе, Україно, я Богу помолюсь.
Люблю твої простори і твої високі гори
Рідні зорі і моря.
Це моя країна, це моя земля.

277. Моя Україно. Ярина Шуст

Я маю тебе променисту,
Я маю тебе осяйну,
Правдиву і сонячно-чисту.
Я маю тебе одну.
Моя Україно, моя Батьківщино,
Маю тебе одну!
Білим птахом над гаями
Прокурличу з журавлями.
Трави обійму шовкові,
Світанкові, світанкові.

Білим птахом, білим цвітом
Запалаю понад світом.
І зорею в синім небі
Я палатиму для тебе.
Я маю квітучі долини,
Я маю родючі поля.
І рід мій співучий, орлиний –
Це пісня і доля моя.
Моя Україно, моя Батьківщино,
Рідна моя земля!
І скільки мені ще не жити
Веселу й до болю сумну,
Я буду довіку любити,
Бо маю тебе одну.
Моя Україно, моя Батьківщино.

278. Один Майдан – одна країна. Богдан Пісний

Один Майдан – одна країна,
Повстала ненька Україна,
Щоб жити вільно, без кайданів,
Свавілля знищивши тиранів.
Вона щаслива, наче мати,
Зуміла знов дітей підняти,
За Божу правду, за свободу,
Які є сутністю народу.
Гуде майдан, шумить, клекоче,
Сказати слово кожен хоче,
У душах біль за власну долю,
Чому потрапили в неволю?
З таким народом можна жити,
Найкраще в світі, не тужити,
Нас вільний люд сьогодні чує,
Вже вся Європа аплодує.
Господь освятить перемогу,
Вказавши правильну дорогу,
Нехай Майдан всіх об'єднає,
Без злуки волі не буває.

279. Заплакало небо. Богдан Пісний

Заплакало небо у дні поминальні,
Вмиваючи горе холодним дощем,
Скотилися в душі сльозинки прощальні,
Лишаючи в серці незвіданий щем.
Схилилася мати над сином востаннє,
Один був у неї – надія одна,
У чорній хустині, жертовнім риданні,
Йому на прощання сказала вона:
– На щастя ростила тебе, любий сину,
І думала: будеш опора мені.
– Пробач, рідна мамо, любив Україну,

До тебе приходити буду вві сні.
Мене ти побачиш в пахучій калині,
Що ніжно розквітне в саду під вікном,
А також – в щасливій, новій Україні,
У світлий Великдень за нашим столом.
Коли вдягнеш з батьком святкову сорочку,
Згадавши той день, як родила в грозу.
Душа моя буде з тобою в куточку,
З очей витираючи ніжно сльозу.

280. Борцям за волю України. Богдан Пісний.

Борці за волю України –
“Вам вічна слава і хвала”,
Звучать набатом щохвилини
Народом вибрані слова.
Вони всім душі наповняють,
Ведуть на бій, до барикад,
Бо смерть підступну зневажають,
Під лютий клекіт канонад.
Ніхто рабом не хоче жити,
Свобода вище над усе,
Її ми маєм захистити
Від тих, хто нам ярмо несе.
Багато ще героїв ляже,
На ратнім полі у бою.
Про них історія розкаже –
Як боронили суть свою.
У ній – могутня Україна,
На Богом вибраній землі,
Живе свобідною людина
Немов в раю, не в кабалі.
Тому сміливо всі зібрались,
Піднявшись гордо із колін,
Свою сторінку написали,
В новітній книзі перемін.

281. Вічна слава героям. Богдан Пісний

Вічна слава героям,
Що віддали життя,
Для доби золотої,
За твоє майбуття.
Віддамо свою шану
Тим, хто голови склав,
Навіть смерть неблаганну
У душі зневажав.
Тужить мати за сином,
Що загинув в бою,
Він любив Україну,
Рідну землю свою.
Розцвіли в полі маки,

Наче кров, розцвіли.
Божий символ подяки
Тим, хто в бою лягли.

282. Україно моя! Богдан Пісний

Україно моя – золотисті поля,
Синє небо, Славутича кручі,
Неозорі степи, яблуневі сади,
Над озерами – верби плакучі.
Тільки в нас солов'ї дивні пісні свої
Спозаранку співають охоче,
А Карпатська ріка, в цілім світі така,
Водограями ніжно струмоче.
Наша мова жива – це фундамент, канва,
На яких побудуєм державу.
Звівши щастя мости, щоб мети досягти,
Та гордитися нею на славу.
Дана Богом земля – волошкові поля,
Біля хати – червона калина,
Мальви цвіт під вікном, ніжна пісня селом,
Неповторна моя Україна.

283. Ми ніколи не зрічемося рідної мови! Олександр Пономарьов

Ми ніколи не зрічемося
Рідної мови!
Ми ніколи не зрічемося
Рідної землі!
І борітеся - поборите
Будь-які змови!
І борітеся –
Поборите все, що у злі!
Заспіваймо пісню за Україну!
За її незалежність, за волю її!
Заспіваймо пісню за Україну,
Бо потрібна допомога
Моїй рідній землі!
Ми піднімемо наш прапор
Знову і знову!
Слава рідній Україні,
Слава рідній землі!
І борітеся - поборите
Будь-які змови!
І борітеся –
Поборите все, що у злі!

284. Моя земля. Богдан Пісний

Моя земля – найкраща в світі,
Де диво-росами обмиті
Травневі ранки кольорові,

У лузі – квіти волошкові.
Приспів:
Моя земля, мов рідна мати,
Що дітям ласку хоче дати,
До серця ніжно притулити,
Ну як таку нам не любити.
Моя земля цвіте в розмаї,
На полонинах, чистім плаї,
Медовим липовим суцвіттям,
Веселки барви розмайттям.
Моя земля – це спів пташиний,
В садах веселий солов'їний,
Веснянім небі голубому,
Де журавлі летять додому.

285. Світлий путь. Богдан Пісний

Немає кращої на світі,
Яку всім серцем я люблю,
Рожеві ранки сріблом вкриті,
Дарують молодість свою.
Приспів:
В гаю красується калина,
У лузі – квіти запашні,
Це – моя рідна Україна
Цвіте, всміхаючись весні.
В степу – найбільші в світі зорі,
Яких рукою досягти,
Горять в небесному просторі,
Щоб шлях світити до мети.
Зумієм труднощі здолати,
Які в минуле відійдуть,
Одна у нас Україна-мати,
Їй Бог дарує світлу путь.

286. Українська земля. Богдан Пісний

Я до тебе полину
Через ріки, моря,
Бо люблю до загину,
Україно моя.
Тяжко жити в чужині
Без своєї рідні,
Тільки тут, в Україні,
Солов'ї навесні.
Журавлі в небі синім
Прокладають свій шлях.
Дивний цвіт на калині,
Незабудки в полях.
Чорнобривці духмяні,
Рута, м'ята в саду,
Ніжні мальви багряні,

Більш таку не знайду.
Ми єдині душею,
Найдорожча моя,
Із любов'ю своєю,
Українська земля.

287. Рідне слово. Дмитро Білоус

Ти постаєш в ясній обнові,
Як пісня, линеш, рідне слово.
Ти наше диво калинове,
Кохана материнська мово!.

Несеш барінь гарячу, яру
В небесній синь пташиним граєм
І, спивши там від сонця жару,
Зеленим дихаєш розмаєм.

Плекаймо в серці кожне гроно,
Прозоре диво калинове.
Хай квітне, пломенить червоно
В сім'ї великій, вольній, новій.

288. Рушник. Іван Світличний

Із рук матері струмочки течуть:
Рожеві, блакитні, зелені.
Із рук матері пісні злітають:
Лебедині та журавліні.
В руках матусі – долина біла,
На ній багряна калина спіла
І наша річечка вузенька,
А біля неї – синиця тенька.
Здригнулись руки легкі матусі
І птхо дивним, із небом синім,
З тривожним викриком журавлиним,
І попливло кудись усе це...
Не куди-небудь, а прямо в серце,
І вже на покуті зупинилось
Таке предивне, що і не снилось.
...Став і заслухавсь, як співає
Усіма барвами земними
У старовинній батьківській хаті
Всеукраїнський вишитий рушник.

289. Прихильсь до народів сердечно й уклінно. Степан Литвин

Прихильсь до народів сердечно й уклінно,
Запозичу нове і відкину старе.
Тільки вірю: ніколи не вмреш, Україно,
Бо співучий народ і в біді не помре.
Переміниться світу безмежна будова,

Що вогнями ряхтить, у безодні двигтять.
Рідна мова моя, материнська чудова,
На далекі зірки у піснях полетить.
Принесуть катастрофи нечувані втрати.
Не полине озон... лиш полин із імлі...
Та не зможе ніхто дивний скарб одібрати,
Той, що предки дали, що в боях зберегли.
Доки мова для внуків звучить солов'їно
І дзвенить, мов кришталь, мов трава степова,
Ти не вмреш, ти не вмреш, Україно,
Не загине народ, що в негоду співа.

290. Перша колискова. Микола Вінграновський

Спи, моя дитино золота,
Спи, моя тривого кароока.
В теплих снах ідуть в поля жита,
І зоря над ними йде висока.
Спи, моя гіллячко голуба,
Тихо в моїм серці і щасливо,
За вікном хлюпочеться плавба
Твоїх літ і долі гомінливої.
Спи, моя дитинко, на порі
Тіні сплять і сонна яворина...
Та як небо в нашому Дніпрі,
Так в тобі не спить хай Україна.
Хай вона не спить в тобі повік,
Бо вона – для тебе і для світу..
Люлі, мій маленький чоловік.
Капле сон сріблястий з верховіту

300. Молитва. Левко Лукіяненко

Боже, створив ти мене,
Дав мені душу і тіло,
Визначив долю мою,
Вказавши векеє діло.

Боже, поклаа мені йти.
Крізь тюрми й безмежнії муки
Шлях до святої мети,
Яку осягнуть вже онуки.

В час лютих ударів в неволі
Я чую підтримку твою –
У хворому й кволтому тілі
Ти зміцнієш душу мою.

Боже, з юнацьких років
Прагну до волі України.
Леле, так мало зробив –
Виснажив геть усі сили!

Боже, молю одного:
Дай волю моїй Україні!
Й ніколи не вчуєш мого
Жалю за смерть на чужині!

301. Україна. Євгенія Артьомова

Україно, рідний край,
Золоті поля,
Веселкових барв розмай,
Ти – моя земля!

На полях росте пшениця,
У степах шумить травиця,
У лісах дерева пишні,
У садах квітучі вишні.

Рідний край мені сміється
І дає дари від серця.
Сонце, вітер і вода –
Це усе моя земля.

302. Люблю тебе, мій краю вугляний! Марина Ачкасова

Люблю тебе, квітучий ясний Схід,
За всі гаї зелені і лани широкі,
За всі дощі, за роси, річища глибокі –
За все люблю тебе, ясний мій Схід.

Тебе, моя мала батьківщино,
Я крізь літа у серці пронесу,
Твою ошатність і твою красу –
Усе, чим дорожить в житті людина.

І спів птахів у вранішні часи,
І плескіт річищ в берегах пологих,
І свіжість вод у струменях холодних –
Усе, мій краю, що мені даси,

Я пронесу у серці крізь життя
Із вірою в твою красу і волю.
Усе, що так знайоме нам до болю,
Я пронесу у серці крізь життя.

303. Україна. Марина Ачкасова

Рідний край, козацька слава,
Воля соколина,
Мужність, честь, боїв заграда –
Моя Україна!

Лан пшеничний, волошковий,
Пісня солов'їна,
Шелест листя у діброві –
Моя Україна!
Друзі вірні, односельці,
Вся моя родина...
Все, що люблю щиро серцем –
Моя Україна!

Міста і села, вулиці безкраї,
І скрізь гостинне світло у вікні.
Усе найкраще у моєму краї!
Моя Україно, люба ти мені!

304. Моя єдина Україна. Ярослав Будьоний

Погляньте, лелека у небі, родина на святі –
Це все Україна, це рідний наш дім.
Ми всі живемо на одній Батьківщині.
Не треба нам свар, незгоди, ганьби!
Нам пращури лишили велике надбання:
З'єднали країну рідну мою.
Чому ж зараз, люди, з'явилися питання:
«Хто звідки, хто з нас свої, хто чужі?»
Найбільше я хочу, щоб мир був на світі,
Прекрасне і вічне нехай не вмира.
Від сміху дитини хай війни стихають.
Душа стає чистою, серце співа.
Я знаю, не зможуть нас роз'єднати:
Країна єдина! Це моя Батьківщина!
Одна Україна! Єдина мати!
І краще країни нам не знайти!

305. Про Героїв ніяк не забудемо! Анна Шпилевська

Захурделило. Згурдилось. Сплакалось,
Сонце кров'ю людською накрило.
І червоні небесні ліхтарики
Тихо з болем увись полетіли.
Не ліхтарики – люди катовані,
Та облиті, об'юшені кров'ю.
Мов летять із небесною сотнею
Сльози тих, в кого траур сьогодні.

Про Героїв ніяк не забудемо!
Їхні неньки, дружини, брати,
Їх батьки а чи діти засуджених
Нагадають про подвиг святий.

Бо звитяжні і вірою й правдою
Україні служили у бою.
Зкатувалось. Заскімлило. Сплакалось

Серце Тих, хто сьогодні у пам'яті,
Душі Їх – наших Славних Героїв!

306. Сосюра – найніжніший поет мого краю. Маргарита Бриль

Сосюра – найніжніший поет мого краю,
Уже давно думки ці я у собі плекаю.
Писав він і про муки, і про жахи, і болі...
Зобразив у катренах мого народу долю.
І коли я беру його книжки у руки,
Одразу не потрібно кращої науки:
Смує моє серце, душа болить і плаче, –
Я долі України живу картину бачу.
«Лисиче над Дінцем...» і Сватівщина мила,
В диму Донецький край в уяві засвітились...
І «терикони шахт», що мріють на світанні...
І степу чебреці завмерли у чеканні...
«Лисиче над Дінцем», окрасо мого краю,
Я кращої землі собі не уявляю:
Там мрії шахтарів, там «ластівки на сонці»,
Знов сльози на очах, знов « на пероні люди»...
Дівчата юнаків проводять на війну.
І холодом розлук вже сповнюють груди,
Та треба ж побороти навалу навісну!
... Сиджу я у кімнатці, читаю «Знов додому»...
Сосюра сколихнув в мені думок розмай:
В віршах малих поетів в один із днів весняних
Ти знову повернешся у свій чарівний край!

307. Україно, моя! Анастасія Голосна

Україно моя, солов'їнії далі...
Стількох ти поетів у світ привела.
Шевченка, Сосюру, Грінченка і Даля.
Великий і вічний талант ім дала.
Любили вони Україну свою,
І рідний наш край прославляли.
Читаю і бачу в них мрію мою:
щоб більше ніде не стріляли.
тому, любі друзі, нам треба зібратись.
Хай посмішка всіх нас єднає.
Збережімо свій край і ним будем пишатись,
Бо нічого святішого в мирі немає.

308. Одна – єдина. Вадим Крищенко

Коли у серці поклик журавлиний
І втома ріже зморшкою чоло,
Я добре знаю – є одна-єдина,
Що не сховає рук твоє тепло.

Коли далеко – знов до тебе лину,

Спішу до тебе, як весняний птах,
Бо, де б не був я, – ти одна-єдина,
В моїм мовчанні і в моїх словах.

Коли день світить, як рясна калина,
І зерна мрії падають в ріллю,
Я світо вірю – є одна –єдина,
з якою сонце й хмари розділю.

Одна-єдина на білім світі,
з твого імення сонце світить.
одна-єдина, одна-єдина,
Моя ти рідна Україна.

309. Лисиче, ти пісня моя. Катерина Давидова

Моє кохане місто,
Мої чарівні мрії.
Тебе, моє ти місто,
Я добре розумію.
Я розумію твоє життя,
Я відчуваю твої проблеми,
Я чую твоє серцебиття,
Я пишу про тебе поеми.
Бо ти найкраще в світі місто!
Тебе люблю всім серцем я.
Любов моя велика, чиста,
Яскрава й тепла, мов зоря.
Твою красу не описати.
Усе навколо, мов живе!
Цвітуть сади, біліють хати,
Дінець хвилястий тут тече.
Ця річка глибока, спокійна,
Прозора, могутня і вільна.
Між фабрик, заводів тече.
Життя і надію несе.
Лисиче – прекрасніше місто!
В минуле нема вороття.
Моя ти любов і надія,
Ти пісня моя, ти – життя!
Так хочеться всім лисичанам
Від щирого серця сказати:
«Шануйте, любіть наше місто,
Не можна його забувати!»

310. Яке прекрасне почуття – кохання. Катерина Дзюба

Солов'їні далі, далі солов'їні...
Чую на світанку щебет солов'я.
Мрії й сни дівочі, рідні карі очі...
І душа у далеч рветься і співа.

Від кохання щастям повняться простори.
Все навкруг прекрасне, рідне і нове.
Хай усіх, хто поруч, обминає горе.
Той, хто так кохає, зрозумів мене.

Ніжно розмовляю з сонцем неозорим,
Люблю блакить небес, за ставом стежку й гай,
І гойдання ниви, що неначе море...
Все прекрасне, рідне й грає небокрай.

А душа співає, а душа радіє...
І коханням сяють очі, мов зірки.
Хай мої здійсняться заповітні мрії,
Хай кохання й ніжність збережуть роки.

311. Герої не вмирають. Ростислав Дзюба

Вони пішли у вічність
І звідти поглядають
На синь синівських сліз.
Герої не вмирають...
У них безсмертні душі,
Вони огнем палають,
І мальвами у мами
Під вікнами цвітуть.
Герої не вмирають...
Вони птахами стали –
Злетіли голубами
До білих піднебесь.
І там весни осанну
Співають з журавлями,
І з янголами тихо
Моляться за нас.
Герої не вмирають...
Вони дощами впали,
Зросили рідну землю,
Умили сині очі –
І проліски в гаю
Блакиттю сліз жіночих
Поглянули на небо –
Їм посміхнулись зорі,
Зітхнула темна ніч.
Весна така прекрасна,
Під ганком стара мама,
Дружина при надії,
Донька коло воріт.
Усі чекають батька,
Бо він не міг загинуть
І залишити їх.
Герої ж не вмирають?..
Мовчить високе небо.
Лише бузок травневий

Про діда шелестить.

312. Луганщино моя, мій рідний краю! Яна Дзюба

Земля моїх батьків, моя земля!
Тут народилась я і тут зростаю,
Тут я почула пісню солов'я.
Степи безмежні і широкі ниви,
Квітучії лани, зелений луг –
Це все твоє, моя маленька батьківщина,
Краса твоя бадьорить мій дух.
Ти славишся здавна в усьому світі,
Відома ти як промисловий край,
Як край людей трудящих, працьовитих.
Для мене ти і справді рай.
Тобою я пишаюся, горджуся.
Горджуся тим, що народилась я у цім краю.
Я сподіваюся, що тут і залишуся
І твою славу в майбуття я понесу.

313. Любив він край свій вугляний. Поліна Тіщенко

Солов'їні далі, далі солов'їні...
Тут вітерець берізоньку гойдає,
Цвіте ромашка, чути запах сіна,
Зоря ранкова у листі спочиває.
Це край донецький і Сосюри край.
В лихі години тут стояли брат за брата.
Дебальцеве... Лугів, степів розмай,
Берег Дінця, робочі люди, шахти, хата.
У хаті тиша. За вікном цвіла весна,
Світило сонечко, і пташечка співала.
Линула пісня гомінка і голосна,
Вона до його серця ніжно долітала..
Поет любив Донбас і Україну,
Любив їх, «як вітер і трави, і води,
В годину щасливу і в радості мить»,
Їх він любив і в години негоди.
За любов до неньки – України
Поет зазнав і горя, і страждання.
Хоч народився в тяжку годину,
Розчарування знав і світлеє кохання.
А як любив він край свій вугляний!
І селище, що Третя Рота звалося.
Це - край дитинства, юності і мрій.
Нікому це забути не вдавалося...
За цю любов я уклонюсь доземно.
Й скажу усім: вона, як чистеє озерце.
Бути землячкою поета так приємно.
Пам'ять про нього в нас живе у серці.

314. Як я люблю тебе, земний мій раю. Поліна Тіщенко

Рідна мати моя, сторона, Україно!
І розкішна верба, і червона калина.
Вас люблю я, і ви – наймиліші у світі.
Я горджусь і люблюся вами щомиті.

Ти немов батько, краю вугляний.
Такий величний, сонцесяйний!
Над тобою зірок мерехтливих вогні.
Вдалині маячать височенні кургани.

Любив Володимир Сосюра свій край:
Весняний сад, роздольний степ і гай.
Сюди він повертався знову й знову,
Щоб стріти ясну зіроньку ранкову.

Серце його про рідний край співало,
А душа плакала – вогнем палала.
Хотів він Україну – неньку захистити,
Бо так хотілося усім щасливо жити.

Я теж люблю, коли звучать пісні,
І розцвітають ніжні мальви навесні.
А ковилу я з-поміж трав усіх пізнаю.
Сосюра соловейка слухав теж, я знаю!

Найкращий мій і наймиліший краю!
Живи і процвітай, тебе я так благаю!
Тримайся, друже мій! Уже світає...
Як я люблю тебе, земний мій раю.

315. Був Сосюра соловейком голосистим. Поліна Тіщенко

Був Сосюра соловейком голосистим.
Його поезії горіли сонцем променистим.
Витримав він бурю, вітер і негоду.
Людиною великою був для свого народу.

Навчав поет усіх нас радісно сміятися.
Прийде горе – не плакати, а триматися.
Якщо впасти раптом – швидко піднятися
І ніяких труднощів в житті не боятися.

Лунає пісня українська солов'їна,
Шумить тихесенько зелений гай.
Багата наша рідна ненька – Україна
Талантами. Про це, мій друже, пам'ятай!

316. Рідна мова. Катерина Білоусова

З зорею день народжується знову.

Вмиває все ранковою росою.
Мене пробуджує ласкаве слово.
Як любо чути материнську мову.
У співі соловеєчка дзвінкого,
У шелесті вербиченьки стрункої –
Усюди чути калинову мову,
Що, як зерно зростає з кожним словом.
Як вільно линуть пісні козакові.
Бадьорий спів виказує хоробрість.
Так вольовнича українська мова
Боронить честь і славу українців.
Із першим подихом і першим кроком
Вливається душа і сила слова.
Для мене цінне кожне твоє слово.
Ти наймиліша, українська мово!

317. Рідний край. Катерина Білоусова

Україна – спів у мові.
Це Вітчизнонька моя.
Має ріки барвінкові
І усміхнені поля.
Край, де доля народила,
Щастя й мир дала мені.
Хоч історії я чула
Про страшні часи війни.
Стільки горя пережила,
Вірних втратила бійців,
Бо дітей ти боронила
Від злиденних чужаків.
Та не скорена ніким ти,
Волю бережеш свою.
Навіть, грізнії фашисти
Були знищені в бою.
Українонько рідненька, –
Ти найкраща земля!
Ти, для нас усіх, як ненька,
Добра доленька моя.
Миру я тобі бажаю,
Гідних дочок і синів,
Вірних патріотів краю –
Гордість для своїх батьків!

318. Місто моєї мрії. Катерина Білоусова

Україна – край мій милий,
Що найкращий на Землі!
Батьківщина – рідна мати.
Наймиліша з-поміж всіх.
Тут мій край, де народилась,
Тут батьки мої зросли.
У Христинівці живу я, –

В місті світла і краси.
Край наш славний трударями
І звитягою борців.
Всіх при в'їзді зустрічає
Гонта – гетьман козаків.
Гарні затишні хатини,
Чисті дворики стоять.
Тут господарі привітні.
Завжди хлібом пригостять.
Ваблять всіх до себе парки
І буяння квітників,
Вулиць затінок і зелень
Й прохолода у ставків.
Добре дітям в нас живеться.
Гарні школи й дитсадки.
Чи у спорті, чи в мистецтві
Тут всіх приймуть залюбки.
Мрію я, щоб мир та щастя
Нам вдалося зберегти,
Щоб Христинівка зростала
І у полі колоски.

319. Душа України. Катерина Білоусова

У кожній хаті, в щирім серці
Козацькі співи чути скрізь:
"Реве та стогне Дніпр широкий ...",
" ... А матері вечерять ждуть".
Їх співи – то думки поета.
Нам "Заповітом" вказав путь.
А Кобзаря – усі ми діти –
Слова його життя дають.

Тарас Шевченко - це душа країни.
Він кожним словом долю карбував.
Будь Українонько, як птаха вільна -
Країна миру, щастя і добра.

320. Слава Кобзарю. Білоусова Катерина.

У березні – пробудження пора,
Шанує день цей Україна,
І гідно прославляє Кобзаря –
Незламного поета – сина.

В ту пору так судилося йому,
З кріпацтва вибитись на волю.
Щоб освітити «заповітом» тьму,
Вказавши шлях до щастя й долі.

Ми – діти української сім'ї
Повинні край свій шанувати!

І пам'ятати його «Заповіт»,
Як волю треба здобувати.

321. Ми віримо! Олександра Кучай

Ми віримо, що буде мирне небо всюди!
Ми віримо, що ріки будуть чисті, сині,
Що скрізь лиш найдобріші будуть люди –
І всі ці мрії рідній Україні!
Ми віримо, що нація козацька неповторна,
Славетна подвигами, крізь віки незламна,
Триматиме цю славу подвигів невтомно.
І ми не підведемо предків наших славних.
Ми віримо – батьки наші любов несуть сердечну
І нам по крихті віддають її щодня
Ми віримо, що мир та дружба – щирі й вічні
Ми вірим основне для нації сім'я!!!
Ми віримо, що основне в держави попереду
Це слава й міць, це, розум, досвід перемог
І буде завжди в українців чисте синє небо,
Бо з нами завжди Україна.

322. Моя Вітчизна. Лілія Круць

Вітчизна наша є і буде.
Її ніколи не забудем!
Вона для нас, як рідна мати,
На ноги нас змогла підняти.
Як нам забути дорогеньку,
Вітчизну нашую миленьку?
Ми ще маленькими були,
Вона нас годувала.
Ми всі потрохи підростали –
Вона не забувала.
Ми з нею разом - нога в ногу.
Показує вона дорогу,
Щоб до мети нам всім дійти
І щастя нам в житті знайти.
Щоб жили люди, не тужили,
Щоб радість у домах жила.
Щоб сонечко завжди світило.
Навіки зникла щоб війна.
Щоб мир запанував у нас,
На нашій Батьківщині,
Бо в нас недобрий зараз час –
Війна на Україні....

323. Моя рідна земля. Лілія Круць

Моя рідна земля, моя Україна –
Це мова прекрасна її соловіна,
Поля і сади, і луки й гаї.

Це рідна земля, це рідні краї.
Це щастя, це радість, краса у ві сні.
І більшого щастя не треба мені!
Україна, моя Батьківщина!
Озера, поля і ліси.
Української нації вогник
Ти у серці своїм пронеси!
Ти не кидай його бо погасне,
Не затоптуй на голій землі.
Пронеси крізь горе і щастя,
І залиш його в серці своїм.
І хай кожен навколо побачить
Вогник серця твого й душі.
Й кожна нація буде знати –
Українці, мов кремінь міцні!
Для нас Шевченко, як пророк
Він людству дав життя урок,
Як рідний край любити.
Він передбачив гріх людський
У зрадах та убивствах.
Він закликав народ – прокинсь!
Та припини безчинство!
Тарасе, ми твої слова
Пророчі не забудемо.
Одержать сили злі сповна,
Бо край свій вірно любимо!

324. Україна. Влада Семененко

Україно, моя ненька!
Моя земля, моя рідненька!
Є свій народ, своя є мова,
Свої лани широкополі.
Та небо чисто-голубеньке.
І сонце сяє в нім жовтеньке.
В нас прапор неба й жита кольорів,
Найкращий прапор з прапорів.
У небі журавлі кружляють,
У лісі соловей пісні співає.
Ми, українці, щиро поважаєм
Вкраїноньку свою й кохаєм.
І пишаємось ми тим, що зроду
Українським зовемось народом!

325. Я донька України. Юлія Найкус

Моя ненько Україно, я тебе кохаю!
Твої співи соловіні слухати бажаю.
Синє небо, степ широкий, зелені Карпати.
Колискові бабусині я щодня співаю.
Твоя мова мелодійна, милозвучна, рідна.
Ненько моя, Україно, ти неначе диво!

Віночок з квітів польових, яскравих,
Найкращих квітів на землі – я знаю –
Сплету собі і мамі я улітку.
Я – донька України, її квітка!

326. Я дякую. Юлія Найкус

Нам мир для щастя зберегли,
Щоб ми росли без горя.
Не знали щоб страхіть війни,
Щоб берегла нас доля.
Щоб літо веселе й весна,
Зима білосніжна та осінь –
Щоб кожна природи пора
Нам несла свою користь.
Я дякуватиму за це завжди:
За сонце, за небо, за спокій.
За те, що не знаю війни
У свої ще дитячі роки.

327. Батьківщина. Юлія Найкус

Хай лунають на моїй Батьківщині
Українські пісні солов'їні.
Затанцюєм козацький таночок,
Одягнемо із квітів віночок.
Хай по світу славляться наші
Вишиванки – вони ж бо найкращі!
Розмальована пічка в хатині,
Глечик з глини, свисток для дитини.
Ти моя найрідніша і мила,
Ти – єдина моя Україна!

328. Лист бійцям. Назарій Олійник

Привіт, незнайомий солдате,
Пишу я тобі листа,
І хочу вам всім побажати
Здоров'я, любові й добра.
Хоч зовсім мене ти не знаєш,
Та й сам невідомий для мене,
Коли рядки ці читаєш,
Хай усмішка виникне в тебе.
Хай зникнуть Майдану страхи,
назавжди зникнуть в минуле,
Хай полум'я шин, його дим,
Ніколи більше не буде.
Забуть на хвилинку про небо,
В якому від пострілів темно.
Про міни навколо себе –
Повір, це все не даремно!
Я кожну хвилину з тобою,

З Майдану до Аеропорту.
Молюся я щиро Богу,
Щоб ти повернувся додому!

329. Україна! Назарій Олійник

Соловейко голосистий,
поля полотно росисте,
Над криницею калина
на стовпі лелек родина
Церкви бані золоті
Ясна синь бринить вгорі,
Край родючий, ця країна
гордо зветься –Україна!
Моя доля щаслива
Моя доля щаслива –
я не бачив війни.
Моя рідна країна –
на мирній землі.
Моя доля щаслива –
я родився в раю.
То не кров, а калина
червоніє в гаю.
Моя доля щаслива –
то мій рід, то сімя,
й незалежна країна
Україна моя!

330. Козаком я народився. Денис Рак

Козаком я народився
Козаком я народився,
Козаком я і зросту.
Свою неньку Україну
У будь-який час захищу!

Мову рідну солов'їну
Я не зраджу повіки.
Її буду оберігати,
Які б не були часи.

Ворогів я не боюся,
Бо ж сильні духом козаки!
Не здаються вони ніколи
Й здобувають перемоги.

Моя ненька Україна –
Ти найкраща на Землі!
Твоє серце материнське
З нами буде назавжди.

331. Козачок. Денис Рак

Маленький козаченько
Скаче по-тихенько.
Рученята до неба простягає –
Щастя і волі він прохає.
Щоб не було ворогів,
Сліз не було в матерів.
Сміх дітей щоб було чути –
Щохвилини, де б не були.
Вільна щоб була земля.
Щоб ніхто тут не стріляв.
Щоб жили всі дружно й мирно.
І щоб серце не щеміло.
Помолився козачок,
Поклонився до річок.
Сонечку подякував
І в дорогу поскакав.

332. Моя мова. Денис Рак

Наша мова калинова –
Солов'їна, пречудова.
Обєднала всіх навколо,
Хто плекає рідну мову.
Тих, хто силу мови знає,
Хто її не забуває.
Тих, хто силу духу має
І народ свій поважає.
Увесь світ про нас вже знає,
Кулаки за нас тримає.
У біді не полишає –
Душу нашу зігріває.
Ми народ міцних людей –
Не здамо своїх ідей!
Свободу слова будем мати,
Свою країну захищати!

333. Я горда тим, що українка. Ганна Довгань

Я горда тим, що українка
Я горда тим, що українка,
Що живу на найкращій землі.
Я радію у небі хмаринкам,
Сонцю, квітам, джерельцю, траві!
Мене тато і мама назвали
Чарівним українським ім'ям.
Я – Гануся, як виросту – стану
України я гідна донька.
Я співаю пісень, що бабуня
Вчить мене – це найкращі пісні.
Я квітки кольорові малюю,
Які бачу щоночі ві сні.

Вишиваю рушник я старанно,
І сорочечку брату – хай носить.
Українська я дівчинка Ганна,
І натхнення на все в мене досить!

334. Я маленький козачок. Костянтин Головінський

Я маленький козачок,
Син великої держави.
Серед її діточок
Прагну досягти я слави!
Тато - славний вже козак,
Знає й вміє він багато.
Козак статний – старший брат,
Мрію й я козаком стати.
Шаблю маю та пістоль -
Мені татко їх з ялини
Вирізав, щоб не забув
Я історію країни.
Вишила матуся щедро
Вишиванку й кожушок.
Заю впевнено і твердо:
Я – маленький козачок!

335. Мати. Ольга Свіщенко

Стоїть церква,
А у церкві – мати
Молиться за сина,
За рідну людину,
За свою кровину,
Милую дитину.
Щоб прийшов здоровим,
Щоби був щасливим,
Одружився щоб він,
Народив дитину.
А син її вже на фронті
Воює до згину
За свою рідну землю,
За матір Україну!
Стоїть мати і молиться,
І не знає ненька,
Що у цю саме хвилину
Вже не стало сина.
Не б'ється його вже серденько,
Не світяться очі,
Налетіли чорні птахи
На тіла юначі.
Не почує більше мати
Голос свого сина,
Не побачить його більше
У себе в хатині.

Просить у Бога захисту,
Просить миру й щастя.

336. Виростала я на Україні! Наталія Май

І гордо з нею йди у світ ясний!
Виростала я на Україні,
Виростала, де грона калини
Щовесни під вікном розквітали,
Білим цвітом мене забавляли.
Тут волошки в волосся вплітала,
Тут матусю сльозами прохала,
Щоб сорочку мені вишивала,
Тут я вперше в житті покохала!

Це моя земля! Це моя країна!
Тут моя сім'я! Тут моя родина!
Це ліси, поля, гори й полонини,
Рідна ти моя Україна!

В нас колосяться жито, пшениця,
І тече тут джерельна водиця,
В нас найкращі у світі дівчата,
Люди щирі, душею багаті.
Приїжджайте до нас в Україну,
Тут завжди зустрічають гостинно,
Пісня лине від хати до хати,
Бо у нас люди вміють співати!

337. Матір рідна. Вікторія Рутковська

Україно, матір рідна,
Ти рідніша стала.
Ти так віддано любила,
Що синів віддала.

Небесам ту сотню братську,
С кров'ю відпустила.
Долю Богові козацьку,
Серцем народила.

Відібрали волоцюги,
Житіє могутніх.
Бісові пекельні слуги,
Вбили незабутніх.

Почорніли небосхили,
Гори пошатнулись.
Наче вік важкий віджили,
В відчай одягнулись.

Та от ні, не подолати,

Божі вподобання.
Доведеться лиш прийняти,
Болісні страждання.

З ними мудрість опануєм
Й підіймем руїни.
А брехню і зло зруйнуєм,
В нашій Україні.

*Горячкін А., студент ІV курсу,
спеціальності «Журналістика»
Лариса Петрова. Підставляймо волі молоде плече.*

*Бухтіярова Ю., студентка ІІ курсу спеціальності
«Початкова освіта»
Володимир Коломієць. Солодка земля.*

*Шуйма Л.О., секретар директора
Олесь Гончар. України.*

*Теліцина К., студентка II курсу спеціальності
«Початкова освіта»
Микола Сагайда. "Україно, Ненька Мила".*

*Качан Я., студент II курсу спеціальності
«Технологічна освіта»
Олійник Назарій. Лист бійцям.*

*Артьомов М., студент II курсу спеціальності «Технологічна освіта»
Сергій Цушко. В тому, певно, є й моя провина.*

*Крилова М. О., викладач математичних дисциплін
Михайло Старицький. До молоді..*

*Міценко А., студент IV курсу,
спеціальності «Журналістика»
Круць Лілія. Моя рідна земля.*

*Вірченко С.П., головний бухгалтер
Моєї Україні. Андрій Демиденко.*

*Кожевнікова Л., студентка I курсу,
спеціальності «Журналістика»
Юлія Тимошенко. Вона - це Україна.*

*Слінецький В.П., викладач фізкультурного циклу
На цій землі я народився. Дмитро Ткаченко.*

Диплом національного проекту «Книги рекордів України» вручає Лещенко Л.І.

Підбиття підсумків проєкту

Мова об'єднує Рекорд України

Редакційна колегія:

Мінєнко Г. М. – директор ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Сергієнко Л. В. – к. п. н., викладач-методист, завідувач навчально-методичного кабінету ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Севастьянова О. А. – викладач вищої категорії, голова циклової комісії загальної філології ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка»;

Сергєєва І. Ю. – методист ВП «Лисичанський педагогічний коледж Луганського національного університету імені Тараса Шевченка».

Відповідальні за випуск – Сергієнко Л. В.

Макет – Сергєєва І.Ю.

Здано на виробництво 12.09.2016р. Підписано до друку 01.09.16р.

Формат 60*84 1/16 Папір офісний. Друк офсетний

Гартнітура Times New Roman

Ум.друк.арк.8.72

Наклад 100 прим. Зам.№ 2/09-16

Перший наклад – 6 примірників

Виготовлювач: ФОП Пронькіна К.В.
93108, м. Лисичанськ, вул. Гуценка, 14
Тел. (066) 332 10 55